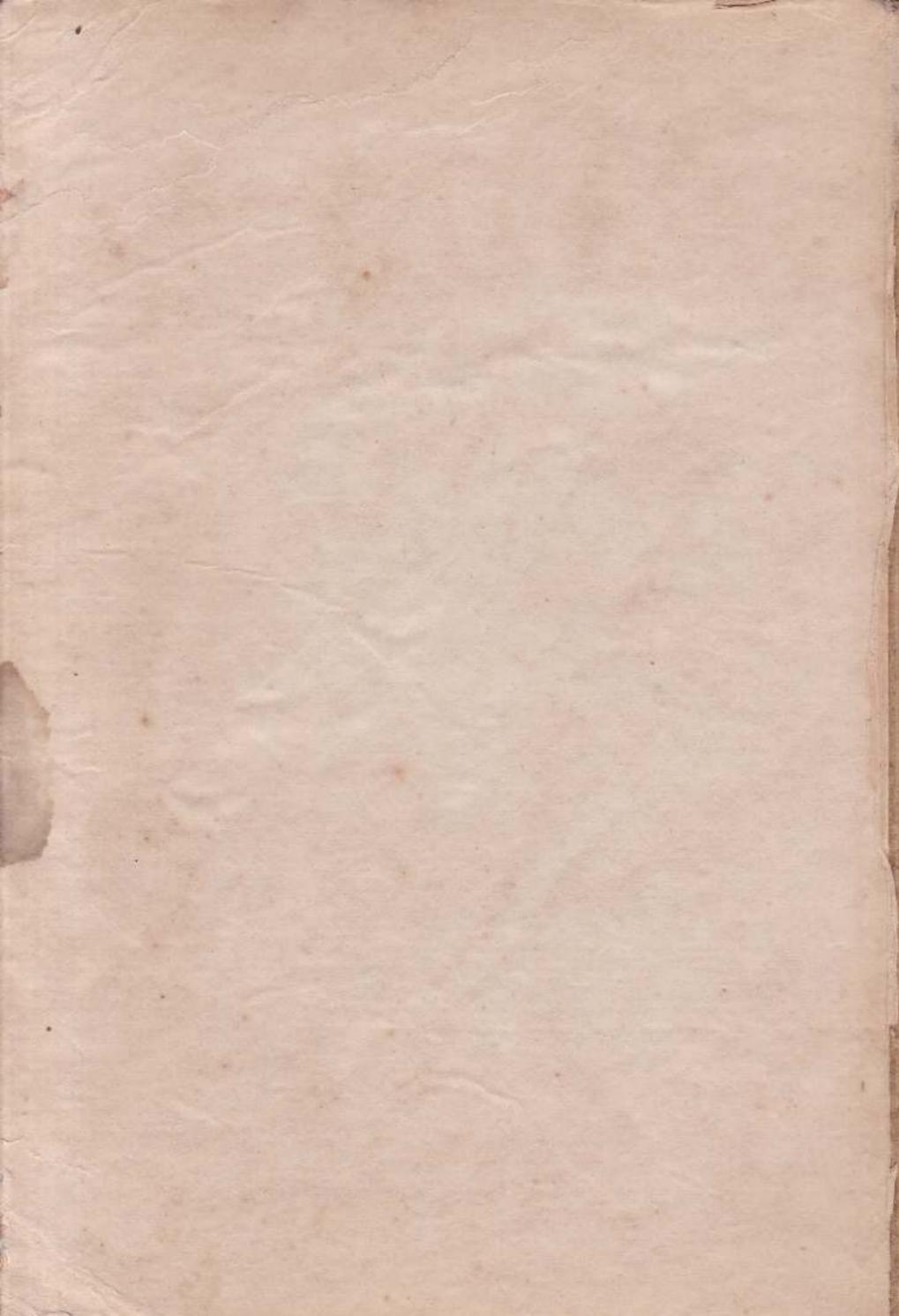

ఆయిలవ్‌కుమణి

రిచ్. కెర్నేషన్స్‌కుమణి

150/-

அயலவர்கள்

செ. கணேசலிங்கன்

குமரன் பதிப்பகம்

35. பிள்ளையார் கோவில் தெரு,
சென்னை-600 005.

முதற் பதிப்பு . டிசம்பர் 1985

விலை : ரூ 15

அச்சிட்டோர் :

தேவநேயன் அச்சகம்
351, திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை,
சென்னை-5.

இக்கட்டான ஒரு காலகட்டத்தில்
பயன் கருதாது உதவியளித்து, பின்னர்
இனிய நன்பராசிய கோவிந்தனுக்கு

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

நாவல்கள்

புதிய சந்தையில்
இளமையின் கீதம்
அந்திய மனிதர்கள்
வதையின் கதை
மன்னூம் மக்களும்
போர்க்கோலம்
தரையும் தாரகையும்
செவ்வானம்
சடங்கு
நீண்ட பயணம்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை
சங்கமம்
ஒரே இனம்
நல்லவன்

கட்டுரைகள்

கலையும் சமுதாயமும்
குந்தலிக்குக் கடிதங்கள்
குமரனுக்குக் கடிதங்கள்
மால்விழிக்குக் கடிதங்கள்
பெண்ணடிமை தீர

தேசியம், மொழி,
 கருத்தியல்கள் பற்றிய
 சில குறிப்புகள்

உலகத்து உயிரினங்களில் மனித இனமே உயர்ந்தது. உயிரின ரிதியாக (Biological) மனித இனத்தவரிடை வேறு பாடு கிடையாது.

இனம், நிறம், மொழி, தொழில், மதம், உணவு, கவரச்சாரம் ஆகியவற்றால் ஏற்படும் வேறுபாடுகள் அனைத்தும் சமூக வாழ்வில் ஏற்பட்ட வேறுபாடுகளே.

சமூக வேறுபாடுகளை முதன்மைப்படுத்தி ஏற்றத் தாழ்வு பேசுவது, செயலாற்றுவது சர்வதேச சமூக விரோதச் செயல்களாகும்.

இத்தகையச் சமுதாய வேறுபாடுகளைப் பகைமை முரண்பாடுகளாக்கி ஒரு பகுதி மக்களை மற்றொரு பகுதி யினர் துன்புறுத்துவது, வதைப்பது, கொலை செய்வது, உடைமைகளை அழிப்பது ஆகியன மனித உரிமைகளை மீறும் நடவடிக்கைகளாகும். ஐ. நா. சபையும் இல்வாறே விதிகளை ஆக்கியுள்ளது.

ஆயினும், பரந்த பார்வையுள்ள அறிஞர்கள் எதிர் பார்ப்பதுபோல உலகம் அத்தனை சிறப்பாக முன்னேறி விடவில்லை. மனித இனத்தவரிடையே பல்வேறு பிரிவுகள்; பிளவுகள்; பகைமைகள்; யுத்தங்கள் மறைமுகமாகவும்

நேரடியாகவும் உலகெங்கும் நடை பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

உலக இயற்கை வளங்களைச் சுரண்டுவதில் போட்டி பகைமை, ஓரே தேசம், ஓரே மொழி பேசும் மக்களிடையே சிறுபான்மையினரின் ஆதிக்கத்தில் உற்பத்திச் சாதனங்கள் அகப்பட்டுவிட மற்றைய பெரும்பான்மையினர் உயிர்வாழ உற்பத்தியில் ஈடுபட்டு அவர்கட்கு அடிமைகளாக உழைக்க வேண்டியவராக உள்ளனர். இத்தகைய கொடிய நிலையே இன்றைய உலகின் மனிதரிடை மிகப் பெரிய வேறுபாடாக உள்ளது: மேலும் ஆழந்து ஆராயும் போது, இவ்வாறு உற்பத்தி உறவால் ஏற்படும் வேறு பாடே பிறவேறுபாடுகள், பிரிவுகள், முரண்பாடுகள் அனைத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைந்து விடுவதையும் காணலாம்.

மார்க்சிய விஞ்ஞானமும் உற்பத்திச் சக்திகளுக்கும் உற்பத்தி உறவுகளுக்குமிடையில் ஏற்படும் முரண் பாட்டையே அடிப்படை முரண்பாடு எனக்கூறும். இம் முரண்பாடு வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலமே தீர்க்கப் படும்; சமூக மாற்றம், சமத்துவம் ஏற்படுத்துவதற்கு உற்பத்திச் சாதனங்களைக் கொண்ட ஆளும் வர்க்கத்திற்கு எதிரான பாட்டாளிகளின் வர்க்கப்போராட்டத்தை முதன்மைப் படுத்தும்.

உற்பத்திச் சாதனங்கள் ஆளும் வர்க்கத்தின் ஆதிக்கத்தில் உள்ளன. ஆட்சி புரிவதற்கு ஆளும் வர்க்கம் என்ன செய்கிறது என்ற வினா எழுகிறது. உற்பத்தி உறவுகளை ஆளும் வர்க்கத்திற்குச் சாதகமாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்காக ஆளும் வர்க்கம் ‘அரசியல், சட்டம் சார்ந்த’ பலாத்கார வடிவங்களையும் வன்முறையற்ற கருத்தியல்களையும் (Ideologies) ஆக்கிக் கொள்கிறது. இவற்றை மேல்மட்ட அமைப்புகள் எனவும் இவை, உற்பத்திச் சாதனங்களும் உற்பத்தி உறவுகளும்

கொண்ட உற்பத்தி முறைக்குச் (Mode of Production) சேவை செய்வன எனவும் மார்க்சிய வினாங்களும் கூறும்.

ஆனால் வர்க்கச் சுரண்டலுக்கு வேண்டியபடி சமுதாய ஆதிக்கத்தை அரசு நிலைநாட்ட முயலும் வேளை சமூகத் தேவைகளை நோக்கிய உழைக்கும் மக்கள் அரசின் நிர்வாக யந்திரங்களுடன் முரண் படுகின்றனர்.

கருத்தியல் ரீதியாக அரசுக்கு அடங்கிப் போவதா அல்லது சுதந்திரம் பாதுகாப்பு வேண்டி ஆனால் வர்க்கத்தை எதிர்ப்பதா என்ற நிலை மக்களுக்கு ஏற்படுகிறது.

பகுமையற்ற முரண்பாடாகத் தோன்றும் முரண் பாடுகள் ஒரு கால கட்டத்தில் பகுமை முரண்பாடாக வடிவமெடுத்து ஆயுதப் போராட்டமாக மாறி உற்பத்தி உறவுகளை மாற்றி அமைக்க முயல்கிறது.

இத்தகைய சூழலில் ஆனால் வர்க்கம் அரசியல் ரீதியாக வேறு முரண்பாடுகளை முன்வைத்து, கருத்தியல் ரீதி யாகப் பிரச்சாரம் செய்து சுரண்டல் ஆதிக்கத்தை மேலும் நிலை நாட்ட முயல்கிறது.

இலங்கையில் இந்நிலையே இன்று ஏற்பட்டுள்ளது, ஆனால் வர்க்கத்திற்கும் சாதி, மத, இனபேதமின்றி உழைக்கும் மக்களுக்கும் இடையில் கூர்மையடைந்து வந்த முரண்பாட்டை திசை திருப்பி, ‘சிங்களப் பெரும் பான்மை இன மக்களின் சமூகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய விடாது தமிழர்கள்தான் தடுக்கின்றனர்’, எனக் கூறி இன ரீதியாக தமிழ் மக்களை அடக்கி ஒடுக்க சிங்களப் பேரினவாத அரசு முயல்கிறது. அரசியலாதிக்கம் சிங்கள ஆனால் வர்க்கத்திடம் இருப்பதால் இவ் ஒடுக்கு முறையை நடைமுறைப்படுத்த முடிந்தது. சுதந்திரமும் பாதுகாப்பும் வேண்டும் தமிழ் மக்கள்

தமது சமூகத் தேவைகள் பூர்த்தியடையா நிலையில்
போராட முற்பட்டுள்ளனர்.

ஞதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை வளர்ச்சியடையும் காலகட்டத்திலேயே தேசிய எழுச்சிகள் ஏற்படுகின்றன; ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தேசிய இனங்கள் வாழும் நாட்டில் ஒரு தேசிய இனம் எழுச்சியடையும் வேளை மற்றைய இனங்களும் விழித்தெழுந்து விடுகின்றன என ஸ்டாவின் காறிய அனுபவ உண்மையை இலங்கையிலும் காணலாம். சிங்கள இனத்தின் விழிப்போடு தமிழர்களும் எழுச்சி பெற்றுப் போராடுவதைக் காண்கிறோம்.

தேசிய இன முரண்பாடுகளை முதன்மைப்படுத்த கருத்தியல்கள் பயன்படுகின்றன. கருத்தியல்கள் கருத்துக் களாலானவை; கற்பனையானவை; வெறும் நம்பிக்கையில் எழுந்தவை; விருஞ்ஞான பூர்வமற்றவை.

தேசிய இன எழுச்சியில் கருத்தியல்கள் எவ்வாறு ஆக்கப்படுகின்றன என்ற வினாவிற்குப் பேராசிரியர் கோரன் தேர்போன் மூன்று முக்கிய முறைகளைக் கூறு கிறார். 1) பண்டை வாழ்வின் சிறப்பு, மதிப்புகள், சின்னங்கள் முதலியவற்றை முதன்மைப்படுத்திப் பேசி மக்களைத் திரட்டல். 2) நிகழ்கால நிலைமைகளை உதாரணங்களுடன் கூறி மக்களைத் திரட்டுதல். 3) வருங்காலத்தில் எதிர்பார்க்கும் அச்சங்களைக் கூறி மக்களை அணிதிட்டுதல்.

இம்முன்று அம்சங்களும் இலங்கையில் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டு பகைமை முரண்பாட்டை இனங்களிடை ஏற்படுத்தியுள்ள தென்பதை இரு இனங்களாலும் நடாத்தப்படும் பிரச்சாரங்களி விருந்தே காணலாம். அவையாவன:

1) தமிழர்கள் தம் பண்ணைய மன்னர் ஆட்சி, போர்த்திறமை, கலை இலக்கியச் சிறப்புக்களையும் தம் இனத்தின் பரம்பரைச் சிறப்புகளையும் கூறி அப்பொற்

காலத்தை மீண்டும் நிலைநாட்ட வேண்டும் எனப் பேசு கின்றனர். அதே வேளை சிங்களவர் தமது 2500 ஆண்டு கால வரலாற்றுச் சிறப்பையும் புத்தரின் இலங்கை விசாரம் பற்றியும் பிரச்சாரம் செய்கின்றனர். 5000 ஆண்டுகள் புத்தமதம் இலங்கையில் நிலைக்கும் என்ற புத்தரின் கூற்றைப் புத்தகுருமார் என்னுட்டுகின்றனர். தமிழர் கள் புத்த மதத்தை அழித்து விடலாம் என்ற அச்சத்தைப் பரப்புகின்றனர். துட்டகைமுனு என்ற சிங்கள மன்னன் எல்லாளர்கள் என்ற தமிழ் மன்னனைப் போரில் வீழ்த்தி சிங்களவர் ஆட்சியை இலங்கையில் நிலைநாட்டியதான் மாகவலம்சம் என்ற இதிகாசம் கூறும் கதையைப் பிரச்சாரங்களில் தொடர்ந்து பயன்படுத்துகின்றனர்.

கல்வியிலும் பார்க்க மதமே அரச யந்திரத்தோடு இணைந்து இலங்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாகக் கூறலாம். புத்த மதம் அங்கு அரச மதமாக உள்ளது. பல்லாயிரக் கணக்கான புத்தகுருமார் மதப் பிரச்சாரகாரர்களாக அங்கு உள்ளனர்.

2) தமிழர் இன்று கணிசமான அளவு அரச பதவி களையும் பல்கலைக்கழக மருத்துவம், தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளில் கற்கும் வாய்ப்பையும் வேலை வாய்ப்பு களையும் இழந்துள்ளதைக் கூறி தமிழ் தேசிய உணர்வை ஒன்று திரட்டுகின்றனர். அதே வேளை சிங்கள மக்கள் தமிழர்கள் வாணிபம், அரச பதவிகள், பல்கலைக் கழக தொழில்நுட்ப, மருத்துவக் கல்லூரிகளில் தமது குடித் தொகை வீதத்திற்கு மேலாகப் பங்கு பெறுவதாகப் பிரச்சாரம் செய்து சிங்களத் தேசிய இனவெறியை ஒன்று திரட்டி வளர்க்கின்றனர். சிங்களவர்கள் வேலை யில்லாத திண்டாட்டத்தில் இன்னலுறும் போது மலை யகப் பெருந்தோட்டங்களில் இந்தியத் தமிழர் அனைவருக்கும் வேலை மட்டுமல்ல இருப்பிட, மருத்துவ வசதி களே வழங்கப்படுகின்றன என அவர்களது அடிமை நிலையை மறைத்துப் பிரச்சாரம் செய்கின்றனர்.

3) இலங்கைத் தமிழ் மக்களைச் சிங்களவர் பூண் டோடு அழிக்கப் போகிறார்கள், அரச பயங்கரவாதம், இனப்படுகொலைகள் பற்றிய சம்பவங்களை மக்களிடை கூறி, தமிழர்கள் கருத்தியலை வளர்க்கின்றனர். தமிழ் பயங்கர வாதிகள் ஐந்து கோடி தமிழ்நாட்டு மக்களுடன் சேர்ந்து இலங்கையில் மட்டும் வாழும் ஒரு கோடி சிங்கள், பெளத்தர்களை அழித்தொழித்து விடப் போகிறார்கள். ஐந்து கோடி தமிழ் நாட்டுத் தமிழருடன் 65 கோடி இந்தியர்களும் இணைந்துள்ளனர்.

இந்திய ஏகாதிபத்தியம் எங்களையும் எங்கள் மதத் தையும் அடிமையாக்கப் போகின்றது. இவ்வாறெல்லாம் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அச்சங்கள் பரப்பப்பட்டு மக்களை அரசு ஒன்று திரட்டுகிறது.

இவ்வாறாகக் கருத்தியல்கள் பரப்பப்பட்டு பகைமை கொண்ட இரு இனங்களில் மக்கள் திரட்டப் படுகின்றனர். கருத்தியல்கள் செயலூக்கம் கொண்டவை பொருட் தன்மை கொண்டவை. நினைவிலி மனதில் பதிந்திருந்து ஆதிக்கம் செலுத்துபவை. (நினைவிலி மனதிற்கும் மொழிக்கும் உள்ள இறுக்கமான தொடர்பு பற்றிப் பின் பகுதியில் கூறியுள்ளேன்.)

“கருத்தியல்களைத் திரட்டுபவர் சித்தாந்த வாதி களோ, எழுத்தாளரோ அல்ல; பேச்சாளர், மதபோதகர், பத்திரிகையாளர், துண்டிப் பிரசரம் வெளியிடுவோர், அரசியல் வாதிகள், துணிச்சலான் நடவடிக்கைகளில் இறங்குவோர்” என கருத்தியலின் ஆதிக்கத்தைக் கூறி வந்த பேராசிரியர் கோரன தீர்போன் கூறுகிறார்.

சிங்கள மக்களிடை அரசியலார்களாலும் புத்த மத குருக்களாலும் பரப்பப்பட்ட பல்வேறு தவறான வரலாற்றுக் குறிப்புகளுக்குப் பதிலளிக்கு முகமாக இலங்கை வரலாறு பற்றிய நடுநிலைமையான கருத்துக்களை வரலாறுப் பேராசிரியர்கள் கே. எம். டி. சில்வா, ஆர். ஏ. எல். எச். குணவர்த்தனா போன்றோர் கூறியுள்ளார்.

சிங்களவர் ஆரியர், தமிழர் திராவிடர் என்று கூறுவது தவறு. ஆரியர் திராவிடர் என்பது மொழிக் குழுக்களின் அடிப்படையில் அமைந்த வேறுபாடல்லாது வேறல்ல. விஜயன் எனக் கூறப்படும் முதல் சிங்கள மன்னன் கி.பி. 6ம் நூற்றாண்டில் இலங்கை வந்த போது அங்கு நாகரிக மடைந்த மக்கள் வாழ்ந்திருந்தனர். சிங்கள மன்னர்கள் தொடர்ந்து தென்னிந்திய அரசு பரம்பரையினருடன் திருமண உறவு வைத்திருந்தனர்.

கி.பி. 1300 தொடக்கம் 1800 வரை தென்னிந்திய மக்கள் இலங்கையின் தென் பகுதியில் குடியேறி சிங்கள வர்களுடன் இரண்டற்கு கலந்துள்ளனர். சமூக வரலாறு நாசிரியரும் ஆவற்றை ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர்.

கி.பி. 1739ல் மன்னனாக முடிகுடிய விஜயராஜ சிங்கன் தொடக்கம் கடைசி மன்னனான வீக்கிரமராஜ சிங்கன் வரை கண்டிராச்சியத்தை நாயக்க மன்னர்களே ஆண்டு வந்தனர். இவர்கள் யாவரும் புத்த மதத்தைச் சமூவி ஆட்சி புரிந்தனர். சிங்கள கலை, ஆலக்கிய மறு மலர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர் இவர்களே. புத்த விகாரை களில் வழிபடும் இந்து தேவாலயங்களை அமைத்தவரும் நாயக்க மன்னரே யாவார்.

சிங்களவரின் வீர புருஷனாக இன்றும் போற்றப்படும் துட்ட கைமுனு தமிழ் மன்னனான எல்லாளனோடு மட்டுமல்ல பல சிங்கள மன்னர்களோடும் போரிட்டுள்ளான்.

இலங்கையின் வடபகுதி தனி அரசாக விளங்கியது; பாண்டிய ஆட்சியிலிருந்து வந்த ஆரிய சர்க்கரவர் தத்தி வடபகுதியைத் தனிச் சுதந்திர நாடாக 1282ல் இருந்து ஆண்டு வந்தான். அவனது பரம்பரையினர் தமிழர் பகுதியை போர்த்துக்கீசர் 1619ல் கைப்பற்றும் வரை ஆண்டு வந்தனர். இவர்களின் பின்னர் டச்சுக்காரராலும் ஆங்கியேராலும் வடபகுதி தனி ராச்சியமாக 1833 வரை ஆளப்பட்டு வந்தது.

இவையே சிங்களப் பேரினவாத் அரசால் திரிக்கப் படாத் வரலாற்றுக் குறிப்புகளாகும்.

தேசியம் முதலாளித்துவப் புரட்சியோடு இணைந்தது. நிலப்பிரபுத்துவ ஒடுக்கு முறையைத் தூக்கி எறிவதாலும் பாட்டாளிகள் நேரடியாக முதலாளிகளை எதிர் கொண்டு வர்க்கப் போராட்டத்தை துரிதப் படுத்தச் செய்வதாலும் தேசியம் முற்போக்கானது என வெளின்கூறுவார்.

நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பை வீழ்த்தும் புரட்சியோடு முதலாளித்துவம் தன் சந்தையின் எல்லைகளை வகுத்துக் கொள்கிறது. இதற்காகப் பொதுவான மொழி, பொது நிலப்பகுதி, பொதுப் பொருளாதார வாழ்வு, பொது வான் கலாச்சாரத்தைக் கொண்ட மனப்பாங்கு ஆகிய பிரதான அம்சங்களை எடுத்துக் கொள்வதாக ஸ்டாலின் இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்.

பொது நிலப்பரப்பு என்பது உற்பத்திச் சாதனங்களுடன் இணைந்ததால் பொதுப் பொருளாதார வாழ்வுடன் அடிப்படை அமைப்பாக இரண்டையும் இணைத்துக் கொள்ளலாம். பொது உளப்பாங்கு என்பது மதும், கலை, கலாச்சாரம் ஆகிய மேல் மட்ட அமைப்பைச் சார்ந்த கருத்தியல்களாகும். இவை அடிப்படை அமைப்பிற்குச் சேவை செய்யவை.

இந்நிலையில் பொது மொழியின் நிலை என்ன என்ற வினா எழுகிறது. சிலகாலம் மார்க்சிஸ்டுகள் மொழியை மேல் மட்ட அமைப்புடன் இணைத்துப் பேசி வந்தனர். ஆனால் மொழி பற்றிய விஞ்ஞான முறையான ஆய்வுகள் சென்ற சில தசாப்தங்களில் வளர்ச்சியடைந்த பின்னர் மொழியை மேல் மட்ட அமைப்பிலோ அடிப்படை அமைப்பிலோ இணைப்பதை விட்டு விட்டனர்.

லெவிஸ்ராஸ், ஐாக்குவிஸ் லக்கண் போன்ற பிரெஞ்சுப் பேர்சுரியர்கள் மொழிக்கும் சமூக அமைப்புக்கும் உள்ள நெருங்கிய உறவை முதன்மைப்படுத்தியுள்ளனர்.

மொழியை கிரகிக்கும் வரை குழந்தைகள் கட்டுப் பாடின்றி மிருகங்கள் போலவே பழகுகின்றன. பின்னர் நான்கு ஐந்து வயது வரையில் மொழியைக் கிரகித்த பின்னர் சமூகத்தோடு ஒன்றி வாழப் பழகிக் கொள்கின்றனர். குழந்தைகளுக்கு மொழியின் விதிகளும் இலக்கணங்களும் கற்பிக்கப் படுவதில்லை.

மொழி நமது தேவைக்கேற்ப, சூழலுக்கேற்ப, கலாச்சாரத்திற்கேற்ப நாம் பேசுகின்ற கருத்தை நிறைவு செய்கிறது. தனி மனிதனைக் கடந்து, பொது மொழியை வாழும் சமூகமே நமக்குத் தந்தது. தனி மனிதன் விரும்பி னாலும் விரும்பா விட்டாலும் அவனது நினைவிலி மனதில் மொழி புகுந்துள்ளது. ஒவ்வொரு சொல்லும் வரலாற்று, காலச்சாரப் பாரம்பரியம் கொண்டது. உதாரணமாக சிங்கள மக்களால் 'தாலி, மஞ்சள், குங்குமம்' ஆகிய தமிழ்ச் சொற்களின் ஆழத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாது.

ஓரே மொழியைப் பேசுவோர் ஓரே குழுவாக, ஒரே சமூகமாக, வாழ்வதைக் காணலாம். பல மொழி கள் பேசும் நாட்டில் குடியேறும் போதும் தனிச் சமூகமாகவே ஒரீர மொழியைப் பேசுவோர் வாழ முயல்கின்றனர். பம்பாயில் குடியேறும் தமிழர் மாதுங்கா பகுதி யிலும் கொழும்பில் தமிழர் வெள்ளவத்தையை ஒட்டி வீடு தேடு வதையும் காணலாம்.

'நினைவிலிமனம் என்பது மொழியின் கட்டுண்ட நிலை' என்ற சில மொழி ஆய்வாளரின் கருத்தை மாற்றி, 'மொழி என்பது நினைவிலி மனதின் கட்டுண்ட நிலை' என ஜாக்குவில் லக்கண் கூறியுள்ளார். மொழி எத்தனை ஆதிக்கம் பெற்றுள்ளது என்பதை நாம் காணலாம். கருத்தியல்கள் யாவும் நினைவிலி மனதில் பதிந்துள்ளவையே,

இலங்கையில் இனரீதியாகக் கருத்தியல்கள் வளர்க்கப் பட்டிருப்பதை முன்னர் கண்டோம். மொழி வேறுபாடு

கள் இவற்றிற்கு எவ்வாறு துணை புரிகின்றன என்பதை யும் தேசிய இனப்பிரச்சனையில் மொழி பெறும் முதன்மையையும் இன்று இலங்கையில் தமிழர் சிங்கள வரிடை ஏற்பட்டுள்ள பகைமை முரண்பாட்டையும் ஆராய்ந்து பார்க்க முடிகிறது.

இலங்கையில் வர்க்க ரீதியாகக் கழுத்தியல்கள் வளர்க்கப்படவில்லை. வர்க்க நிலையில் சரியான கருத்தியல்கள் வளர்க்கப்படா நிலையில் முதலாளித்துவப் பிடியில் இரு இனங்களும் மீண்டும் அடிமைப்படந்திரும்.

அதே நிலையிலேயே இன்றைய இலங்கை அகப்பட்டுள்ளது. முதலாளித்துவத்திற்கும் ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் இந்நிலை வாய்ப்பாக உள்ளது. இரு இனங்களினதும் ஒன்றிணைந்த வர்க்கப் போராட்டம் பின் தள்ளப் படுகிறது. தொழிலாளி வர்க்கமே இன அடிப்படையில் பிரிந்து நிற்கிறது. இந்நிலை பற்றி வெளின் கூறுகிறார்:

“ஓடுக்குமுறை கொண்ட தேசிய இன வெறி தொழிலாளரின் சிந்தனையை மழுங்கடித்து, பயனற்றதாக்கி ஜக்கியத்தையும் குலைக்கிறது; முதலாளித்துவம் தலைமை தாங்க வழி வகுக்கிறது”

முதலாளித்துவம் வழங்கும் பூர்ஷ்வா ஜனநாயக உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு இனவாத சர்வாதிகார ஆட்சி ஏற்படும் நிலை மிகக் கொடுமையானது. இத்தகைய நிலையையே இலங்கையில் ஜெயவர்த்தனா ஆட்சியில் காண்கிறோம். வலுகட்டாயமாக தேசிய இனங்களை ஒன்றாகப் பிணைத்து வைக்க முயல்வதை எதிர்க்கும் வெளின், ‘தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வே உள்ளது-நிலையான ஜனநாயகம்’ என ஜனநாயக மத்தியஸ்துவத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

“பல இன குடித்தொகையுள்ள பெரிய நாட்டில் பிரதேச க்யாட்சி மூலமே உண்மையான ஜனநாயக மத்தியஸ்துவம் ஏற்பட முடியும்...” என்று கூறும் வெளின் ‘பெரியநாடு’ ஏன் பாட்டாளிகளுக்கு வாய்ப்பானது என்பதையும் விளக்குகிறார்:

“தேசிய இனங்கள் சமனாக இருப்பின் பெரிய நாடு சிறந்தது. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் பாட்டாளி-முதலாளியின் போராட்டத்திற்கும் வாய்ப்பானது. சமநிலை சுயநிர்ணய உரிமையுடன் இருக்க வேண்டும்.”

தேசிய இனங்களின் ‘சமநிலைப்பாடு, ஜனநாயக மத்தியஸ்துவம்’ ஆகியவற்றை என்றும் முதன்மைப் படுத்தும் வெளின் சிறிய நாட்டிலும் தேசிய இனங்கள் தன்னார்வ முனைப்பாக இணையாத வேளை பிரிந்து செல்லும் உரிமையை மறுக்கவில்லை:

“வலிந்து இணைப்பின் எந்தச் சிறியநாடும் அரசிய லில் சுய நிர்ணய உரிமை பெற உரிமை உண்டு. அதாவது பிரியும் உரிமை.”

ஆயினும், இன்று ஏகாதிபத்திய யுகத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்ற உண்மையை மறந்து விடப் படாது. நாடுகளைப் பிரிப்பதையும் இணைப்பதையும் இறுதியில் ஏகாதிபத்தியங்களே இன்று தீர்மானிக்கின்றன.

வெளின் கூற்றுகள் யாவும் உண்மையானவை, விஞ்ஞான பூர்வமானவை, நடைமுறையில் பரீட்சிக்கப்பட்டு வெற்றியளித்துவை என்பதும் உண்மையே. ஆயினும் நாம் மற்றொரு உண்மையையும் இங்கு மறந்து விடப் படாது. அவர் கூறிய தேசிய இனங்களின் ‘சமத்துவம், ஜனநாயக மத்தியஸ்துவம். பிரதேச சுயாட்சி, சுய நிர்ணய உரிமை’ ஆகியன் ஒரு சோஷ்விசப் புரட்சியின் பின்னரே முழுமையான அளவில்சாத்தியமாகக் கூடியவை.

இலங்கையில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களில் ஏறக் குறைய பாதிப் பங்கினர், பெரும் பகுதியினரான மலையகத் தமிழர் சிங்களப் பகுதிகளில் அவர்களின் அயலவர் களாகவே வாழுகின்றனர். ஏகாதிபத்தியங்களும் இன்று இலங்கையைப் பிரிப்பதை விளம்பவில்லை. மேலும் முதலாளித்துவ அமைப்பில் தேசிய இனப் பிரச்சனை முழுமையாக அல்லது உண்மையாகத் தீர்க்கப் படுவதில்லை.

இச்சூழலில் சோஷலிசப் புரட்சி ஒன்றே எல்லாச் சமூகத்தவருக்கும் சம உரிமை அளிக்க வல்லது. 'ஜெனநாயக மத்தியஸ்துவம், பிரதேச சுயாட்சி, சுய நிர்ணய உரிமை' ஆகிய அடிப்படை உரிமைகள் பெறுவதும் சோஷலிச சமூகத்தில் மட்டுமே சாத்தியமாகும்.

காலப் போக்கில் ஏகாதிபத்தியங்களும் தங்கள் சொந்த நலனுக்காக சில வேளைகளில் அனுமதித்து இரு சமூகங்களும் தனித்தனி அரசு அமைத்துக் கொள்ளலாம். அல்லது சோஷலிசப் புரட்சி மூலம் பிரச்சனைகள் யாவும் சிறப்பாகத் தீர்க்கப் படலாம். எவ்வாறாயினும் தவிர்க்க முடியாத பூகோள் அமைப்பீன் படியும் சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் இலங்கையில் அயலவர்களாகவே வாழ நேரும் என்பது ஆக்காலக் கட்டத்தில் தவிர்க்க முடியாத யதார்த்த நிலையாகும். இதை நினைவு படுத்துவதும் இந்நாவலின் ஒரு நோக்காகும். இன்றைய தேர்தல் முறையின் அடித்தளத்தில் இருக்கும் ஊழல் அரசின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரந்து நிற்கிறது என்பதையும் இது ஆளும் வர்க்கத்தின் ஏமாற்று முறை, அவர்கட்டு வாய்ப்பானது என்பதையும் கூற முயன்றுள்ளேன்.

நாவலின் எழுத்துப் பிரதியைப் படித்து திருத்தங்கள் செய்தும் ஆலோசனைகள் வழங்கியும் உதவிய நன்பர்கள் தெய்வ சுந்தரம், யோகநாதன், கணபதி கணேசன், தனராஜ் ஆகியோருக்கு என் நன்றி, ஆயினும் நாவலில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் அனைத்திற்கும் நானே பொறுப்பு. அச்சேற்றுவதில் உதவிய அச்சக உரிமையாளர், தொழிலாளர் அனைவர்க்கும் நன்றி.

ஓவியர் மணியம் செல்வன் எதிர்கால ஈழச் சமுதாயத்தை துப்பாக்கியுடனே செந்நிற்கத்தில் காண்கிறார். ஆழந்த கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அவரது ஓவியத்திற்கும் என் நன்றி.

அயல்வர்கள்

சாந்தி அமைதியற்ற நிலையில் மணிக்கூட்டடை மீண்டும் பார்த்தாள்.

மணி ஐந்து அடிக்க மேலும் ஐந்து நிமிடங்கள் தான் இருந்தன.

தெருவிலே வாகனங்களின் போக்குவரத்து நின்று விட்டது. மிக வெமாக ஒடும் ஓரிரு கார்களின் ஒலிமட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வாயில் படலைவரை வந்து தெருவின் இருமருங்கும் பார்த்தாள்.

தெருவில் நடமாட்டமே குறைந்து விட்டது. அங் கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சயிக்கள்கள் மட்டும் ஓடின.

மீண்டும் உள்ளே வந்து மணிக்கூட்டடையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அதன் வினாடி ஒலிபோல நெஞ்சும் அடித்துக் கொண்டது.

தன் பதட்டத்தை வீட்டில் எவருக்கும் காட்டாத விதமாக மீண்டும் படலையை நோக்கிச் சென்றாள்.

சன நடமாட்டம் அப்படியே நின்று விட்டது.

தெருவின் இருமருங்கும், எட்டியதூரம் வரை, கூர்ந்து பார்த்தாள்.

ஒரே ஏமாற்றம், நெஞ்சு மீண்டும் வேகமாக அடித் தது. முகம் கறுத்தது. நப்பாசையோடு மீண்டும் தெருவையே பார்த்தாள். ஒரு சில சயிக்கிள்கள் வேகமாக ஒடிக்கொண்டிருந்தன. மகேந்திரனின் அரவமேயில்லை.

மகேந்திரன் இனி வர மாட்டான். அவன் வரமுடியாது. வருவதானால் காலையில்தான் வரமுடியும்.

சோர்வோடு வீட்டுக்குள் திரும்பினான். கழுத்தில் வடிந்த வியர்வையைச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத் துக் கொண்டாள்.

சில நாட்களாகவே மகேந்திரனின் நடமாட்டத்தில் ஒருவித அமைதியின்மையை அவள் கண்டிருந்தாள். எல்லாவற்றிலும் சுறுசுறுப்பு; அவசரம்; சாப்பாட்டிலேயே கவனமில்லை.

இரவு அவளது குழந்தை தூக்கம் கலைந்து அழுதது. எழுந்து மின்விளாக்கைப் போட்டாள். அவ்வேளை வராந்தாவில் மகேந்திரன் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். ஓரளவு எதிர் பாராத நிலையில் அவனே விளக்கம் கூறினான்.

“எங்கோ துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் கேட்டது. அது தான் அக்கா தூக்கம் வரவில்லை. மோகனைத் தா அக்கா! நான் தூங்க வைக்கிறேன்.”

மாலையில் கல்லூரியால் வந்து சாப்பிட்டதும் மகேந்திரன் சைக்கிளை எடுத்தான். பின்னர் திரும்ப வந்து, அவனைத் தொடர்ந்து வந்த சிவகுமாரைத் தூக்கிக் கண்ணத்தில் முத்தமிட்டான்.

“இந்த வேளை எங்கே போகிறாய்?”

“நால்றை மணிக்கு முன்னர் வந்து விடுவேங்கா. பயப்பட வேண்டாம். டாட்டா!”

சிவகுமாருக்குக் கைகாட்டி விட்டுச் சென்றவன் ஐந்தரையாகியும் வரவில்லை. நகரமே அடங்கி விட்டது.

ஐந்து மணியிலிருந்து ஊரடங்குச் சட்டம்; கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

சாந்தியின் நெஞ்சம் பல வகையாகச் சஞ்சலப் பட்டது.

வரும் வழியில ஏதாவது நடைபெற்றிருக்குமா?

நேரம் கழிந்தது தெரியாது நன்பர்களோடு அரசியல் பேசிக் கொண்டிருப்பானா?

ஏதாவது இயக்கத்தோடு இரவுக் கூட்டத்திற்காகப் போயிருப்பானா?

அல்லது மூத்தவன் மகாதேவன் போல இவனும் பயிற்சிக்குப் புறப்பட்டிருப்பானா?

சாந்தியால் இயக்கத்தோடு அவனும் பயிற்சிக்குச் செல்வது என்பதை என்னிப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

இவனும் போய் விட்டால் வீட்டுக்கு ஆண் துணையே இல்லை, இவனும் பொறுப்பில்லாது அண்ணன் போலக் குடும்பத்தை விட்டுப் போய் விடமாட்டான்.

நேரங்காலம் பார்க்காது எங்காவது தடைபட்டிருப்பான். காலையில் எப்படியும் வந்து விடுவான். சயிக்கிள் வேறு அவனிடம் இருக்கிறது.

சாந்தி தன் மனதைத் தேற்ற முயன்றாள்.

மகேந்திரன் இன்னும் வரவில்லை என்ற செய்தியை வீட்டில் எப்படித் தெரிவிப்பது? அம்மா அலறிவிடப் போகிறாள். எவ்ராவது கேட்கும் வரை எதுவும் அறியாதவன் போல நடிப்போம் எனச் சாந்தி என்னிக் கொண்டாள். அமைதியற்ற நிலையில் வீட்டின் பின் புறத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா, மாமாவை இன்னும் காணேல்லை. தெருவிலை வந்து பார், ஒன்றும் ஓடேல்லை.”

சிவகுமார் அமைதியைக் குலைத்தான். சுற்று முற்றும் அவன் மாமாவைத் தேடிப் பார்த்துவிட்டு அடுக்களையிலி ருந்த பாட்டியிடமும் சொல்லிவிட்டான். பின்னர் அறையில் படித்துக்கொண்டிருந்த சின்னம்மாவிடம் ஓடினான்.

அடுக்களையில் இடியப்பம் பிழிந்துகொண்டிருந்த செல்லம்மா அப்படியே இடியப்ப உரலை வைத்துவிட்டு வராந்தாவிற்கு ஓடிவந்தாள். சாந்தியும் வீட்டின் முன்புற மாக வேகமாக வந்தாள்.

“என்ன, மகேந்திரன் இன்னும் வரவில்லையா?”

பதட்டத்தோடு செல்லம்மா சாந்தியைப் பார்த்துக் கேட்டபடி சயிக்கிள் இருக்கிறதா எனச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

“அதுதான் நானும் பார்க்கிறேன்”

குற்ற உணர்வோடு சாந்தி சொன்னாள்.

“மாமாவை ஆயிக்காரங்கள் சுட்டிருப்பாங்களோ”

சிவகுமார் தன் அப்பாவித் தனத்தைக் காட்டினான். அது குண்டுபோல செல்லம்மாவின் இதயத்தைத் துளைத்தது. செல்லம்மா அழத் தொடங்கினாள்.

“பின்னைக்கு என்ன நடந்ததோ, ஏதோ?”

“ஏனம்மா வீணாய் கத்திறாய்? இப்ப என்ன நடந்து போச்கு”

அறையிலிருந்து சாவதானமாக நடந்து வந்தபடி சுந்தரி கூறினாள்.

“உனக்கு ஏதாவது சொல்லிவிட்டுப் போனானா?”

சாந்தி சந்தேகத்தோடு சுந்தரியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“ஏதோ ஒரு லீட்டியோப்படம் பார்க்க வேண்டுமென்று காலையிலே சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். போன இத் திலே “கேபியு” நேரமாகியிருக்கும்”

“இவனுக்கு எல்லாம் தெரியும். இவள் ஏதோ பொய் சொல்லுகிறாள்”

செல்லம்மா, மகள் சுந்தரியின் பேச்சில் சுந்தேகங் கொண்டு கத்தினாள்

“நான் பொய் சொல்லுகிறேனென்றால் காலைவரையில் பொறுத்துப்பார். இந்த நேரத்தில் அவன் வரவேண்டுமென்று பார்க்கிறாயா? தெருவைப்பார். அவன் இனி எப்படி வரமுடியும்?”

“எனக்கு ‘ஸ்ரிக்கர்’ படம் வாங்கிக் கொண்டுவாறு தென்று மாமா சொன்னவர்”

இவகுமார் சின்னம்மாவைச் சார்ந்து கூறினான்.

சாந்தியா லும் தன் தங்கை சுந்தரியின் பேச்சில் மறைந்திருந்த பொய்யைக் காணமுடிந்தது. தாயை இவ்வேணை தாலும் சேர்ந்து சஞ்சலப்படுத்துவதை அவள் விரும்ப வில்லை.

“இவனுக்கு எல்லாம் தெரியும். இரவிரவாய் அறைக்குள்ளே இருந்து அவனோடு குசகுச பேசிக் கொண்டிருந்தாள். இவள் முன்னரே நிலைமையைச் சொல்லியிருக்கலாமே! இவனும் முத்தவன் போல் ஓடிவிட்டானோ தெரியேல்லையே. நான் என்ன செய்யபோகிறேன்?”

செல்லம்மா ஒப்பாரிபோல் தன்நெஞ்சைப் பிடித்தபடி கீழே குந்தி இருந்தபடி கூறினாள்.

“அப்படி ஓடிவிட்டால்தான் இப்ப என்ன வந்தது? நல்லதுதானே. இங்கேயிருந்து ஆமிக்காரங்களிட்டைப் பிடிபட்டு சித்திரவதைப்படுவதிலும் பார்க்க இப்படி ஓடிப் போவது எவ்வளவோ மேல். எப்படி யென்றாலும் இப்ப என்ன அவசரம். காலைவரையும் பார்ப்போம்”

சுந்தரி தயக்கமின்றி உறுதியாகக் கூறினாள்.

“பார்த்தியா இவளுக்கு எல்லாம் தெரியும். இவள் தான் என் பிள்ளைக்கு உசார் கொடுத்து அனுப்பி விட்டாள். என்னுடைய பிள்ளையை அனுப்பி இவளுக்கு என்ன துணிச்சல்? வீட்டுக்கு ஒரு ஆண் துணை இருக்கு என்று நினைச்சிருந்தேன். அவனும் போய் விட்டானா?”

“ஏன் பாட்டி, நான் இருக்கிறேன்.”

சிவகுமார் செல்லம்மாவிற்கு முன்பாக வந்து சொன்னான்.

செல்லம்மாவிற்கு அழுகையோடு சிரிப்பும் வந்தது. அவனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள். தலையை ஆதரவோடு வருடிக் கொடுத்தாள்.

“சாந்தி, பக்கத்து வீட்டிலை நாகராசாவைக் கூப்பிடு, கேட்டுப் பார்ப்பம்”

“மாமாவை நான் கூட்டி வாறனே”

சிவகுமார் கூறிக் கொண்டே வீட்டின் பின்புறமாக ஓடினான். முன்புறப் படலையால் தெரு வழியே அல் வேளை போகப்படாது என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான்.

இருள் குழ்ந்து விட்டது.

நாகராசாவின் கையைப் பிடித்து பின்புறப்படலை வழியே சிவகுமார் இழுத்து வந்தான். இருவீட்டையும் இணைப்பதாக பின்புறத் தோட்டப் பக்க வழியாகச் செல்வதற்குச் சிறுபடலை ஒன்று இருந்தது. இரு வீட்டுக்கும் தனித்தனியே கிணறுகள் இருந்தன. கிணற்றுப் பிடியில் ஏறி நிற்பின் மதிலின் மேலாக அடுத்த வீட்டுக் கிணற்றில் தண்ணீர் இழுப்பது, குளிப்பதுயாவும் தெரியும், ஆழமற்ற கிணறுகள்.

“ஏனக்கு எதுவும் தெரியாது, காலையில் மகேந்திரன் வராவிடின் தேடிப்பார்த்து வரலாம். அவனது கல்லூரி நண்பர்கள் ஓலரை எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் பயப்பிடாமல் இருங்கோ...”

நாகராசா செல்லம்மாவைச் சமாதானம் செய்வதாகக் கூறினான். அவனுக்கு அவ்வார்த்தைகள் திருப்தி தருவகாக இல்லை. மகள் சுந்தரி மேலேயே செல்லம் மாவிற்கு கோபம் ஏற்பட்டது. சுந்தரிக்கு எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் தனக்கு எதுவும் கூறவில்லை என மனம் கொதித்தது. எப்படியும் காலைவரை பொறுத்துப் பார்ப்போம் என மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அறைக்குள் தூங்கியிருந்த குழந்தை இருளைக்கண்டு அழுவதைக் கேட்டு சாந்தி ஒடினாள். மின் விளக்கு களைப் போட்டுவிட்டு குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு வராந்தாப் பக்கம் வந்தாள்.

மகேந்திரன் வரத்தவறியதை யிட்டு அதிகம் கவலைப்படாதவளாக நாகராசாவிடம் சுந்தரி நாட்டு நிலை மைகள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“அமெரிக்கத் தம்பதிகளைக் கடத்தியது பற்றி ரேஷ யோவில் அலறுகிறார்களே. கடத்தி எங்கே வைத்திருக்கிறார்கள்?”

“இங்கேதான் எங்காவது வீட்டில் வைத்திருப்பார்கள், ஆயிரக்கணக்கான அப்பாவித் தமிழர்கள் கொல்லப்படுவது பற்றி சிங்கள அரசோ, உலகமோ கவலைப்படவில்லை. இரண்டு அமெரிக்கருக்காக உலகமெல்லாம் கத்துகிறார்கள். ஏகாதிபத்திய நாட்டில் வாழும் மனித உயிர்களுக்கு அத்தனை மதிப்பு!”

நாகராசா சுந்தரியிடம் கூறினான்.

“என்றை பிள்ளையைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் நீ என்னடி பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

செல்லம்மா சுந்தரிப்பீமல் சீறினாள்.

“அவனுக்கு ஒன்றும் நடக்காது. நீ போய் உன் வேலையைப் பார்.”

“சாந்தி, பார்த்தியா இவருக்கு எல்லாம் தெரியும். மறைக்கிறாள். காலையிலே பள்ளிக்குப் போக என் பிள்ளை வராவிட்டால் இவளை நான் என்ன செய்கி ரேன் என்று பார்.”

“பால்குடிப் பிள்ளையை நான் மடியிலே கட்டி வைத்திருக்கிறேனா? அவன் எனக்கும் தம்பிதானே. வராவிட்டால் என்னை வீட்டைவிட்டுக் கலைக்கப் போறியா? எனக்குப் போக இடமில்லை என்று நினைக்காதே”

சுந்தரி தாயின் தொனியிலேயே பதிலிருத்தாள்.

எல்லா வீடுகளிலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போராட்டமாகவே நாகராசா அதைக் கண்டான்.

“இதுகளோடு பேசிப் பயனில்லை. காலமெல்லாம் மாறிப் போச்சு. காலையிலே பார்ப்பம்.”

செல்லம்மா பொருமிய நெஞ்சோடு பேசியபடியே உள்ளே சென்றாள்.

“நாகராசவுக்குப் பயிற்சிக்குப் போகிற நோக்க மில்லையா?”

நடந்தவற்றை ஓரளவு உள்ளுர உணர்ந்து கொண்ட சாந்தி குழந்தையின் தலையை வருடியபடியே கேட்டாள்.

“எனக்கு இங்கேயே வேலை இருக்கிறது”

“ஏப்படியும், கவனமாகத் திரியவேணும்.”

சுந்தரி அச்கருத்தினாள்.

“கல்லூரிக்கு ஒழுங்காகப் போய் வருகிறேன்”

“இயக்கத்தில் இருப்பதோ, இல்லையோ, அவர்கள் வயதைத்தானே பார்க்கிறார்கள். படிப்பதைக் கூட அல்ல.”

சுந்தரி சொன்னாள்.

“ஆமிக்காரர் என்னையும் பிடிப்பார்களா சின் னம்மா”

சிவகுமார் சுந்தரியின் முன்னே வந்து அவளின் நீளச் சட்டையை இழுத்தபடியே கேட்டான்.

“இன்னும் பத்துவருஷம் போகவேணும், உன்னையும் பிடிப்பார்கள்”

அவனது மயிரைத் தடவியபடியே இடது கையால் நாடியை நிமிர்த்தியபடி சுந்தரி சொன்னாள்.

“அப்ப நானும் மெஹின்கன் எடுத்துச் சுடப்பழகி விடுவேன்”

“நிச்சயமாய்”

மட்டக்களப்பு சிறையடைப் போடு வெளியேறிய அரசியல் கைதிகள் அனைவரும் நலமாகத் தமிழ்நாட்டில் சேர்ந்திருப்பதாகச் செய்தி வந்திருப்பதை நாகராசா கூறினான். நிர்மலா விடுவிக்கப்படாதது கவலையளிப்ப தாக சுந்தரி சொன்னாள்.

செல்லமாவிற்கும் சாந்திக்கும் இரவு பூராவும்
தூக்கமே வரவில்லை. ஒரே அறையிலேயே படுத்திருந்தனர்.

சாந்தி தன் துண்பங்களைக் கூறாத போதும் செல்லம்மா தன் எதிர்பார்ப்புகளையும் ஏமாற்றங்களையும் இடையிடை வாய்விட்டுப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

மரண அமைதியான இருளைக் கிழிப்பது போல இராணுவ லாரிகளின் இரைச்சல்; மக்களின் தூக்கத்தைக் கெடுத்து பீதியூட்டுவதாகத் துப்பாக்கி வெடிகள்.

முத்தவன் மகாதேவன் முன்னரே இராணுவப் பயிற்சிக்காக ஓடிவிட்டான். இளையவன் மகேந்திரன் ஆண் துணையாக வீட்டில் இருப்பான் என நம்பியிருந்தாள். அவனுக்கும் ஆபத்து வந்திருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டாள். துப்பாக்கி வேட்டுகளின் எதிரொலி அவளது நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது. மகேந்திரனும் இவ்வேளை வேறு இளைஞர்களோடு சென்று சிக்கியிருப்பானோ?

இப்பயங்கர ஒவிகளைப் பகலிலும் இரவிலும் கேட்டுப் பழகியிருந்த போதும் மகேந்திரன் அன்று வீடு திரும்பாதது அவளது நெஞ்சை உலுப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு சிறிய ஒசையும் பேரிடியாக அவளின் நெஞ்சிலே விழுந்தது.

நான்தான் விதவையாகி விட்டேன். சாந்தி இந்த இளம் வயதில் பையனோடும் கைக்குழந்தையோடும்

கைம்பெண்ணாக வந்திருக்கிறாள். அவனுக்கும் வேறு உதவியில்லை.

சுந்தரியை எங்காவது கட்டிக் கொடுத்து ஆறுதலைட யலாமென்றால் உதவிக்கிருந்த முத்தவன் ஒடி விட்டான். மகேந்திரனும் இவ்வாறு ஓடிவிட்டால்... அவளால் அந்த வாழ்வினை என்னிப்பார்க்கவே முடிய வில்லை.

சுந்தரி வேறு அடங்காப் பிடாரியாக நிற்கிறாள். பகலில் ஊர் சுற்றி வருகிறாள். எங்கே போனாய் என்று கேட்க முடியாது. கேட்டால் சிறுகிறாள்.

இரவில் மகேந்திரனோடு சேர்ந்து ஏதோ எல்லாம் பத்திரிகைகள், நூல்களை ஒளித்து வைத்து இருவரும் படித்து குசகுசவென்று பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆழிக்காரர் தெருக்களைச் சுற்றி வளைத்து நின்று தேடுதல் போடுகிறார்கள். எங்கள் வீட்டுக்குள் வந்தால்!... குடும்பமே அழிந்து போய்விடுமோ?

வெளியே பனிக்குளிர் இருந்த போதும் உடலெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

“பிள்ளை, நீ தூங்கி விட்டாயா?”

செல்லம்மா குரல் எழுப்பி சாந்தியின் நிலையைப் பரிசோதித்தாள்.

“இல்லையம்மா. எனக்கும் தூக்கம் வரவில்லை”

அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகளை வருடிவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இரவு நீண்ட இரவாகத் தோன்றியது.

செல்லம்மா எழுந்து சென்று தண்ணீர் குடித்துவிட்டு மீண்டும் படுத்துக் கொண்டாள்.

“எங்களுடைய காலத்திலே எத்தனை அமைதியாக வாழ்ந்தம். இப்ப மட்டும் ஏன் இந்தக் கரைச்சல் எல்லாம் வந்துதோ?”

செல்லம்மா முனினான்.

“எல்லாம் இந்த ஜெயவர்த்தனா கிழடன் ஆட்சிக்கு வந்ததாலேதான் நடக்குது”

“சிறிமாவோ ஆட்சியிலும் இனக்கலவரம் நடக்கத் தானே செய்தது?”

“நடந்தபோதும் இத்தனை மோசமாக நடக்கேல்லை. இவனைப் போல முன்னர் எவரும் தமிழ் பகுதியிலை இராணுவத்தைக் கொண்டு வந்து குவித்து மக்களைப் பய முறுத்த வில்லையே”

நீண்ட இரவு போல் தோன்றியது. விரைவில் விடியாதா என்று இருவரும் ஏங்கியபடி புரணை புரணை படுத்தனர். அடுத்த அறையில் சுந்தரி நிம்மதியாகத் தூங்குவது போலத் தெரிந்தது. ஒரே அமைதி. அவள் தூக்கத்தில் முசிசியுக்கும் ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இளம்பெண்களெல்லாம் வீட்டைளிட்டுச் சென்று இயக்கங்களில் சேர்கிறார்களாம். இவனும் போய் விடுவாளா? அப்படிப் போய் விட்டால் பிறகு திருமணாம்? பிறகு திருமணம் செய்ய எவன் வருவான்? கட்டுப்பாடு கள் தளர்ந்து சமூகமெல்லாம் உடைந்து வருவதாகச் செல்லம்மா எண்ணிக் கொண்டாள்.

“அம்மா, காலையில் தம்பி வராண்டால் நாக ராசாவை அனுப்பி கல்லூரியிலும் விசாரிக்க வேணும். வகுப்பிலே பல பையன்களைக் காணவில்லை எனத் தம்பியும் முன்னர் சொல்லியிருந்தான்”

சாந்தி தாயாருக்கு ஆலோசனை போல ஆறுதலும் கூற முயன்றாள். மகேந்திரன் காலையில் வருவான் என்ற நம்பிக்கை சாந்திக்குக் குறைந்து வந்தது. ஆயினும்

வரலாம் என்றோர் நப்பாசையே அடிமனதில் வைத்திருந்தாள். கடலில் அழுத்திய மரக்கட்டை போல அவ்வெண்ணம் மேலும் மேலும் மிதந்து கொண்டேயிருந்தது.

ஆக்கமற்ற சிந்தனைக் களைப்பில் இருவரும் காலைக் கோழி கூவும் வேளையில் அயர்ந்து விட்டனர்.

3

காலையில் இளையவன் மோகன் தன் அழுகையோடு சாந்தியை எழுப்பிவிட்டான். நிலமெல்லாம் வெளுத்து விட்டது. ஆறரை மணி அடித்தது.

செல்லமாவும் சுறுசுறுப்பாக எழுந்து முகத்தைக் கழுவி சாமியைக் கும்பிட்டபடி வீடுதியை நெற்றியில் பூசினாள்.

ஊரடங்குச் சட்டம் ஆறு மணியோடு முடிந்து விட்டது.

பகேந்திரன் எந்த வேளையும் வந்து விடலாம் என வராந்தாவில் வந்து நின்றாள். இருப்புக் கொள்ளாத மன நிலையில் ஒரு தடவை பட்டலைவரை சென்று தெரு வின் இருமருங்கும் நோட்டம் போட்டாள்.

ஆங்காங்கே சில சயிக்கிள்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு சிலர் தெருவில் நடமாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

சந்தரி எழுந்து வெளியே வரவில்லை. சாந்தி குழந்தைகளுக்குப் பவுடர் பாலைக் கரைத்துக் கொடுத்து விட்டு இரு கையிலும் கோப்பியும் கையுமாக முன்புறம்

வங்தாள். ‘பிங்’ கலர் ‘நெட் ரெஸ்’ சின்மேல் முழு நீள டிரெஸ்லிங் கவுண் போட்டிக்குந்தாள். தாயின் சுருண்ட மயிர்போல அவளது வாராத கரிய மயிர் பரந்து நின்று உயரத்தைக் கூட்டிக் காட்டியது.

“இந்தா அம்மா கோப்பி”

தாயிடம் குவளையை நீட்டினாள்.

“எழு மணிக்கு மேலாகிறது. இன்னும் தம்பியைக் காண வில்லையே”

“எட்டு மணிவரை பார்த்துவிட்டு நாகராசாவைக் கூப்பிடுவோம்”

சாந்தி சமாதானம் கூறி விட்டு உள்ளே சென்றாள்.

“மாமா வந்தாரா?” எனக் கூறிக்கொண்டே சிவகுமார் வந்தான்.

“எனக்கு ஸ்டிக்கர் படம் கொண்டு வருவதாகச் சொன்னார்”

மணி எட்டு, எட்டரையாகிவிட்டது. சிவகுமார் நாகராசாவை அழைத்து வரச் சென்றான்.

குளித்து விட்டுத் தலையை வாரிக் கொண்டு வந்த சுந்தரியைப் பார்த்து தாய் செல்லம்மா கோபத்தோடு கேட்டாள்:

“காலையிலை வந்துவிடுவான் என்று கூறினாய். எங்கேயடி என் பிள்ளை?”

“நீ ஏன் அவசரப்படுகிறாய்? அவன் வராமலா போகப்போகிறான்”

சுந்தரியின் பதில் நம்பிக்கையிழந்த சாந்திக்கும் மயக்கழுட்டியது.

செல்லம்மா சுந்தரி மேல் வார்த்தைகளை வீச ஆரம்பிக்கு முன் நாகராசா படலையைத் திறந்து

கொண்டு வந்தான். முகத்தில் வடிந்த கோபத்தை மாற்றி ‘வா, தம்பி’ என செல்லம்மா வரவேற்றாள்.

“இனியும் என்னால் காத்திருக்க முடியாது. உமக்குத் தெரிந்த இடங்களைல்லாம் விசாரித்துவிட்டு வா தம்பி..”

“கல்லூரிக்குப் போய் மகேந்திரனின் வகுப்பி லும் விசாரித்துப் பார்க்க வேணும்”

சாந்தியும் வேண்டினாள்.

“மத்தியானத்திற்கு முன்னர் நான் எல்லா இடமும் விசாரித்து விட்டு வந்திடுவேன் நீங்க ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம்”

நாகராசா ஆறுதல் கூறினான்.

“ஏனடி நீ பேசாமலிருக்கிறாய்? உனக்குத் தெரிந்த இடங்களையும் தம்பியிடம் சொல்லி விடன்”

“தம்பி இப்ப வராவிட்டால் நானும் வெளியே போகத்தானே போகிறேன்”

சந்தரி பதட்டம் எதுவுமின்றிப் பதில் கூறினாள்.

தாயின் பதட்ட நிலையை அறிந்த சாந்தி காலை உணவு தயாரிப்பதில் உதவும்படி சந்தரியிடம் கூறி விட்டு குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு குளியலறைக்குச் சென்றாள்.

“மாமாவுமில்லை. மாமாவின் சயிக்கிணுமில்லை, நான் இன்றைக்கு ஸ்கலுக்குப் போகமாட்டேன். மாமா வராவிட்டால் இனிமேல் ஆர் என்னை ஸ்கலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போற்று?”

சிவகுமார் தாயிடம் கூறினான். புதிய வேலையொன்று தன் தலையில் வந்திருப்பதைச் சாந்தி உணர்ந்தாள்.

“இன்னும் சில நாள் தானே. பிறகு விடுதலை விட்டு விடுவர். அடுத்த வருடம் நீயே தனிய மற்றப் பிள்ளைகளோடு பள்ளிக்குப் போகலாம்”

“இப்பவே நான் தனியப் போவேன். நீங்கதானே கார்வரும், ஆழிக்காரர் வருவாங்கள் என்று பயமுறுத் தினீங்கள்.”

சாந்தி குழந்தைகளுக்கு உடைமாற்றிவிட்டுத் தானும் புதிய சேலை கட்டிக்கொண்டு தலையை வாரியபடி வெளியே வந்தாள்.

வராந்தாவில் இருந்த நாற்காலி ஒன்றில் சோர்ந்து போய் தாய் இன்னும் காத்திருந்தாள்.

“ராத்திரியும் சாப்பிடாமல் படுத்தீங்க. போய் குளித்து விட்டு வாங்க அம்மா”

“என் பிள்ளையின் செய்தி அறியாமல் நான் இன் றைக்கு எதுவும் செய்யப் போறதில்லை”

தாயின் பிடிவாதத்தை அறிந்திருந்த சாந்தி எதுவும் பேசாது வராந்தாவில் உலாவியபடி நீண்ட கூந்தலின் சிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அக்கா, அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு சாப்பிடவா”

குரல் கொடுத்தபடியே முன்புறம் வந்த சுந்தரி சாந்தி யின் புதிய சேலையைக் கண்டதும் கேட்டாள்:

“அக்கா, இந்த நெலைக்ஸ் சேலை நல்லாயிருக்கு, முந்தி ஒரு தடவையும் நீ கட்டினதை நான் காணேல்லை”

செல்லம்மாவும் சாந்தியைப் பார்த்ததும் அதையே வினாவ இருந்தாள். தன் மனநிலையின் மாற்றத்தை வெளியே காட்ட விரும்பாதவளாக எதுவும் கேட்க வில்லை இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றபோதும் அழகு சிறிதும் குன்றாத இந்தப் பிள்ளை இந்த இளம்

வயதில் விதவையாக நேர்ந்ததே என அடிமனம் வேறு கருவிக் கொண்டிருந்தது. இளமையை அனுபவிக்க முடியாத இடர்ப்பாடு, ஏன் இப்படி யெல்லாம் என் குடும்பத்திற்கு நடக்க வேண்டும்? குடும்பமே ஒன்றொன்றாக சிதைந்து வருகிறதே! ஏன் கடவுள் இப்படிச் சோதிக் கிறார்? என மனம் நொந்தபடி சாந்தியைப் பார்த்தான்.

“போன வருஷம் அவரின் பிறந்த நாளுக்கு வாங்கி உடுக்கத்தந்தார். ஒருதடவைதான் உடுத்து விட்டு அடிப்பெட்டியில் போட்டு வைத்தேன். இதைத் தொடவே மனம் வரேல்லை. இன்றைக்கு அவரின் பிறந்த நாள். அதுதான் உடுப்போமென்று எடுத்தேன்”

சுந்தரியோ தாயோ எதுவும் பேசவில்லை. சிறிது நேரம் ஓரே மௌனம்.

அக்கா அளவிற்கு நிறத்திலோ, உடற்கட்டிலோ, கூந்தலின் அழகிலோ, படிப்பிலோ தான் எந்த வகை யிலும் எட்டமுடியாது என்பதைச் சுந்தரி என்னிக் கொள்வாள். இவற்றை யொட்டி ஒருவிதக் குறைபாடு சுந்தரிக்கு உண்டு. பொறாமைகூட உள்ளது. ஆயினும் அவள் கணவனை இழந்த நிலையில் தான் உயர்ந்து நிற்பதை உள்ளுற நினைத்துக் கொண்டாள்.

நீண்ட சூந்தலை அள்ளிமுடித்தபடியே, ‘அம்மா, நீயும்வா, ஏதாவது குடிக்கலாம்’ என்று மன நிலைகளை மாற்றும் நோக்கோடு சாந்தி மௌனத்தைக் கலைப் பதற்காகக் கூறிக் கொண்டு தாயின் கரத்தைப் பிடித்து இழுத்தாள். எல்லோரும் அடுக்களைக்குள் நுழைந்தனர். சிவகுமார் அங்கே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். படலை வாசலில் சயிக்கினின் மணிச் சத்தம் கேட்டது.

‘அம்மா, மாமாவின் சயிக்கிள்...’

ஒவியிலே இனங்கண்டவனாக சாப்பாட்டை அப்படியே விட்டுவிட்டு சிவகுமார் எழுந்து ஓடினான்.

அவனைத் தொடர்ந்து பதட்டத்தோடு எல்லோரும் விரைந்தனர்.

சிவகுமார் ஒவி மூலம் இனங்கண்டது போல சிவகுமாரின் சயிக்கிளோடு ஒரு வாலிபன் நின்றான். அவர்களைக் கண்டதும் படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சயிக்கிளைத் தள்ளி வந்தான்.

பதிந்த மதில்மேலாக மற்றொரு வாலிபன் தெரு வோரமாக மற்றோர் சயிக்கிள் 'சீட்' டில் இருந்தபடி காலை நிலத்தில் ஊன்றிக் கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது. பதினெட்டு, இருபது வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞர்கள்; வாராததலை; அழுக்கடைந்த 'சேட்' டும் முழு நீளக்கால் சட்டையும் அணிந்திருந்தனர். நீண்ட தூரம் சயிக்கிளில் வந்த களைப்பு அவர்களது முகத்திலும் வியர்வை படிந் திருந்த 'சேட்' டிலிருந்தும் தெரிந்தது.

சயிக்கிளைத் தள்ளி வந்தவன் வீட்டின் முன்புறத்தில் ஸ்டாண்டில் நிறுத்தி விட்டு ஒரு கடிதத்தை நீட்டினான்.

"மகேந்திரன் இதைக் கொடுக்கச் சொன்னார்"

சிவகுமார் கடிதத்தை வாங்கி தாயிடம் கொடுத்தான்.

அவ்வாலிபன் எப்பதிலையும் எதிர்பாராமல் உடனே விரைவாகத் திரும்பி மற்றச் சயிக்கிளின் முன்புறத்தில் ஏறிக் கொண்டான்.

"தம்பி கொஞ்சம் நில், தம்பி"

செல்லம்மா குரல் கொடுத்தபடி படலை வரை சென்றாள்.

அக்குரலை எவ்விதமும் அசட்டை செய்யாமல் சயிக்கிள் வேகமாகச் சென்றது. அவ்வாலிபர்கள் செல்லம்மாவைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

சாந்தி கடிதத்தைப் பிரித்துப் பதட்ட. த்தோடு படித்தாள்.

அன்பான அம்மா, அக்காவிற்கு,

என்னை வீணாகத் தேடி அலையவேண்டாம். நான் அன்னாவின் பாதையில்தான் செல்கிறேன். நான் உங்கு இருப்பதால்தான் எனக்கும் உங்களுக்கும் ஆபத்து. நான் பயிற்சி முடிந்து அங்கு வரநேரும் போது உங்களை வந்து காண்பேன். எமது பெண்கள் எல்லோரும் ஆன் துணையின்றி வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். சிவகுமார், மோகனுக்கு என் முத்தங்கள்.

அன்பு,
மகன்.

"என்ன பிள்ளை எழுதியிருக்கிறான்?"

செல்லம்மா ஆவலோடு கேட்டாள்.

"தேவன்போலப் பயிற்சிக்குப் போகிறானாம்"

சாந்தி கொடுத்த கடிதத்தை செல்லம்மாவும் வாங்கிப் படித்தாள்.

சுந்தரி எவ்வித ஆர்வமும் காட்டவில்லை. என்ன எழுதியிருப்பான் என்பதை அறிந்தவள் போல மௌனமாயிருந்தாள். சிவகுமார் தன்னிடமும் கடிதத்தைத் தரும்படி பாட்டியிடம் அடம் பிடித்தான்.

படிக்கட்டில் நின்ற சுந்தரியை முறைத்துப் பார்த்து படி செல்லம்மா வராந்தாவில் ஏறினாள்.

'இவள் ஏன் இங்கே இருக்கிறாளாம்! இவளையும் அவங்களோடு போய்ச் சேரச் சொல்லு பிள்ளை'

சாந்தியிடம் கூறுவது போல தாய் சுந்தரியைச் சாடினாள். தாயின் ஏரியும் நெஞ்சில் என்னைய ஊற்று விரும்பாதவளாகச் சுந்தரி மௌனமாக நின்றாள். தாய் பிற வீட்டாரையும் அழைக்கத் தக்கதாக ஒப்பாரி வைக்கலாம் எனவும் அவள் எதிர் பார்த்தாள். இவ்வளவோடு அடங்கியது பெரிய வெற்றியே.

என்றாலும் தன்மேல் தொடர்ந்து கணை வீசவது நடை பெறவே செய்யும் என்பதையும் அவள் அறிவாள்.

இவ்வீட்டுக் கலகலப்பைபக் கேட்டு நாகராசாவின் தாய், தந்தை, இளைய சோதரிமுவரும் வந்துவிட்டனர்.

வீட்டின் உள்ளே வந்து நிலைமையை விசாரித்தனர், செல்லம்மாவிற்கு ஆறுதல் கூற முயன்றனர்.

“நான் கூட மடியிலை நெருப்பைபக் கட்டிக் கொண்டு தான் வருகிறேன். நாகராசா சம்மாவா இருக்கிறான்.

இரவெள்ளாம் எங்கோவெல்லாம் திரிந்துவிட்டு சில நாட்களில் காலையில்தான் வருகிறான். சொன்னால் ஏதாவது கேட்கிறானா? இந்தக் காலத்தில் குமருகளை வைத்திருக்கலாம். இளம்பெடியங்களை வளர்க்கிறது தான் பிரச்சனை”

நாகராசாவின் தாய் ஆறுதல் கூறிலாள்.

“இளம் பெடியங்கள் மட்டும் தான் என்று நீ சொல்லுகிறாயா, தங்கம். இங்கே ஒரு குமர் இருக்கு. அது ஏதாவது சொல்லழி கேட்கிறதா? பகலெல்லாம் எங்கோ சுதங்கிட்டு வருகிறது. இவ்வந்து உடந்தையாய் நின்றுதான் என்றா, இரண்டாவது பிள்ளையையும் அனுப்பிவிட்டாள்”

“இதிலென்ன, இங்கே இருப்பதிலும் அங்கே போனதுதான் பாதுகாப்பு, அநியாயமாக ஆழியில் பிடிபட்டு உதைபட்டுச் சாகிறதிலும் பார்க்க போராடிச் சாகிறதுதான் நல்லது.”

பொறுமை இழந்த சுந்தரி சொன்னாள்:

“எல்லாம் எலும்பில்லா நாக்கால் சொல்லலாம். சுமந்து பெற்ற தாயின் மனவேதனை மற்றவர்களுக்கு எங்கே தெரியப்போகுது?”

தன் மனதில் புழுங்கியதைச் செல்லம்மா சொன்னாள் :

“பார்த்தியா, இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகள் பேசுவதை. காலமெல்லாம் மாறிப் போச்சு. எங்கள் காலத்திலே எத்தனை அமைதியாக வாழ்ந்தோம.....! நாகராசாதான் தேடிச் சென்றான். இன்னும் வரேல்லை. பாலம், பிள்ளை வீணாகத் தேடி அலையப்போகுது”

செல்லம்மா கவலை தெரிவித்தாள். நாகராசாவின் தந்தை தில்லைநாதர் கைத்தடியோடு வராந்தாவிலேயே உட்கார்ந்து விட்டார்.

“ஏதாவது குடிப்பீங்களா மாமி”

சாந்தி வந்து தங்கத்தைக் கேட்டாள். தங்கம் அவளின் அழகையும் சேலையையும் பார்த்து மனதுள் கருவிக் கொண்டாள். ‘விதவையாகியும் அழகுப்படுத்துவதில் கொஞ்சமும் குறைந்துவிடவில்லை’.

“வேணாம் பிள்ளை, இப்பதான் சாப்பிட்டு வந்தோம்”

அன்று பள்ளிக்கூடம் போகாதது பற்றி சிவகுமாருக்கு ஒரே கொண்டாட்டம்.

மேகனையும் அழைத்துச் சென்று படலையடியில் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்!

நாகராசா தூரத்தில் சயிக்கினில் வருவதைக் கண்டு ஓடிவந்து சுத்தமிட்டான்:

“மாமா வருகிறார்.”

வெளியே புறப்படுவதற்காக சேலை கட்டிக்கொண்டிருந்த சுந்தரியும் வராந்தாவிற்கு வந்தாள்.

படலை வரை வந்து மகேந்திரன் பற்றிய செய்தியை நாகராசாவிடம் சொல்லிவிட்டு, வேறு புதினம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று வினவிலாள். இருவரும் ஓரகசியம் பேசுவதைக் கண்டு செல்லம்மா மட்டுமல்ல தங்கமும் முகம் சுலித்தாள்.

செல்லம்மா முன்னே வந்து சொன்னாள் :

“இல்ஞுக்கு எல்லாம் தெரியும். மறைச்சுப் போட்டாள். தம்பியை வீணாய் ஹரெல்லாம் விசாரிக்கச் சொல்லி அவைச்சுப் போட்டம்”

4

அன்று சனிக்கிழமை காலை ஒன்பது மணியளவில் சாந்தியின் வீட்டெதிரே மெல்லென ஒடி, கார் ஒன்று வந்து நின்றது.

வெள்ளை சேட், வெள்ளைக் கால் சட்டை அணிந்த வாலிபன் ஒருவன் சுற்றும் முற்றும் நோட்டம் போட்டு விட்டு படலையைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தான்.

முன் வராந்தா வரை வந்தவன் தயக்கத்தோடு நின்றான். கதவைத் தட்டுவோமா, சிறிது நேரம் பொறுத்து நிற்போமா என்றோர் சபலம்.

படலை திறந்த ‘கீரීச்’ சப்தம் கேட்டு சாந்தி தானாக முன்னே வந்தாள்.

அவன் ஒன்றும் பேசாது அவளைக் கண்டதும் சிரித்த முகத்துடன் நின்றான். சாந்தி கூர்ந்து பார்த்தாள். அரை மீசை, குட்டை மயிர், சிவந்த நிறம், பரந்த தோள்கள் — பொலிஸ் அதிகாரி ஒருவன் ‘அட்டென்சனில்’ நிற்பது போலிருந்தது.

சாந்தி தன்னை அடையாளம் காண்டிடும் என்பது போல அவன் நின்றான்.

சாந்திக்கு அவனை இனங்காண அதிக நேரம் எடுக்க வில்லை. ஆனால் வார் த்தைகள் தான் வெளி வரவில்லை. நெஞ்சு அடைத்துக் கொண்டது. கண்கள் நெஞ்சைக் காட்டுவதாக, அவனது கண்ணெதிரே தோல்வியடைந்து, துளிர்த்து பார்வையை மறைத்தது.

'சுமண்பால்' என்ற வார்த்தை வெளிவராது அடுத்த தாக அவள் கூற முனைந்து 'சுமண்' என்ற சொல் அடிக்கினர்றிலிருந்து எதிரொலிப்பது போல அவளது நெஞ்சி விருந்து வெளியே புறப்பட்டது. அத்தோடு 'சுமண்' இந்தக் காலகட்டத்தில் இங்கே எப்படி வந்தான், ஏன் இங்கு வரவேண்டும் எனப் பல்வேறு வினாக்கள் ஒரே வேளையில் நெஞ்சில் எழுந்தன.

"சாந்தி, என்னை நீ மறந்துவிட்டிருப்பியோ என்று கூட என்னித்தான் தயக்கத்தோடு வந்தேன்."

"என்ன சுமண் மறப்பதா?"

அவளின் குரலில் பல்வேறு அர்த்தங்கள் ஒலித்தன. அவன் கூறியது நெஞ்சை உடைப்பது போலிருந்தது.

"உள்ளே வரலாமோ?"

"அறியாத வீடா, அனுமதி பெற்று வருவதற்கு?"

"காலமெல்லாம் மாறிப் போச்ச. பத்து வருட காலத்தில் மனிதர்களெல்லாம் மாறி விட்டார்கள். இல்லையா? பத்து வருடகாலம்."

சாந்தி எதுவும் கூறவில்லை. வராந்தாவிலிருந்த நாற்காலியில் உட்கார முயன்றவனை, உள்ளே அழைத்துச் செல்ல ஒரு கணம் தாமதமானது.

"உள்ளே வாருங்கோ, அம்மா சுந்தரி எல்லோரும் இருக்கிறார்கள்"

அவன் பின் தொடர்ந்து சென்று வரவேற்பறையில் அவள் காட்டிய நாற்காலியில் அமர்ந்தான். சுற்று முற்றும் தொங்க விடப்பட்டிருந்த படங்களைப் பார்த்தான்.

“அப்பா இல்லையா ?”

“அவர் இறந்து மூன்று வருடமாகிறது”

“ஐ ஆம் சொறி”

தன் துக்கத்தைத் தெரிவித்தான்.

“அம்மா, இங்கேயார் வந்திருக்கிறதென்று வந்து பாரம்மா”

செல்லம்மா வந்ததும் சுமண் எழுந்து நின்றான் அவள் உடனே இனங்கண்டு கொண்டாள்.

“தம்பி, சுமணைபால்”

சந்தரியும் தயக்கத்தோடு வந்தாள். அவளைக் கண்டதும் பழமையை நினைவு கூர்ந்தவனாகச் சுமண் கூறினான்.

“முன்னர் என் தலைமயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு தோளில் இருப்பாள். வீடெல்லாம் சுற்றிவர வேணும். இப்போது பெரிய பெண்.”

சந்தரி சிறிது வெட்கம் வந்தவளாகத் தலையைக் குனிந்தபடி சிரித்தாள்.

“தம்பி, இந்த வேளையிலே இங்கே எப்படித் தனிய வந்தாய்? காலங் கெட்ட காலம். எல்லாம் மாறிப் போச்சு.” செல்லம்மாவின் நெஞ்சிலிருந்த அச்சத்தை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

“என்ன இருந்தாலும் நீங்க என்னைக் கொலை செய்ய மாட்டார்கள் என்று எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும்”

நெஞ்சம் பாரமாய் இருந்த போதும் புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“நாங்கள் அப்படி என்ன மிருகசாதியா? தம்பி. சாந்தியின் புருஷன் ஓவ்விசால் வரும்போது போன

ஜூலை கலவரத்தில் பட்டப்பகலில் தெருவில் வைத்துக் கொண்டு போட்டாங்கள்.”

நெஞ்சு அடைக்க செல்லம்மா கூறினாள்.

“ஓ, ரெரிபிள், என்ன கொடுமை”

தலை குனிந்து கண்கலங்கி நின்ற சாந்தியைப் பார்த்துக் கொண்டே கூறினான். ஒரே மெளனம்; மரண அமைதி சிலகணம் அங்கு நிலவியது.

சிங்களவரை ‘மிருக சாதி’ என்று பொதுமையாக தாயார் கூற முயன்றதற்குப் பதிலளிக்க வேண்டும் என எண்ணினான்.

“இது மறக்க முடியாத சம்பவம்தான். சாந்தியின் நிலைக்காகவும் வருந்துகிறேன். சிங்களவர்கள் எல்லோரும் மிருக சாதியல்ல. அரசியலார் தொடர்ந்து தாம் ஆளுவதற்காக இனவெறியைத் தூண்டிக் காட்டயர்களை ஏவி, கொலை, கொள்ளள, தீவைக்கச் செய்தார்கள்”

அவனது பேச்சைக் கேட்டு சிறிது நேரம் யாவரும் மெளனமாக நின்றனர்.

“பொலிஸ், ஆழி கூட இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது”.

ஜூலை கலவரத்தை நேரில் பார்த்த அனுபவத்தைக் கொண்டு சாந்தி சொன்னாள்.

“பொலிஸ் ஆழி எல்லாம் அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள் தானே. அரசாங்கம் சொல்லுவதை, அல்லது என்னு வதை அவர்கள் செய்துவிட்டுப் போவார்கள்”

“அப்ப நீதி நியாயம் என்ற ஒன்றும் கிடையாதோ?”

செல்லம்மா கேட்டாள்.

“அரசியலார் அயோக்கியர்களாக இருக்கும்போது எப்படியம்மா நீதி, நியாயத்தை எதிர்பார்க்க முடியும்? பேயரசு செய்தால் பின்ந தின்னும் சாத்திரங்கள்.”

அவனுடைய பதில்கள் புதுமையாக சுந்தரிக்கும் பட்டது. பாரதி பாடலைக் கூறியது மேலும் வியப்பளித் தது. அறை வாயிலில் நின்றவள் சிறிது முன்புறமாக வந்து சுவரோடு சாய்ந்தபடி நின்றாள். தற்போது அவள் கற்றுவரும் அரசியல், சிறிது நேரம் நிலவிய மௌனத்தை கலைத்துக் கேள்வி கேட்கத் தூண்டியது.

“அயோக்கியர்களை ஏன் சிங்கள மக்கள் தேர்தலில் வோட்டுப் போட்டு அனுப்புகிறார்கள்?”

“தேர்தலின்போது பொய் சொல்லி, ஏமாற்றி பணம் கொடுத்தும் ஏழை மக்களின் வோட்டை வாங்கி விடு கிறார்கள். பிறகு சாதி, மதம், பத்திரிகைகள், ரேடியோ, டி. வி. யை வைத்துப் பொய் சொல்லி ஏமாற்றித் தொடர்ந்து ஆண்டு விடுகிறார்கள். இதற்கு அழகான பெயரும் வைத்திருக்கிறார்கள்... ஐன்நாயகம்... நடை முறையில் நடப்பது பாசிச் சர்வாதிகாரம். ஆனால் ஐன்நாயக ஆட்சி நடத்துவதாகப் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். நாம் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். மறுதேர்தல் வரை எதுவும் செய்ய சட்டப்படி உரிமை பெற்றவர்கள் என்று அடிக்கடி கூறிக் கொள்கின்றனர்.”

ஓரு சிங்கள இளைஞிடமிருந்து இத்தகைய வார்த்தைகள் வருவதைக் கண்டு சுந்தரியும் ஆச்சரியமடைந்தாள்.

“இதுக்கு விடிலே இல்லையா, தம்பி?”

“அத்தனை விரைவில் விடிவு வரமாட்டுதம்மா. இது ஜெர்மனியில் ஏற்பட்டது போன்ற இனவாதப் பாசிச் சர்வாதிகாரம். அதற்கு மேலால் புத்தமத்தை யும் தூக்கிப் பிடிக்கிறார்கள். 1977 க்கு முன்னர் இருந்தது போன்ற ஓரளவு ஐன்நாயகமாவது ஏற்படும் வரை பிரச்சினை தீர்மாட்டாது.

எங்க நாடு 1977ன் பின்னர் அமெரிக்காவின் வளையில் விழுந்துவிட்டது. அந்த முதலையின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவது அத்தனை எனிதல்ல அம்மா”

அவன் சாவதானமாக அரசியல் உண்மைகள் பேசுவது சுந்தரிக்கு மீண்டும் வியப்பளித்தது.

“நீங்க வெப்பிடிஸ்ட் போல பேசுறீங்க. இந்த அரசிய வெல்லாம் எங்கே யூனிவிசிட்டியில் படித்தீர்களா? ”

சுந்தரி பொறுமையிழுந்து கேட்டாள்.

“இல்லை. இங்கேதான் கார்த்திகேச மாஸ்டரிடம் முன்னர் படித்தேன். பின்னர் நடைமுறையில் பார்த்துக் கற்றுக் கொண்டேன். இங்கு வந்த பின்னர்தான் அவர் இறந்து விட்டார் எனக் கேள்வப்பட்டு வருந்தினேன்”

சாந்தி இவற்றையெல்லாம் முன்னரே அறிந்திருந்தாள். சுந்தரி கார்த்திகேசன் பற்றியும் அவரது அரசியல் பற்றியும் கேவலிப் பட்டிருந்தாள். செல்லம்மா இந்த அரசியல் எதையும் பற்றி அறியாதவளாயிருந்தாள். ஆனால் ஜுலையின் பின்னர் தொடர்ந்து நடைபெற்று வரும் சம்பவங்கள் அவளையும் ஓரளவு அரசியலுக்குள் இழுத்தன. மருமகனைப் பறி கொடுத்ததோடு இரு மக்களும் போராட்டத்தில் ஈடுபட நேர்ந்து விட்டது. அவர்கள் மீண்டும் வருவார்களா என அடிக்கடி ஏங்கிக் கொள்வாள்.

மூவரும் சுமண்பாலாவிடம் கேட்க ஆவலாக இருந்த வினாவைச் செல்லம்மாவே கேட்டாள்:

“தம்பி இந்தக் கால நேரத்திலை இந்தப் பக்கம் அப்படி வந்தீங்க?”

“ஐ ஆம் சொறி. நான் வந்ததும் சொல்ல மறந்து விட்டேன். நான் இப்பொழுது ஆழியில் கப்பனாக இருக்கிறேன். இரண்டு மாதமாகப் பலாவி காம்பிற்கு வந்திருக்கிறேன்”

உண்மையில் அங்கு வந்த உடனேயே அவன் இந்த உள்ளமையைக் கூறி அவர்களின் வெறுப்புணர்வைப் பெற விரும்பவில்லை. அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே முவரது முகமும் கறுத்தது. ஒரே மௌனம்.

“நீங்கள் இங்கே தனிப் வந்ததே ஆபத்தே”

சாந்தி மௌனத்தைக் கலைத்து அவனது உயிர்மேல் தனக்கிருந்த பற்றுக்கலைக் காட்டினாள்.

“அதுதானே வந்ததும் சொன்னேனே. நீங்கள் ஏன்னைக் கொலை செய்ய மாட்டார்கள் என்று”

சிரித்துக் கொண்டே சுமணபாலா கூறினான்.

“இப்படி, அரசியல் பேசிக் கொண்டு நீங்கள் எப்படி இந்த ஆமியில் இருக்கிறீங்க?”

சுந்தரி தன் வியப்பைத் தெரிவித்தாள்.

“அதுதானே சொன்னேனே. ஆமி, போலீஸ் எல்லாம் அரசாங்கத்தின் பிரதானமான அங்கம் என்று, அரசியலாரின் அயோக்கியத்தனங்களை இறுதியாகக் காப்பாற்றும் வண்முறையான அமைப்பு ஆரிதான்”

“உங்களைப் போன்றவர்கள் எப்படி ஆமியில் இருக்க முடிகிறது”

“அது ஒது இன்ஸ்ரிரியூசன். தனி அமைப்பு, வெறுவேலை எதுவும் கிட்டாத பொது உயிர் பிழைப்பதற்காக இந்த அமைப்பில் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். ஒப்பந்தம் முடியும் வரை வெளியேற முடியாது. நான் சேரும்போது கூட பின்னர் இப்படியான இழிவான தொழிலில் ஈடுபட நேரும் எனவும் ஏதிர்பார்க்கவில்லை. நான் சேரத்தவறி யிருந்தாலும் அந்த இடத்திற்கு மற்றொரு பட்டதாரி சேர்ந்திருப்பான். ஆமியில் சேரவா ஆள் கிடையாது? படித்துவிட்டே வேலையில்லாது அவைபவர் பல லட்சக் கணக்கில் நாட்டில் உள்ளனர். பாசிச சர்வாதிகாரம்

வரும்வேளை முப்பட்டகஞம் தான் வேலை கொடுக்கும் அரசாங்க அமைப்புகளாகவும் இருக்கும்”

சுமணபாலாவின் அரசியல் பிரசங்கமும் துணிச்சலும் சாந்தியிலும் பார்க்க சுந்தரியை நன்கு கவர்ந்தன. ஆயினும் அவன் ஆமியில் சேவை செய்வது என்பது அடிமனதில் ஓரளவு வெறுப்பையே ஊட்டியது.

“இங்கே உங்களுக்குச் சாப்பாடு, எல்லா வசதிகளும் இருக்குத்தானே”

“நாங்களும் ஒரு சிறையில் தான் வாழுகிறோம். காம்பை விட்டு எங்கும் போகப்படாது. இப்பொழுது நான் தனிய வந்ததே தவறு. எனக்கு ஏதாவது நேர்ந் தால் அரசு அதற்குப் பொறுப்பு ஏற்காது. சாந்தியை... உங்களையெல்லாம் பத்து வருடத்தின் பின் பார்த்துப் பேச ஆவலாயிருந்தது. அதுதான் காம்பில் கைப்பற்றி வைத்துருந்த கார் ஒன்றின் நம்பர் பிளேட்டை மாற்றி விட்டு எடுத்து வந்தேன். எல்லாச் சாப்பாடும் அங்கே மௌலிகில் கிடைக்கும். ஆனால் எனக்குப் பிடித்த இட்லி, தோசை அங்கே கிடையாது.”

சிரித்தபடியே சுமணபாலா பேச்சை முடித்தான்.

“நீண்ட நாளைக்குப் பின்னர் கண்ட அதிர்ச்சியிலும் பேச்சிலும் மறந்துபோய் தம்பிக்கு ஏதாவது குடிக்கக் கொடுப்பதையும் மறந்து விட்டோம், தம்பிக்கு கோப்பியா தேத்தண்ணியா கொண்டுவாறது”

செல்லம்மா திடீரென நினைவு வந்தவன் போலக் கேட்டாள். அவன் பதில் கூறுமுன் தானே தீர்மானிக்க உரிமை பெற்றவளாகச் சாந்தி சொன்னாள்:

“தோசை மா இருக்கம்மா. நீங்க முதலிலை தோசை சுடுங்கோ. நான் பிறகு வந்து கோப்பி போடுகிறன்”

சுமணபாலா எதுவும் மறுப்பாகப் பேசவில்லை.

செல்லம்மா அடுக்களையை நோக்கிச் சொன்றாள்-

“நீங்க எப்படி நல்ல தமிழ் பேசுறீங்க?”

சுந்தரி கேட்டாள்.

“நீ மறந்துவிட்டியா? பக்கத்து வீட்டிலேதானே அப்பா அம்மாவோடு இருந்து இதே தெரு முனையிலுள்ள சிங்கள மகா வித்தியாலயத்தில் படித்தேன். அக்கா தானே தமிழ் ஏழுதப் படிக்கச் சொல்லித் தந்தாள். பிறகு ஆமியில் சேர்ந்ததும் இரண்டு வருஷப் பயிற்சிக்கு சென்னைக்கு அனுப்பினார்கள். அங்கே எல்லோருடனும் தமிழ்லேயே பேசிப் பழகினேன். சுமன் என்று என் பெயரைச் சொல்லுவேன். இந்தியன் என்றே பெரும் பாலோர் நம்பி மதித்தனர். ஆனால் இந்தத் தமிழ்தான் தற்போது எனக்கு ஆபத்தாக வந்துவிட்டது...”

“எனப்படிச் சொல்லுறீங்க”

சுந்தரி திடீரெனக் கேட்டாள்.

“தமிழ் நன்கு தெரிந்த சிங்களவன் என்றுதான் என்னை இங்கு அனுப்பினார்கள். ஒவ்வொரு ஆழி யூனிட் கும் மூன்று மாதம் இங்கே கடமையாற்றியதும் சிங்களப் பகுதிக்குப் போய்விடலாம் ஆனால் என்னை இங்கிருந்து விடவே மாட்டார்கள். கடிதங்களைப் படிக்க, தமிழில் விசாரணை செய்ய என்னளவு தமிழுறிவு வேறு எவருக்கு மில்லை என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்.”

சிரித்துக்கொண்டே சுமன்பாலா கூறினான். அவனைப் பற்றிய தெளிவு அப்போது கான் இருவருக்கும் ஏற்பட்டது. முன்னர் சுமன்பாலாவும் மற்றைய சிங்களவர் தமிழ் பேசும்போது ‘இருந்தங்’ ‘சிங்கங்’ போல ‘ம்’ உச்சரிப்பு வராது பேசுவது மற்று நல்ல தமிழ் பேசுவதன் காரணத்தையும் சாந்தி அறிந்து கொண்டாள்

அவ்வேளை அடுத்த வீட்டிற்கு பின்புறப்படலையால் மோகளையும் அழைத்துச் சென்ற சிவகுமார் முன்றப் படலையால் தமிழியையும் கையில் பிடித்தபடி வந்தான்.

5

“ஆரமாம் ஒரு போட்கொன்சல் காரிலை எங்கவீடுக்கு வந்தது?”

சிவகுமார் கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே வந்தான்.

“இந்த மாமாதான்”

சாந்தி சுமண்பாலாவைக் காட்டிக் கூறினாள்,

“இவர்கள் தான் என் பிள்ளைகள்”

“இங்கே வாங்கோ” என இருவரையும் அழைத்த படியே ‘சலீட் சில்றன்’ என்றான்.

மோகன் தயங்காது அவனிடம் செல்ல சிவகுமார் தயங்கியபடி சுமண்பாலாவைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“என்னடா பார்க்கிறாய். மாமாவிடம் போ”

சாந்தி வலியுறுத்திக் கூறினாள்.

“ஹெயர்கட்டைப் பார்த்தால் பொலிஸ்காரர் போல இருக்கு”

“இன்டெலியன்ராயிருக்கிறானே. நான் பொலிசல்ல ஆமி கப்டன்”

“சிங்களமா, தமிழா”

“நான் தமிழ்தானே பேசிறனே. ஏன் கேட்கிறாய்?”

“சிங்களம் என்றால் மாமா கண்டால் சுட்டுப்போடு வாரே”

“எங்கே உன் மாமா? கேட்கவே மறந்துவிட்டேன். இரண்டு தம்பி இருந்தாங்களே அவர்கள் எங்கே சாந்தி?”

சாந்தி பதில்கூறமுடியாது தயங்கமுன்னரே சிவகுமார் ஆரம்பித்துவிட்டான்.

“நான் சொல்லுகிறேன். இரண்டுபேருமே சிங்கள ஆழிக்காரரை இங்கிருந்து சுட்டுக்கலைக்க ரெயினிங்குக்கு இந்தியாவுக்குப் போட்டினம். அதுதான் சொன்னேன் அவங்க வந்தால் சிங்கள் ஆழி என்றால் சுட்டுப்போடுவார்கள்.”

அவனது அப்பாவித்தனமான உண்மைப் பேச்சைக் கேட்டு சுமண்பாலா ரசித்துச் சிரித்தான்.

“பே உனக்கு என்ன பேசிறது என்று தெரியாதா? இங்கே வா”

சுந்தரி அதட்டினாள்.

“நான் உண்மையைத்தானே சொன்னேன் மாமா. நீங்க சிங்களம் இல்லையே”

பேச்சை மாற்றுவதற்காகச் சுமண்பாலா கேட்டான்.

“நீ வளர்ந்த பிறகு என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“நானும் மாமா போல ரெயினிங்குக்குப் போவன்”

“என்னத்துக்கு”

“சிங்கள் ஆழியைச் சுட”

சிறு பிள்ளைகளின் சுற்றாடலைப் பார்த்து ஏற்பட்டுள்ள மனநிலையைக்கண்டு சுமண்பாலா ஒரு கணம் வேதனைப்பட்டான். நாட்டின் கீழ்த்தர அரசியல்வாதி கள் நாட்டின் வளர்ச்சியையும், ஒற்றுமையையும் திசை திருப்பி எங்கே இட்டுச்செல்கிறார்கள் என்பதை என்னிய போது அவன் நெஞ்சு நொந்தது.

“உன் பெயரென்ன?”

“சிவகுமார்”

“ஓ அந்தச் சிவகுமாரா!” என்று சுமண்பாலா சொல்லிக் கொண்டே சாந்தியைப் பார்த்துக் கூறினான்.

“உங்க கணவரே தமிழ்மூலி போலிருக்கு”

பின்னர் சிவகுமாரைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

‘உன் தம்பி பெயர்?’

“மோகன்”

செல்லம்மா தோசை சுட்டுவிட்ட செய்தியைத் தெரிவித்தாள். சாந்தி சுமண்பாலாவைச் சாபபிடும் மேசைக்கு அழைத்தாள். சுந்தரி சிவகுமாரின் அப்பாவியாகப் பேசும் பயங்கர வாயை அடக்குவதற்காக முன்வராந்தாவிற்கு அழைத்துச் சென்றாள். செல்லம்மா அடுப்படியில் நின்றாள்.

சாந்தி தட்டில் பரிமாற சுமண்பாலா சுவைத்துச் சாப்பிட்டான்.

“இப்படியாக ஒருநாளாவது கிட்டாதா என அடிக்கடி எண்ணிக்கொள்வேன். கொழும்பில் இருக்கும் வேளை கிறீன்லண்ஸ் ஓட்டலுக்கு அடிக்கடி சென்று சாப்பிடுவேன்.”

மென்மையாக ஆரம்பித்த குரலை பின்னர் உரத்துப் பேசி முடித்தாள். சாந்தி மெளனாக அவன் சாப்பிடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். அவளால் அவனது வார்த்தைகளை உணரமுடிந்தது. ‘அந்தப்’ பழைய பசுமை நினைவுகளையா சருகாப் போனவற்றையா? மீண்டும் கிளறுவதில் இனிப் பயனில்லை’ என எண்ணிக் கொண்டாள்.

“உங்களுக்குத் திருமணமாகி விட்டதுதானே”

சாந்தி அவனிடம் கேட்டறிய ஆவலாயிருந்தாள். தற்போது பேச்சை மாற்றுவதற்காகவும் சொன்னாள்.

“ஆமாம், ஒருபெண் குழந்தைகூட இருக்கிறது”

அ—?

“அவள் அதிர்ஷ்டக்காரிதான். காதல் கலியாணமா?”

சிந்தியாமல் திடையென வந்த அவள் வார்த்தைகள் உண்மையான மனதைக் காட்டிவிட்டன.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. சொந்தத்தில்தான். ஆமியில் சேர்ந்தால் மனவிக்கு வாய்ப்புகள் எல்லாம் கிடைக்குமல்லவா. இதை அறிந்து அம்மாதான் வற்புறுத் தினா. நான் பெண்ணையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கட்டாயப் படுத்தினேன். தயக்கத்தோடு அம்மா பெண்ணைக் காட்ட மற்றொரு வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றபோது, கூறியதை நினைத்தால் இப்பொழுதும் சிரிப்பு வருகிறது”

சாந்தியைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

“ஆனாரி...அம்மா சுகமாயிருக்கிறாங்களா. அப்போது என்ன சொன்னாங்கள்?”

தந்தை தாயைப்பற்றிக் கேட்கத் தவறியதோடு அவனது புதிருக்கு விடையறியவும் ஆவலாயிருந்தாள்.

“பெண் உண் சாந்திபோல இருக்காது. ஆனா இந்தப் பெண் சிலாவதி ‘எங்கஜாதி, எங்கஜாதி’ என்று சொன்னா. இப்பொழுது என்னால் சிரித்துக்கொண்டு சொல்ல முடிகிறது. ஆனால் திருமணத்திற்குச் சம்மதம் தெரிவித்த பின்னர் எத்தனையோ இரவுகள் என்னால் தூங்க முடியவில்லை. மொழி, மதம், ஜாதி போன்றவை எத்தனை வலுப்பு பெற்றவையாக மனிதர்களையைப் பிரித்துவைக்கிறது. இன்று நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் இன்னும் காட்டு மிராண்டிக் காலத்தில் தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம் போல இருக்கிறது”

சாந்தியீன் நெஞ்சம் கலங்கியது. அல்லால் உடனே எவ்வித பதிலும் கூறமுடியவில்லை.

“ஏன் சாந்தி பேசாமலிருக்கிறாய்?”

“ஆண்கள் எதையும் துணிச்சலோடு சொல்ல முடிகிறது. எமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் வேறல்ல. ஆனால் நாம் அடக்கி வாழப் பழகி விடுகிறோம். கையைக் கழுவங்கள். நான் கோப்பி கொண்டு வருகிறேன்.”

சாந்தி ஒரு பகுதிக்கு விடை சூறிலிட்டு அடுக்களையை நோக்கிச் சென்றாள்.

“அவர் சாப்பிட்டு முடித்து விட்டாரம்மா” என்று சூறிலிட்டு கோப்பி தயாரித்தாள்.

செல்லம்மா சென்று சுமண்பாலாவிடம் பெற்றேராரின் சுக நலம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சாந்தி கோப்பியோடு வந்ததும் தாயார் அடுக்களைக்குள் திரும்பினாள்.

“சோஷியல் போமேஷன்ஸ், சுமுக அமைப்புகள் இன்னும் பலம் வாய்ந்தவையாகவே உள்ளன. அதற்கு மொழி மிக முக்கியம் வாய்ந்ததாக அமைந்து விடுகிறது. நீங்க ஏதாவது தவறு செய்ததாகக் கூற முடியாது. நீங்க விரும்பியது போல நடந்திருந்தாலும் தற்போது எத்தனை சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வாம்.”

“நீ என்ன பி.ஏ.க்கு சோஷியோலோஜியில் ஏதோ படித்திருக்கிறாய் என்று தெரிகிறது. கொழும்பிலே மொழி இனம் பாராது காகல் திருமணம் செய்த ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் இருக்கின்றன.”

“கொழும்பிலே இருக்க முடியும் அங்கேயும் இத்தகைய கால கட்டங்களில் நெருக்கடிகள் ஏற்படுகின்றன. திருமணத்தின் மூலம் மட்டும் இப்பிரச்சனைகள் தீர்ந்து விடமாட்டா”

“நான் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். பொருளாதார அமைப்புகள் மாறிய பின்னரும் சுமுக அமைப்புகள்

நீண்ட காலம் நீடிக்கும் என்று நீ கூறுகிறாய், அப்படித் தானே”

“ஆமாம்”

“அதற்காகச் சமூக அமைப்புகளை உடைக்க எவரும் முயலப்படாது என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்வதற் கில்லை.”

“ஆனால் எல்லோராலும் எளிதில் சமூக அமைப்புகளை உடைத்து விட முடிவதில்லை”

சாந்தியின் கூற்று சுமண்பாலாவையும் ஒருகணம் கட்டது.

“அதுவும் உண்மை தான்”

மனச்சோர்வோடு சாறினான்.

கோப்பியைக் குடித்துவிட்டு அவன் எழுந்து மீண்டும் வந்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். செல்லம்மாவும் வந்து சேர்ந்தாள். வீட்டு நிலமைகளிலும் பார்க்க சாந்தி யின் நிலை பற்றி செல்லம்மா விரிவாகக் கூற முயன்றாள். கணவன் அரசாங்கத்தில் அக்கவுண்டனாக இருந்து இறந்த போதிலும் விதவைப் பென்ஷன் எதுவும் வராதது பற்றியும் கொழும்பில் கணவனையும் வீட்டுப் பொருட்களையும் இழுந்து அகதி முகாமில் இருந்து கப்பலில் யாழிப்பாணம் வந்ததையும் கூறினாள்.

“பி.ஏ. படித்துவிட்டு வீட்டில் சமையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாயா?”

சுமண்பாலாவின் குரலில் கேவிக்குறி தொனித்தது.

“கிடைத்த வேலைக்கும் போகாது நான்தான் அவரது பேச்சைக் கேட்டு நல்ல ‘ஹவஸ் வைா’க இருக்க முயன்றேன். இப்பொழுதுதான் தவறு தெரிகிறது. எதிர் பாராது இப்படி நடக்கும் என்றும் நாங்கள் எதிர் பார்க்க வில்லை. பக்கத்தில் எங்காவது ரீச்சிங்போல்ஸ்ட் எடுக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறேன். சிங்களப் பகுதியில்

வாழ்ந்த ஆசிரியர்களெல்லோரும் இப்பொழுது இங்கே தான் முற்றுகையிட்டிருக்கிறார்கள்.”

சமணபாலா சாந்தியின் கணவன் முன்னர் பணி யாற்றிய இடம், பகுதி, பிற விபரங்களையும் கேட்டு அறிந்து கொண்டான்.

6

“வீடு முன்னரிலும் அழகாக இருக்கிறது”

“சாந்திக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்து விட்டோம். அவள் தான் கொஞ்சத் திருத்தமெல்லாம் செய்தாள்”

உங்கள் வீட்டின் பின்புறத் தோட்டத்தையும் பார்த்துவிட்டுப் போகப் போகிறேன். எங்கள் பழைய வீட்டையும் பார்க்க ஆசைதான், ஆனால் வேறு எவராவது குடியிருப்பார்கள்.

சாந்தி அழைத்துச் சென்றாள். வாழை, முல்லைக் கொடி, ரோசாச் செடிகளைப் பார்த்தான்.

“மூலையில் அந்தச் சிறுபட்டலை இன்னும் இருக்கிறதா?”

வியப்போடு கேட்டான்.

“ம்”

சாந்தி நிலத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

கிணற்றை எட்டிப் பார்த்து பிட்டியாயிருந்த சுற்றுக் கட்டில் ஏறி நின்று தன் பழைய வீட்டுக் கிணற்றைப் பார்த்தான்.

“இப்பொழுது நாங்கள் மோட்டார் போட்டு விட்டோம். குளிக்கும் அறை இங்கே இருக்கிறது”

முன்னர் குளிக்கும் வேளையில் அடுத்த வீட்டுக் கிணற்றுக் கட்டில் ஏறி நின்று திருட்டுத்தனமாக அவன் பார்ப்பதைச் சேலி செய்வதாகக் கூறிவிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“என்ன இருந்தாலும் பழைய துண்பங்களை மறந்து விட்டு பசுமை நினைவுகளை மட்டுந்தான் நாம் சுமந்து வாழ்கிறோம்.”

“அவை சருகாகிப் போன பிறகுமா?”

“சருகாகிப் போக நாம் விடுவதில்லை. துண்ப விஷயங்களையும் பின்னர் சிரித்தபடி கூற முடிகிறது”

சாந்தி சிறிது நேரம் ஒன்றும் பேசவில்லை. அச்சிறு தோட்டத்தைச் சாவதானமாகச் சுற்றித் திரும்பும் போது சாந்தி சொன்னாள்.

“சுமண் எங்கள் நெஞ்சில் என்ன பசுமை இருந்தாலும் ஒரு விஷயத்தை நான் கண்டிப்பாகச் சொல்ல வேண்டும். இன்று தான் முதலும் கடைசியும். இனி எக்காரணம் கொண்டும் நீங்க இந்தப் பக்கம் வரப்படாது.”

நெஞ்சின் பலம் முழுவதையும் திரட்டிக் கூறியது போல சாந்தியின் வார்த்தைகள் ஒலித்தன.

“அதை நான் நன்கு அறிவேன்.”

“அது உங்களுக்கும் ஆபத்து”

“உன் மகனே கூறிவிட்டானே, அது தவிர உனக்கும் வீண் பேயர் குட்டி விடுவார்கள் என்பது தெரியும். நிலைமைகள் சிரடையும் காலத்தில் தான் நிச்சயம் மீண்டும் வருவேன். என் மனைவி குழந்தையையும் அழைத்து வருவேன்.”

“அவர்களைப் பார்க்க எனக்கும் ஆசைதான்”

“சாந்தி, உனக்கு என்ன உதவி வேண்டுமென்றாலும் என்னிடம் தயங்காது கேட்க வேண்டும். அதற்கு நீ உறுதி மொழி தர வேண்டும். பலாவி காம்ப்பை டெல்போன்ல் எடுத்து என் பெயரைச் சொன்னால் போதும், போட்டு விடுவார்கள்.”

சாந்தி சிறிது நேரம் மொன்மாகச் சிந்தித்தாள். தற்போதைய குழந்தையில் அவனிடம் கேட்பதற்கு எதுவுமில்லை. அவனைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காகக் கூறினாள்.

“தேவை ஏற்பட்டால் நிச்சயம் கேட்பேன்”

“கடிதம் எழுதுவதானால் ஆர்ட்டிலரி அல்லது எஸ். எல். ஏ. எப் போட்டு எந்த காம்புக்கு அனுப்பி னாலும் கிடைத்து விடும்.”

வீட்டுக்குள் மீண்டும் நுழைந்த போதும் கடிதம் எழுதும் தேவை எப்பொழுதும் ஏற்படாது என மொன்மாக இருந்தாள்.

தனக்கு ஏற்பட்ட ந்தேகங்களையும் ஆமி மேவி ருந்த ஆத்திரத்தையும் சுமண்பாலா உள்ளே நுழைந்ததும் சுட்டிக் காட்டிச் சுந்தரி கேட்டாள்.

“வல்வெட்டித்துறையில் ஆமி செய்த கொடுமை களைப் பற்றியெல்லாம் என்ன சமாதானம் சொல்லுவீர்கள்?”

“அவையெல்லாம் கொடுமைதான் சுந்தரி. நான் மறுக்கவில்லை, என்ன வைத்துக் கொண்டு நீ ஆமியை அளக்காட்டே. உலகத்திலேயே கட்டுப்பாடில்லாத ஆமி எங்கள் ஆமி என்று முதலாளித்துவ நாடுகளே கூறுவது பொய்யில்லை. அரசாங்கமே ஆமிக்குத் தற்போது அஞ்சு கிறது. இன வெறியர்கள் ஆமியில் ஏராளமாக இருக்கி றார்கள். மேலும் அதர் ராங்ஸ் என்று கூறுகிற ஆமியிலுள்ள கடைநிலை இராணுவத்தினர் தமிழர்களைச்

கட்டு எரிப்பதுதான் தமது வேலை என்று என்னும் கிறார்கள். எங்களைப் போன்ற உயர் பதவியிலிருப்ப வர்களாலும் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மற்றது, பாம்பு பயத்தில் தான் கடிக்கிறது என்று சொல்வார்கள். புலிகளைக் கண்டு எல்லோரும் பயந்து நடுங்கிக் கண்டபடி சுடுகிறார்கள். நாலு ஆழிக்காரர் இறந்ததைக் கண்டதும் வஞ்சம் தீர்ப்பதாக நாற்பது பேரைக் கொன்று வீடுகளுக்குத் தீவைக்கிறார்கள். அரசாங்கம் அவர்களது சேவவயைச் சார்ந்து நிற்கும் வரை இது நடைபெற்றுக்கொண்டே இருக்கும்.”

“நீங்கள் மட்டும் ஏன் இந்த அக்கிரமங்களோடு ஒட்டிடுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

“முன்னரே சொன்னேனே. கூலிக்காக பதவியில் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. எங்களைப் போல ஒருசிலர். தான் பிவற்றைக் கட்டுப்படுத்த முயல்கிறோம். எங்களை கருங்காலிகள் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். எனக்கும் உயிர்மேல் பற்றுஇருக்கிறது. வீணாக் என் உயிர்போவதை நானும் விரும்பவில்லை. ஆனாலும் எந்த வேளையும் நானும் பலியாகலாம்.”

சிவகுமாரே எனக்கு அறிவுரை கூறிவிட்டானே. எதிர் காலத்தில் அவனும் ஒரு புலியாகப் போகிறான். இல்லையா?”

சிரித்தபடி கூறிக் கொண்டே சிவகுமாரையும், அழைத்தபடி முன் வராந்தாவிற்கு வந்தான்.

“எனக்கு துப்பாக்கி வேண்டாம். ‘மெழின் கண்’ தான் வேணும்”

சிவகுமார் சொன்னான்.

‘என்னடா பேசுகிறாய்?’

செல்லம்மா அவனை இழுத்தாள்.

“சிறுபையன் பேசுவதென்ன, ரீகனே உலகத்தைப் பார்த்து அப்படித்தான் பேசுகிறான். சமாதானம் வேண்டாம். நாங்கள் ஸ்டார்வாருக்குத் தயாராகிறோம் என்று”

சிரித்தபடி சொல்லிக் கொண்டே விடைபெற்றுக் கொண்டு சுமண்பாலா பட்டலையை நோக்கிச் சென்றான்.

யாவரும் வராந்தாவில் நிற்க மோகனை மார்பில் தூக்கியபடி சாந்தி சார்வரை சென்றாள். காரில் ஏறி இருந்தபடி சுமண்பாலா மோகனின் இரு கன்னங்களையும் கையால் தடவி விட்டான். ‘இவன் சரியாக உன்னைப் போலவே இருக்கிறான்’ என்று மெல்லிய குரலில் கூறி விட்டு சிறிது பலமாகச் சொன்னான்.

“டே மோகன், நீயுமொரு புளிக்குட்டியாகத்தான் வளரப் போகிறாயா?”

இருவரும் சிரித்தனர்.

காரை ஸ்ராட் செய்யும்போது சாந்தி கேட்டாள்.

‘கேட்க மறந்து விட்டேன். உங்க குழந்தைக்கு என்ன பெயர்?’

“சாந்தி”

கார் புறப்பட்டுச்சென்றது. சிறிதுநேரம் அது மறை வதைப் பார்த்துக் கொண்டு சாந்தி நின்றாள். அவள் மனம் எங்கோ சென்றுகொண்டிருந்தது. தன மனஊனர்வு களை வெளியீடு காட்ட விரும்பாதவளாக மோகனை அணைத்துக் கொஞ்சியபடி கலங்கிய நெஞ்சுடன் வீட்டுக் குள் நுழைந்தாள்.

ஶசல்லம்மா சிவகுமாருடன் உள்ளே போய்விட்டான்.
சாந்தியைப் பார்த்து ஒரு கேவிப் புன்னகையுடன் சுந்தரி
சொன்னாள்..

“அக்கா சுமண்பாலா உன் ஓல்ட் பயர் இல்லையா?”,

“நீ போய் இனி எல்லோருக்கும் பறைதட்டு. ஒரு ஆழிக்
காரன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டுப் போனான்
என்று”

நீறுபூத்த நெருப்பாகியிருந்த அவளது நெஞ்சு பேசி
யது.

“நான் ஏன் சொல்லி எங்களுக்கே வம்பு தேடப்
போரேன். அதற்குத்தானே உன் மகன் ஆருக்கிறானே.
அவனது வாயை எப்படி அடக்கப்போகிறாய்? நீ சுமண்
பாலாவோடு பழகிறதில் கவனமாயிருக்க வேண்டும் என்
பதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேன்.”

“அது எனக்குத் தெரியும். அவர் இங்கே இனி ஒரு
போதும் வரமாட்டார். நானே சொல்லிவிட்டேன். எல்லா
ருக்கும் ஒன்று தெரிய வேண்டும். அவர்கள் குடும்ப மெல்லாம்
நாலுவருஷமாக இந்த அயல் வீட்டில், தற்போது
நாகராசா குடும்பத்தவர் பழகியது போல பழகியவர்கள்.
நீ மறந்திருக்கலாம் இப்போதுகூட எத்தனை நாகர்க்கமாக
பரந்தமனத்தோடு பேசிவிட்டுப்போகிறார் பார்த்தாயா?”

“நான் இல்லை என்றா சொல்லுகிறேன்? இப்படி
எல்லா சிங்களாவரும் இருந்தால் ஒரு பிரச்சினையும் வந்தி
ராதே”

“பெரும்பாலானவர்கள் நல்லவர்களே. அரசியல்
வாதிகள்தான் அவர்களைக் கிளப்பிவிட்டுத் தமக்கு
வேண்டிய போதுகொலை, கொள்ளையடிக்கவும் அனு
மதிக்கிறார்கள். வத்தளையில் நான் கூட என் பின்னை
களோடு மூன்று நாள் சிங்கள வீட்டிலேயே தங்கின்து
உனக்குத் தெரியாதா? எங்கோ ஒரு வெறி நாய் என்

புருஷனைக் கொன்றதற்காக அந்த இனத்தையே நாங்க எப்படி வெறுத்து ஒதுக்கமுடியும்? இனவெறி இன்றைய சர்வாதிகார ஆட்சி நிலவும் வரை தான் நீடிக்கும். நாடு பிரிந்தாலும் சரி பிரியா விட்டாலும் சரி, என்றென்றும் நாங்கள் அவர்களின் அயலவர்களாகவே வாழ நேரிடும்”.

“நான் இல்லை என்றா சொல்கிறேன், அக்கா-ஆணா அவர்களும் எங்களை ஆட்சி செய்பவர்களாகக் கருதாது அயலவர்களாக எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையா?”

“அந்த நிலை என்றோ ஒருநாள் ஏற்படாமலா போகிறது”

“சிங்களவர் தான் நாங்கள் தமிழ் ஈழத்தை தனியே வெட்டிக் கொண்டு போகப் போகிறோம் என்று கூக்குர விடுகிறார்கள்.”

“வேறு சிலர் திருமணத்தின் மூலம் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தி விட முடியும் என நினைக்கின்றனர்”

சுந்தரி சொன்னாள்.

‘இவள் தனக்கும் நக்கலாகச் சொல்லுகிறானோ’ என ஒருகணம் சாந்தி எண்ணினாள்.

“சிங்கள நாடகம், சினிமாவிலும் இவ்வாறு காட்டப் பார்க்கிறார்கள். சிங்களவர் ‘மரீட் ரூ ரமில்ஸ்’ என கொழும்பிலேயும் சிங்கள அறிஞர் எனக் கூறும் சிலர் பேசப் பார்க்கின்றனர். அதுவும் தவறு. திருமணத்தின் மூலம் கணவன் மனைவி சமூஹிமை பெற்றவர்களாக இன்றைய சமூகத்தில் இல்லை. மனைவி கணவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாகவே வாழ நேரிடுகிறது.”

“நீ அவனே... சொறி அவரைக் கட்டியிருந்தாலும் அடிமையாக வாழ்ந்திருப்பாய் என்று மறைமுகமாக் சொல்லுகிறாய், இல்லையா?”

சுந்தரி நளினமாகக் கூறினாள்.

“நடக்காததைப் பற்றி ஏன் வீணாகக் கத்துகிறாய். அவர் எங்கள் அயலவராக வாழ்ந்தார். அயலவராக என்றும் இருப்பார்”

‘நடந்திருந்தால் இன்றைய நிலையில் நல்ல வேடிக்கையாயிருந்திருக்கும்’ எனக் கற்பனையில் பார்த்து சுந்தரி தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டாள். சாந்தியோடு மீண்டும் அவன் மோத விரும்பவில்லை.

8

சுமண்பாலாவின் தந்தை எக்கநாயக்கா இரத்தினபுரிக் கச்சேரியில் கிளார்க்காகப் பணிபுரிந்து வந்தார். 1970ல் சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்ததும் அவர் ஒரு யு.என்.பி. ஆதரவாளர் என இரகசியச் செய்தி ஒன்று அப்பகுதி எம்.பி.யிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. தேர்தலின்போது இதே எம்.பி.க்கு எதிராக வேலை செய்தாராம்.

எக்கநாயக்கா 24 மணி நேர நோட்டீஸில் யாழ்ப் பாணக் கச்சேரிக்கு மாற்றப்பட்டார். திகைப்படைந்த எக்கநாயக்கா மெடிக்கல் சர்ட்டிபிக்கெட்டை அனுப்பி விட்டு நேரடியாகவும் தன் நண்பர்கள் மூலமும் மாறுதலை நிறுத்த முயன்று பார்த்தார். எவ்வித முயற்சியும் வெற்றி பெறவில்லை.

விரக்தியோடும் சோர்வோடும் ஒன்பதாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த சுமண்பாலாவையும் பள்ளியில் சேராத சிறிய பெண்ணையும் அழைத்துக் கொண்டு மனைவியுடன் யாழ்ப்பாணம் சென்றார்.

கொழும்பில் முன்னர் அவரோடு பணியாற்றி யாழ்ப் பாணத்துக்கு மாறுதல் பெற்றுச் சென்ற நண்பன் நடராசா வாடகை வீடு ஏற்பாடு செய்து, அவர்கள் அங்கு சோர்வு நீங்கி நிலைபெற வேண்டிய ஏற்பாடு யாவும் செய்திருந்தான். அயல்வீடான செல்லம்மா குடும்பத்த வரையும் அவனே அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான். ஆரம்ப காலத்தில் மொழி ஒரு பிரச்சனையாகவே இருந்தது. ஆங்கிலச் சொற்கள் ஆரம்பத்தில் நன்கு பயன்பட்டன. சுமண்பாலாவின் தாய் வீரவில் தனக்குத் தேவைப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களைப் பயின்று கொண்டாள்.

சுமண்பாலா சிங்கள மகாவித்தியாலயத்தில் தன் பாடிப்பைத் தொடர்ந்தான். அங்கு தமிழையும் ஒரு பாடமாகப் படித்ததோடு அவனுக்குச் சாந்தியும் மொழியைக் கறபதில் உதவி செய்தாள். பாடசாலை யிலும் தமிழ்ப் பிள்ளைகளே பெரும்பான்மையினராக இருந்தனர். தந்தையோடு முன்னர் அவன் கொழும்பி விருந்து படித்ததால் ஆங்கிலத்தில் சிரமமின்றிப் பேசவும் பழகியிருந்தான்.

எக்கநாயக்கா யாழ்ப்பானத்திற்குத் தான் மாற்ற லாகியது நல்லதாகிவிட்டது என 1971 ஏப்ரலின் பின்னர் எண்ணிக் கொண்டார். மக்கள் விடுதலை முன்னணியைச் சார்ந்த இளைஞர்கள் 1971 ஏப்ரலில் புரட்சி நடத்தியதை யொட்டி இத்தினபுரியே அல்லோலகல்லாலப்பட்டது. அரசியலரிவு பெறும் ஆரம்ப நிலையிலிருந்த சுமண்பாலா வும் விழுயலீர, யெனல் போப்பகே முதலியோர் நடாத்திய அரசியல் வகுப்புகளுக்குச் சென்று வந்ததை அவர் அறிவார். புரட்சியாளர்களது பிரச்சாரம் வேகமடைந்த வேளைகளில் அவர் குடும்பத்தோடு இரத்தினபுரிக்கு மகனின் விடுமுறை காலத்தில் சென்று வந்தார்.

சுமண்பால அக்காலங்களில் அவ்வியக்கத்தில் ஆர்வம் காட்டியது அரிருக்கும் அச்சம் தந்தது. நல்ல வேளையாக ஏப்ரல் 10ம் திகதிக்கு வருஷப் பிறப்பு விடுமுறைக்கு

குடும்பமாக ஊருக்குச் செல்ல என்னியிருந்தார். ஏப்ரல் 5ம் திகயே கிளர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது.

இரத்தினபுரிப் பகுதி, அக்கிளர்ச்சியின்போது மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது. உலக நாடுகளின் ஆதரவோடு சுதந்திரக் கட்சி இராணுவ பலத்தைக் கொண்டு அக்கிளர்ச்சியை அடக்கியது. இரத்தினபுரி நகரைச் சார்ந்த பகுதியிலேயே பலநூறு வாலிபர்களும் மாணவர்களும் இளம் பெண்களும் மிருகங்கள் வேட்டையாடப்படுவது போலச் சுட்டுத் தள்ளப்பட்டனர். மற்றைய பகுதியிலுள்ள இளைஞர்களைப் பயமுறுத்துவதற்காகச் சுடப்பட்ட வாலிபர்களின் பிணங்களை ஆற்றில் மிதக்கவிட்டனர். ஆற்றில் மிதந்து வந்த இளைஞர்களின் சடவங்களைக் கண்டு கடற்கரைவரையுள்ள மக்களெல்லாம் கதி கலங்கினர்.

மனிதாபிமானமோ, புத்தமத அபிமானமோ இன்றி, ஈவிரக்கமின்றி அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட அக்கிளர்ச்சியின் போது எக்கநாயக்காவின் குடும்ப உறவினரான பல இளைஞர்களும் சுமணபாலாவின் நண்பர்களும் கொல்லப்பட்டனர்.

பல்லாயிரக் கணக்கான இளைஞர்கள் சிறை வைக்கப்பட்டனர். சிறைக் கூடங்கள் போதாதபோது உயர்ந்த முள்ளேவி அடைத்த காம்புகள் போடப்பட்டன. ஜெர்மனியில் யூதர்களை அடைத்து வைத்த கொன்சன்ரேசன் காம்புகள் போல அவை அமைந்திருந்தன.

பின்னர் குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குமு என்ற புதிய சட்ட விதிகள் ஆக்கப்பட்டுப் பல நூறு பேர் இவ்விசாரணைக் குழுவின் முன் நிறுத்தப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டனர்,

சுமணபாலா தன் நண்பர்கள் கொல்லப்பட்டது, தண்டிக்கப்பட்டது பற்றி அறிந்து ஆரம்பத்தில் கவலைப்பட்டான்; பின்னர் அவை பழங்குடையாகிப் படிப்பில்

ஆர்வங் காட்டினான். இரத்தினபுரியில் ஆரம்பித்த இடதுசாரி அரசியலறிவை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள இயக்கத்தவரோடு சேர்ந்து கற்க முயன்றான். அவ்வேளையே ஆசிரியர் கார்த்திகேசனுடைய அறிமுகமும் கிடைத்தது. அவரிடம் ஆங்கில ரியூஷன் பெறுவதாகத் தந்தையின் அனுமதி பெற்று அத்தோடு அரசியலும் கற்க முயன்றான். விளையாட்டிலும் மிகவும் ஆர்வம் காட்டினான்.

9

ஜீந்து ஆண்டுகள் வேகமாகக் கழிந்தன.

சுமண்பாலா உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சையை இரத்தினபுரியில் படித்து எழுத நேரிட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் அப் பரீட்சைக்குச் சிங்கள மொழியில்பாடுக்கப் பாடசாலை களில்லை. ஆயினும் விடுமுறை காலங்களை யாழ்ப்பாணத்திலேயே கழித்தான். அக்காலங்களிலும் கார்த்திகேசனிடம் ஆங்கிலம் கற்கச் சென்றான்; அரசியலும், அவரிடம் கற்றான். உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சை எழுதிய பின் நீண்ட விடுமுறை. பரீட்சை முடிவுகளை எதிர்பார்த்திருந்தான். பல்கலைக்கழக அனுமதி கிட்டியதோடு எக்கநாயகான்றுகும் இரத்தினபுரிக்கு மாறுதல் வந்தது.

சாந்தியைப் பிரிவது என்பது சுமண்பாலாவிற்கு மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. சாந்தி தன் உணர்வுகளை வெளியே காட்டாத விதமாக வீட்டில் நடித்துக் கொண்டாள்.

உறுதிமொழிகள் எவ்வாறு இருந்தன என்பது இருவர்தவிர வேறு எவருக்கும் தெரியாது.

சுமண்பாலா ஊரிலிருந்தும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்தும் இடையிடையே சாதாரண கடிதங்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். வீட்டாருடைய நலம், கல்வி, அவர்கள் வீட்டில் முன்னர் சாபபிட்ட உணவுகள், தற்போது கிடைக்காதவை பற்றியெல்லாம் எழுதினான்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அரசியல், பொருளாதாரம், சிங்கள மொழி கற்பது பற்றியும் அங்கு வளர்ந்து வரும் அரசியல் பற்றியும் இடையிடையே எழுதினான்.

மாதம் இரண்டாகிய கடிதம் ஒன்றாகி பின் இரண்டு மாதம் ஒன்றாகி, அப்படியே நின்று விட்டது.

பிறந்த நாள் வாழ்த்திதழ் மட்டும் ஒரிரு ஆண்டுகள் தொடர்ந்தன அதுவும் பின்னர் நின்றுவிட்டது.

பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவரிடையே இனவாத அரசியலும் இடது சாரி அரசியலும் மோதிக் கொண்டிருந்தன. பத்திரிகைகளும் சிங்களவர் தமிழர்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சனைகளைப் பெரிதுபடுத்திக் கொண்டிருந்தன.

10

பட்டப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிய போதே சுமண்பாலாவிற்கு யதார்த்த வாழ்க்கையின் சிக்கல்கள் பிரச்சனைகள் யாவும் புரியத் தொடங்கின.

எக்கநாயக்கா ஓய்வு பெற்றதும் பெஞ்சனில் கிடைத்த முன்பணம் சுமண்பாலாவின் படிப்பிற்காகவும் ஏறிவந்த வாழ்க்கைச் செலவின ததைச் சரிக்கட்டுவதற்காகவும்

பெற்ற கடன்களை அடைக்கவே முடிந்தது. தந்தையின் பெண்சன் பணம் வீட்டுச் செலவிற்கே போதாதிருந்தது.

வேலை தேடவேண்டும் என்ற தேவையோடு கூலிச் சந்தையில் இறங்கியபோதுதான் அங்குள்ள பெரும் போட்டா போட்டி, வஞ்ச ஊழல்கள் யாவும் புரிந்தன.

விண்ணப்பங்களை அனுப்பி விட்டுப்பதிலுக்காகக் காத்திருப்பதும் நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்று ஏமாறுவதும் வாரந்திர வேலைகளாகின.

தன் கல்விக்கும் தேடும் வேலைக்கும் தொடர்பில்லாம் விருந்தது. எங்காவது ஒருவேலை கிடைத்து விட்டால் போதும் என்ற நிலை வந்தது. வங்கிகள் கிளர்க்கேவைகள் ஆசிரியப் பதவிகள், கூட்டுத்தாபனங்கள் எந்த வேலையா யினும் பாக்கில்லை. எல்லா இடங்களிலும் முயன்றான்.

மோட்டார் கார் எக்ஸ்லாமினர் பதவிகள் சிலகாலி யாக இருப்பதாக ஒரு விளம்பரத்தை நண்பன் ஒருவன் காட்டி விண்ணப்பிக்கும்படி வற்புறுத்தினான். அவ்வாறே செய்தான்.

ஏதாவது ஜிந்து, பத்து பணம் வஞ்சமாக கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை. எங்காவது கடன்பட்டுத் தரலாம் எனவும் தாய் சொல்லியிருந்தாள். இந்தச் செய்தியை நண்பனிடமும் சுமணபாலா சொல்லியிருந்தான்.

போக்குவரத்து அமைச்சிலிருந்து நேர்முகப்பரீட்சைக் குப் பத்திரங்களின் மூலப்பிரதிகளுடன் வரும்படி செயல்ரின் கடிதம் வந்தது. குதூகலத்தோடு நண்பனிடம் காட்டி னான்.

அமைச்சர் தனக்கு ஓரளவு அறிமுகமானவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன் என சுமணபாலாவை நண்பன் அழைத்துச் சென்றான். இருவரும் கொழும்பிற்குச் சென்று வருவதற்காகத் தாயார் அயல் வீட்டில் நூறுருபா கடன் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டாள்.

கொழும்பு மாநகரில் முடிவாக சொப்பாடு எல்லாம் சிறப்பாக நடந்தன. மாஸையில் அமைச்சர் வீட்டுக்குச் சென்றனர். பிரத்தியேகச் செயலாளர் நண்பனுக்குத் தெரிந்தவராக இருந்தார்.

“தூங்குகிறார், நாலுமணிக்கு எழுந்ததும் பார்த்து விடலாம். ஐந்து மணிக்கு அவருக்கு ஒருசூட்டம் இருக்கி ரது”

வேறும் சிலரோடு காத்திருந்தான். அதிர்ஷ்டவசமாக நண்பனே முதல் அழைக்கப்பட்டான். சமணபாலாவுடன் உள்ளே சென்று வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு நண்பன் அறிமுகப்படுத்தினான்.

“எங்க கட்சிதான். பி. ஏ. முதல்வகுப்பில் தேறியுள்ளார். மிகவும் உதவக்கூடியவர். எனக்கும் வேண்டிய நண்பர். நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைப்பு வந்திருக்கிறது. அத்தனை வசதியில்லாத குடும்பத்தவர். நீங்க கொஞ்சம் தூக்கிவிட்டால் பிறகு பயன்படுவார். நீங்கள் மனம் வைத்தால் நிச்சயம் உதவலாம் என்றுதான் இரத்தினபுரியிலிருந்து இதற்காக அழைத்து வந்திருக்கிறேன்”

நண்பன் நண்பகல் உண்டவற்றிற்கு வஞ்சகம் செய்ய வில்லை எனச் சமணபாலா மனம் பூரித்தான்.

“செய்யலாமே. இதிலென்ன. அதுவும் நீ சிபார்சு செய்யும் போது நான் எப்படி உதவாமலிருக்க முடியும்? பெயர் விபரம், வந்த கடித எண் எல்லாவற்றையும் தரலாமே, நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்...!”

சமணபாலாவிற்கு நெஞ்சில் பால் வார்த்தது போல இருந்தது. “மற்ற விஷயம்”—நண்பன் மெதுவாக கூறி னான்.

“அப்போயின்மென்ட் லெட்டரின் முன் மற்றவிஷயத்திற்கு நீதான் பொறுப்பு எடுக்க வேண்டும்”

அமைச்சர் நண்பனிடம் கூறினான்.

“கஷ்டமான குடும்பம். நீங்கதான் பார்த்து இப்பலே சொல்லிவிடவேண்டும்.”

அமைச்சர் பேனாவெள்டுத்து மேசையில் சிறிதுநேரம் எழுதினார். பின்னர் இருவரையும் பார்த்துச்சொன்னார்.

“ஒன்றேகால் லட்சம் தந்தால் போதும்”

சுமணபாலாவின் தலையில் இடிவிழுந்ததுபோலானது. நண்பன் சமாளித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

“சாதாரண குடும்பம் என்று சொன்னேன்” தயக்கத் தோடு நண்பன் கூறினான்.

“அதனால்தான் தூக்கிவிடலாம் என்று சொல்லுகிறேன். மோட்டார் கார், எக்ஸ்ஸெமினர் பதவி கிடைத்தால் ஒரு நாளுக்கு ஆகக் குறைந்தது ஆயிரம்ரூபா கிடைக்கும். வாரத்தில் ஐந்துநாள் பார்த்தால் வருடத்தில் 250 நாட்களுக்கும் இரண்டரை லட்சம் கிடைக்கும். அதில் பாதியைத்தானே கேட்கிறேன். சம்பளத்தையா தரும்படி கேட்டேன்? ஓராண்டுபோக பின்னர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெறும்வரை கிடைக்கப்போவதில் நான் பங்கு கேட்க வரப்போகிறேனா?”

அமைச்சர் தர்க்கரீதியாக நீதிபேசுவதாக நண்பன் உணர்ந்தான்.

“நீங்கள் கேட்பது நியாயந்தான். ஒரு புதுத் தொழிலிலே முதலீடு செய்வதுபோல இவர்களுத் தெரியும். நான் நண்பனோடு கலந்து பேசிவிட்டு வந்து சொல்லுகிறேன்.”

இருவரும் எழுந்து வெளியே வந்தனர்.

சுமணபாலாவின் தலை அதிர்வது போலிருந்தது. கழுத்தெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

அமைச்சரே அரசாங்க உத்தியோகத்தினரிடையே வருங்கத்தை ஊக்குவித்துப் பங்கு |கேட்பதை அவனால் நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியவில்லை.

வழிநெடுக பஸ்ஸிலே அமைச்சரின் தர்க்கநியாயத்தை நண்பன் பாராட்டிக் கொண்டே வந்தான். இரத்தினபுரி நிலையத்தில் பிரியும்போது நண்பன் கூறினான்.

“இதுதான் உலகம். நீ அனுபவமில்லாதவன் மட்டு மல்ல பிழைக்கவும் தெரியாதவன். சின்னவேலை என்றால் ஒருகுட்டியைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் முடித்திருப்பேன். இது சாதாரண வேலையா”

11

பல்லாயிரக்கணக்கான படித்த இளைஞர்கள் வேலை தேடி அலைவதையும் உயர்கல்வி கற்க வாய்ப்பில்லாது தெருவிற்குதெரு நிற்பதையும்பற்றிப் பல்கலைக்கழகத்தில் விவாதங்கள், ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்றதை சுமண்பாலா அறிவான். எனினும் நேரிடையாக அனுபவப்பட்டபோது அதனால் ஏற்படக்கூடிய விரக்தி, மனத்துன்பங்களை அதிகமாய் உணர்ந்தான்.

1971 ஏப்ரலில் இந்நிலையே சிங்கள இளைஞர்களை ஆயுதமெடுத்துப் போராடத் தூண்டியது; அதில் தவறில்லை. போராட்ட வடிவமும் தவறான சில கோட்பாடு களுமே போராட்டத்தை நசுக்கியது என்பதை என்னிக் கொண்டான். கார்த்தியேச மாஸ்டர் கூறிய விளக்கங்களும் அவன் நினைவில் வந்தன.

தேர்தல் நடத்துவதை ஆட்சியிலிருந்த சுதந்திரக்கட்சி தள்ளிப்போட்டதை எதிர்த்த கூட்டங்களும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் நாட டில் ஆங்காங்கே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. ய.என்.பி. இதற்குத் தலைமைதாங்கியது. நுகர்

பண்டங்களின் பற்றாக்குறைக்குதேவையற்ற இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகளே காரணம் எனக் குரல் எழுப்பியது.

பணவீக்கம், பற்றாக்குறைகள், பண்டங்களின் விலை ஏற்றம் ஆகியவற்றை முன்வைத்து தொழிற்சங்கங்கள் உயர்ந்த கூவிகேட்டுப் போராட்டங்கள் நடத்தின. வேலை நிறுத்தங்கள் ஆங்காங்கே பரவலாக நடைபெற்றது.

சுதந்திரக் கட்சியின் ஆட்சி வீழ்ச்சியடையவேண்டும். பின்னர் சுபிட்சம் பிறக்கலாம் என சமணபாலாவும் அவ் வேளை எண்ணினான்.

1977ம் ஆண்டில் தேர்தல் நடைபெறும் என அறிவிக்கப் பட்டது. அரசியல்கட்சிகள் யாவும் சுறுசுறுப்பாக தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் இறங்கின. தேர்தல் காலங்களைப் பயன் படுத்தி நலன்பெறும் உதிரிகள், கட்சிக்கொடிப்பிடிப்பவர், அடியாட்கள் முதலிய அனைவரும் உசார்ப்படுத்தப்பட்ட னர். பணம், குடிவகைகள் தாராளமாகப் புழங்கின. கூட்டங்கள், ஊர்வலங்கள், தேர்தல் அறிக்கைகள், கட்சி அங்கத்தவர்களை எதிர்மாறாகத் தூற்றும் அநாமதேயத் துண்டுப் பிரசரங்களெல்லாம் புற்றீசல் போல வெளி வந்தன.

இரத்தினபுரிக்கு அண்மையிலுள்ள தொகுதிக்குக் கொழும்பிலே வாணிபத்தில் பிரபல்யமான பி. நிலமே என்ற டி. என். பிக் கட்சி சார்ந்த நபர் ஒருவர் போட்டியிட அனுமதிக்கப் பெற்றார். அவரிடம் போதிய பணம் இருந்ததே தகுதிக்குக் காரணம் என்று பேசிக் கொண்டனர். அதுகம் படிப்பறிவுஇல்லாதவர். இரத்தினக் கற்கள் கடத்துவதில் திஹர் பணக்காரர் ஆனவர். பின்னர் சுதந்திரக் கட்சி அரசியலாருடன் ஏதோ வைசென்சு பெறும் பிரச்சினையில் அவர்களைப் பகைத்துத் தேர்தலில் நிற்க முன் வந்தார் எனவும் கூறினர். அவருக்குச் சிங்கள மொழியில் பேசுவதற்கும் அறிக்கை தயாரிப்பதற்கும் கடிதங்கள் எழுதுவதில் உதவுவதற்கும்

அப்பகுதியைச் சார்ந்த படித்த வாலிபன் ஒருவன் தேவைப்பட்டான்.

அப்பகுதியின் யு. என். பிக் கட்சிப் பிரமுகர் எக்க நாயக்காவின் நண்பர். அவர் இரத்தினபுரிக்குக் காரில் செல்லும்போது தெருவோர வீட்டு வாசலில் எக்க நாயக்காவைக் கண்டு காரை நிறுத்தும்படி டிரைவரிடம் சொன்னார்.

“நான் அவசரமாகப் போகிறேன். பேச நேரமில்லை. மகனை ஒரு தட்டவை காலை ஏழு மணிக்கு என்னை உந்து வீட்டில் பார்க்கச் சொல்லு” கார் பறந்து விட்டது,

எக்கநாயக்கா சுமண்பாலாவை காலையில் சென்று தன் யு. என். பி நண்பனைக் கானும்படி வற்புறுத்தினார்.

சுதந்திரக் கட்சிமேல் வெறுப்பு இருந்த போதும் மற்றொரு மட்டமான அரசியல் கட்சியைச் சார்ந்தவரிடம் தேடிச் செல்வதை அவன் விரும்பவில்லை. ஆயினும் தந்தையின் வற்புறுத்தலுக்காகச் சென்று பார்த்து வருவோம் என அதிகாலையில் சென்றான். கட்சிப் பிரமுகர் வீட்டில் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவனுக்கு ஒ வந்தது. குடித்தான்.

திடீரென அப்பிரமுகர் வந்து எவ்விபரமும் கூறாது தன் காரில் ஏறினார். சுமண்பாலாவையும் ஏறும்படி சொன்னார்.

“போ சீக்கிரம்”

டிரைவரிடம் ஆணையிட்டார். கார் வேகமாகச் சென்று யு. என். பி அபேட்சகர் வீட்டில் நின்றது. எதுவும் புரியாத சுமண்பாலா அவர் சொன்னபடி பின் தொடர்ந் தான். அந்தப் பெரிய மாடி வீட்டின் உள்ளே நுழைந்ததும் எதிரே வந்த அபேட்சகரிடம் கட்சிப் பிரமுகர் அவனை அறிமுகப்படுத்தினார்.

“சுமண்பாலா நன்கு தெரிந்த இடத்துப்பையன். சிங்களம், அரசியல், பொருளாதாரம் கற்று பட்டம் பெற்ற பையன். ஆங்கிலம் தமிழ் கூட நல்லாய்த் தெரிந்தவன். உங்களுக்கு எல்லா வகையிலும் உதவக் கூடியவன்”

“ரொம்ப நல்லது. இப்ப நாங்க கமிட்டிக் கூட்டத் துக்குப்போக வேணுமல்லவா. மாலையில் நாலுமணிக்கு வந்தால் போதும். ஓய்வாகப் பேசலாம்.”

ஒரு பக்க அறிமுகமே. அபேட்சகரைச் சுமண்பாலா விற்கு அறிமுகப்படுத்தவில்லை.

“நாங்கள் புறப்படலாம்”

கட்சிப் பிரமுகர் கூறிவிட்டு சுமண்பாலாவை வெளியே அழைத்துவந்து அங்குநின்ற ஒரு கார்டிரைவரை அழைத்துச் சொன்னார்:

“இந்தத் தம்பியை இரத்தினபுரியில் வீட்டில் விட்டு வா. நீ நாலு மணிக்கு இங்கு வந்துவிடு. எல்லாம் பேசலாம்.”

எதுவுமே வாய் திறந்து பேச முடியாத நிலையில் சுமண்பாலா காரை நோக்கித் திரும்பினான்.

“இந்தா தம்பி நில்”

அவன் திரும்பியதும் அவர் நெருங்கி வந்து சில நோட்டுகளை அவன்து பாக்கெட்டில் திணித்து விட்டுச் சென்றார். அவனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. எல்லாம் திகைப்பாயிருந்தது. வேகம் வேறு. அந்த வீடு, கொடிகள், ஆரவாரங்களைப் பார்த்து அவர்தான் அப்பகுதி யு. என். பி. அபேட்சகர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

கார் ஓடிக் கொண்டிருந்தபோது நோட்டுகளை எடுத்து என்னிப் பார்த்தான். நூறு ரூபாலில் பத்து; ரூபா ஆயிரம்!

அவனுக்கே வியப்பாயிருந்தது. இத்தனை காலக் கல்வி, அலைச்சலின் பின்னர் கிடைத்த முதல் சம்பளம்.

தாயிடம் அப்பணத்தைக் கொடுத்தான். அவள் ஒரு நோட்டை அவனிடம் கைச்செலவிற்காகக் கொடுத்தான். தந்தையிடம் நடந்தவை பற்றிக் கூறினான்.

“நீ அவன் சொல்லுவது போல் நட. அவன் உன்னை மனிதனாக்கி விடுவான்.”

‘மனிதன்’ என்று அவர் கருதிய அர்த்தத்தை சுமண் பாலாவினால் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிய வில்லை. சேக்ஸ்பியரின் ஜூலியசீசர்நாடகத்தின் இறுதியில் இறந்த புருட்டஸ் பற்றி எதிரியாகிய அந்தோனி கூறிப் பிடும் வேளை, ‘இயற்கை எழுந்து உலகிற்குச் சொல்லும். இவன் ஒரு மனிதன்’ என்ற வரிகள் அவன் நினைவில் வந்தன. சர்வாதிகாரத்தைக் கொல்ல செய்தவன், என்ற அர்த்தத்திலேயே அந்தோனி என்ற பாத்திரத்தின் தன்மையை மீறி சேக்ஸ்பியர் அவ்வார்த்தைகளை நாடகத்தினுடோகப் பேசினார் என்பதுவே பல்களைக் கழகத்தில் அவன் வாதமாயிருந்தது.

மாலையில் சென்றபோது அந்த டி. என். பி அபேட்சகர் அவனது வேலைகளைப் பற்றிக் கூறினார்.

எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் படித்து முக்கிய அரசியல் செய்திகளை நாள்தோறும் தன்னுடன் கலந்து பேசிக்

கொள்ள வேண்டும். நான்தோறும் ஆங்காங்கே கூட்டங் களில் பேச வேண்டியவற்றை தான் கூறுபவற்றோடு சேர்த்து எழுதித்தரவேண்டும். பத்திரிகைகளுக்குத் தான் சொல்லும் வேளை அறிக்கைகள் தயாரிக்க வேண்டும் என முக்கிய வேலைகளைக் கூறினார்.

புதிய அனுபவம். காலையில் வீட்டிலிருந்து வந்ததும் பூராவும் வேலையிருந்தது. சாப்பாடு, தண்ணீர், எல்லாம் தாராளமாகப் பரிமாறப்பட்டன. நானைய மானவர், நடுநிலையானவர் நல்லவர்களை அங்கு காண்பது அரிதாயிருந்தது. சிலர் எதிர்கட்சிமேல் தமது பகையைத் தீர்க்க, பழிவாங்க வந்தவர்போல் இருந்தது. வேறு பலர் அல்வேளை கிடைப்பதைப் பறித் தெடுத்து நலன் பெறுவதோடு, அவர் வெற்றி பெற்றால் தொடர்ந்து பலன் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் சார்ந்திருந்தனர். முன்னர் அக்கட்சியால் நயம் பெற்ற வியாபாரிகள், சொத்துடையவரும் வந்து ஆதரவு காட்டினார். 'கசிப்பு' என்ற பெயரில் திருட்டாகச் சாராயம் வடிப்பவர்கள், அபின், கஞ்சா போன்ற போதைப் பொருட்களில் லாபமிட்டுபவரும் சேர்ந்து கொண்டனர். பல்களைக் கழகத்தில் படித்தவேளை நண்பர்களோடு சேர்ந்து சுமண்பாலா சிலவேளை பியர் மட்டும் அருந்தியிருந்தான். அவ்வீட்டில் சாராயம் காப்பி, மூபோலக் கிடைத்தபோதும் அவன் அவற்றைத் தொடவிரும்பவில்லை. இரவில் வேட்பாளருடன் நெருங் கியவருக்காக விஸ்கி, பிராந்திப் பாட்டில்கள் உடைக்கப் பட்டன. அவனும் அழைக்கப்பட்டபோதும் அவன் ஒதுங்கியே வேளையைக் கவனித்தான்.

வேட்பாளர் மேடையில் பேச்சுக்களை எழுதியவற்றி விருந்து படிப்பது அவரது தகுதியைக் குறைத்து விடும் என்பதால் சுமண்பாலா எழுதியவற்றை அவர் ஒரளவு

கிரகித்து தன்னுடைய கொச்சைச் சிங்களத்தில் பேசினார்.

அவனது எழுத்தே பத்திரிகையாளருக்கு வழங்கப் பட்டது. அவற்றின் முக்கிய பகுதிகள் மறுநாள், பத்திரிகையில் வெளிவந்தன; சில வேளைகளில் முதல் பக்கத்திலேயே வெளிவந்தன. அவனால், தயாரிக்கப் பட்டு வேட்பாளரிடம் காட்டிக் கையெழுத்துப் பெற்று விட்டுத் தரப்பட்ட அறிக்கைகள் மறுநாள் பத்திரிகை களில் பார்த்தபோது சமணபாலாவே வியப்படைந்தான். அவ் அறிக்கைகளில் சிலவற்றை பத்திரிகையிலேயே வேட்பாளர் முதல் தடைவையாகப் படித்துப் பெருமைப்பட்டார். அவன் தயாரித்துக் கொடுத்ததும் படிக்காமலே வேட்பாளர் பல தடவைகள் கையெழுத் திடுவதுண்டு.

பத்திரிகையில் தன் பேச்சுகள், அறிக்கைகள் படங்களுடன் வருவதையிட்டு அவர் பெருமைப் பட்டார். அவற்றின் தரத்தைக் கண்டு கட்சியிலேயே பாராட்டுப் பெற்றார். தன் தகுதியின் தரம் உயர்வதாக அவர் கர்வமடைந்தார்.

வேட்பாளர் பற்றிய பத்திரிகைச் செய்திகளை வெட்டி, தனி ஆல்பம் தயாரிக்கும் வேலையை கட்சியைச் சார்ந்த மற்றொரு பெண்ணிடம் சமணபாலா ஓப்படைத்தான். கூட்டங்களில் எடுக்கும் படங்களும் தனியாக ஆல்பமாகின.

வேட்பாளருக்குச் சமணபாலாவையும் அவனது திறமையையும் நன்கு பிடித்துக் கொண்டது. அறிமுகம் செய்த அத்தொகுதிக் கட்சிப் பிரமுகரையும் பாராட்டினார்.

இரண்டு வாரத்திற்கு ஒரு தடவை ஆயிரம் ரூபா அவனுக்குக் கிடைத்தது. சாப்பாடு, மீ, பிரயாணம், யாவும் இலவசமாகக் கிடைத்தன. வேட்பாளரின்

அருகே அவன் இருந்ததால் எல்லோரும் அவனையும் மதித்தனர். அவன் வேண்டிய உதவிகளை அனைவரும் செய்தனர்.

பிரபல பத்திரிகைகள், ரேடியோ, பொலிசார் பெரும்பாலும் ஆட்சியிலுள்ள சுதந்திரக் கட்சியையே சார்ந்து நின்றனர். அப்பகுதிப் பொலிசாருக்கு வேட்பாளர் பணம் வீசி ஓரளவு சாந்தப்படுத்தி வைத் திருந்தார். அப்பகுதியில் போட்டியிட நின்ற சுதந்திரக் கட்சி எம். பியான் வேட்பாளரிலும் பார்க்க இவர் பணத்தை அள்ளி வீச்தத்க்க வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தார்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் கூட்டாட்சிக் கோரிக்கையை விட்டு 1976 ல் கட்சியால் முடிவு செய்யப் பட்ட வட்டுக் கோட்டைத் தீர்மானமான 'தனித்தமிழ் சமூஹம்' என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்துத் தேர்தலில் ஈடுபட்டனர். சுதந்திரக் கட்சி தமிழர்களைத் தொடர்ந்து ஏமாற்றி வருவதாகக் கூறி அக்கட்சியைத் தமிழர்கள் எதிர்த்தனர். தமிழரின் எதிர்ப்பு யு. என். பி கட்சியினருக்கு வாய்ப்பாகியது. தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதையும் உறுதிப்படுத்தி யு. என். பி கட்சியினர் தேர்தல் பிரகடனம் செய்தனர்.

அத்தொழுதியில் வாழ்ந்து பதிவு செய்யப்பட்ட இந்தியத் தமிழரின் வோட்டுகளையும் பெறக் கூடிய வகையில் சுமண்பாலா கூட்டப் பேச்சுகளை எழுதித் தந்தான். தமிழர் வாழும் தோட்டப் பகுதிகளில் தமிழிலும் பேசுவதற்கு சில பேச்சாளர் ஏற்பாடு செய்யப் பட்டனர். வேட்பாளரும் சில வசனங்களைத் தமிழில் பேசுவதற்குச் சுமண்பாலா தயார் செய்தான்.

கிராமத்துத் தேர்தல் கூட்டம் ஒன்றிற்கு வேட்பாளருடன் காரில் சென்று இறங்கிய சுமண்பாலா மேடையின் பின்புறமாக நின்றான். அவன் ஒரு போதும் மேடையில் அமர்வதில்லை. ஆயினும் வேட்பாளர் அழைத்ததும் செல்லத் தக்கதாக அண்மையிலேயே நின்று கொள்வான்.

சமணபாலா காரைவிட்டு இறங்கிச் சென்றதைக் கண்ட பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளரான நண்பன் கருணர்டனா வந்து அவனது முதுகைத் தட்டிக் கேட்டான்:

“ஒடு சமன், நீ எப்ப இந்தக் கட்சியிலை சேர்ந்தாய்?”

“ஆர் சொன்னது? இந்தக் கட்சித் தலைவனாய் ஒரு ஜே. ஆர்தான் இருக்க முடியும்”

“அந்தப் பழைய ஷாவின் ஜோக்கை விட்டிட்டு உண்மையைச் சொல்லு. நீ அந்தக் குறுக்கோடு உண்ணைச் சமன்படுத்தி உன் தரத்தைத்தான் குறைத்துக் கொள்ளுகிறாய்”

“ஓ, நீ அம்மா கட்சியிலை சேர்ந்திருக்கிறாயா?

“இப்படியான அயோக்கியத்தனமான அரசியல்வாதி களோடு நான் சேர்ந்து விடுவேனா?”

கருணரத்தினாவிற்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் தனி மதிப்பு இருந்தது. அவனது நாணயம், நேர்மை, நடு நிலைமை, அரசியல் கருத்துகள் யாவும் மதிக்கப்பட்டன. அவனை ஒரு இன்ரெலெக்சுவலாகப் பலரும் என்னி மதிப்பளித்தனர்.

சமணபாலா அக்கூட்டத்தினருடன் தான் சேர வேண்டிய குழலையதார்த்தமாகக் கூறினான். இலட்சியத்திற்கும் பொருளாதாரப் போராட்டத்திற்குமிடையில் ஏற்படும் நெருக்கடியில் தான் கண்ட தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டே பேசினான்.

“உன் இலட்சியக் கனவுகள் அனைத்திலும் நீ இனித் தோல்வியே கண்டு கொண்டிருப்பாய். அது உனக்கு மட்டுமல்ல. பெரும்பாலோருக்கு உன் நிலையே ஏற்படு கிறது. சமூக அமைப்பு அத்தகையது. என்ன செய்ய முடியும்?”

கருணரட்னா ஆரூடம் சொல்வது போல் கூறினான்-

“உன் ஆரூடத்தை விடு. இது தற்காலிக வேலையே. இன்றைய அரசியலில் அயோக்கியர்களே நுழைந்து அந்தியான அயோக்கியத்தனமான ஆட்சி புரிகின்றனர். வஞ்சமும் ஊழலும் பொய்யும் ஏமாற்றும் அந்தியும் அக்கிரமமும் அதிகாரத்தில் உள்ளது என்பதை மறுக்க வில்லை. அதற்கு ஒரு காரணம் உன்னைப் போன்ற அறிவாளிகள் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பதுதான்.”

“நீ நினைப்பது தவறு. இது சேறாக இருக்கும் வரை நாங்கள் எப்படி இறங்க முடியும்? எங்களைக் குறை சொல்லாதே. இன்று நிலவுவது வர்க்கம் சார்ந்த அமைப்பு. பணம், சொத்துள்ளவர்களின் நலனுக்காக வாய்ப்பும் வசதியுமின்ஸவர்கள் சாதாரண மக்களுக்குப் பொய்யும் புரட்டும் சொல்லியும் பணம் பொருள் கொடுத்தும் வோட்டை வாங்கி ஆட்சிக்குப் போகின்ற வர். சாதி, மதம், சமூக அந்தஸ்துகளும் இதற்கு வேண்டும். அயோக்கிய முறைகளைக் கடைப்பிடித்த அயோக்கியர்கள் ஆட்சிக்குச் சென்றால் அரசு எப்படி யோக்கியாக இருக்க முடியும்? ஆனால் வர்க்கம் என்று நாங்கள் கூறும் ஏகாதிபத்தியம் சார்ந்த உள்நாட்டு முதலாளிகளும் இத்தகைய ஊழல் அரசையே விரும்புகிறார்கள்?”

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?”

“அப்போது தான் தமது கொள்ளைப் பணத்தில் அரசியலாருக்கும் ஒரு பங்கு கொடுத்து தமக்கு வேண்டிய சலுகைகளைப் பெற்று மக்களைத் தொடர்ந்து கொள்ளையடிக்க முடியும். அவர்களது உபரி உழைப்பை அபகரிக்க முடியும்.”

“அப்படியென்றால் தொடர்ந்து இப்படியே பேசிக் கொண்டே இருக்கப் போகிறீர்கள். மக்களும் ஏமாற்று கொண்டே இருப்பார்கள்”

“அப்படியல்ல மக்கள் ஏமாந்து ஏமாந்து இறுதியில் வர்க்க உணர்வு பெற்று இவர்களைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவர். அவ்வேளை எம் போன்றவரின் உதவி தேவைப்பட்டால் முன் வந்து உதவுவோம்”

“புரட்சி அரசியலுக்காக வாழும் நீ எப்படி இந்தக் கூட்டத்திற்கு இன்று வந்தாய்?”

“என்னுடைய வீடு பக்கத்திலேதான். மக்களுக்கு எத்தனை வகையாகப் பொய் சொல்லி ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதைக் கேட்க வந்தேன். இந்த இழந்த வேலைக்கு உண்ணப் போன்ற திறமைசாலிகளை எவ்வாறு பயன் படுத்துகிறார்கள் என்பதையும் இன்று காண முடிந்தது”

“நான் மட்டுமென்ன. அரசாங்க நிர்வாகத்தில் இருப்பவர்களெல்லாம் படிக்காதவர்களா? நீதி மன்றத்தில் இருப்பவர்களே இவர்கள் ஆக்கும் சட்டங்களுக்கு மதிப் பளிக்கிறார்கள்”

“கல்வியே இதற்குத்தானே நடைபெறுகிறது. ஒரு பகுதியினர் இத்த அயோக்கியரின் நலனுக்காக பொலிஸ், இராணுவம், நீதி நிர்வாகத் துறையில் பணியாற்ற மற்றவர்கள் இந்த வன்முறைகளுக்கு அடங்கி ஒடுங்கி உழைப்பதைப் பார்க்கவில்லையா?”

“ஜனநாயகம் என்று பெயர் குட்டி எத்தனை விதமாக ஏமாற்ற முடிகிறது”

“உன் அபேட்சகர் பேசப் போகிறார். அவர் வாயால் நீ என்ன சொல்லுகிறாய்” என்று பார்ப்போம்.

கருணாரட்னா உரையாடலை நிறுத்தி விட்டு அபேட்சகரின் பேச்சைப் புன்னைக்கொடு கேட்டான்.

“சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்ததும் ‘வாழவிடுங்கள், வேலைதாருங்கள்’ என்று கேட்ட உங்கள் இளைஞர்

களை, இளம் பெண்களைச் சுட்டுத் தள்ளியது. இன்னும் பல நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்களைச் சிறையில் வைத்துள்ளது. உங்களையெல்லாம் பட்டினி போட்டு வாட்டியது. கோழித் தினையும் மரவள்ளிக் கிழங்கையும் சாப்பிட்டு உயிர் வாழ்ந்தவர்கள், பட்டினி கிடந்தவர்கள் உங்களில் இல்லையா? அக்காலத்தை மறந்து விட முடியுமா? நாங்கள் 28 சத்திற்குத் தந்த பாணை இன்று மூன்றுமடங்கு அதிக விலைக்கு 78 சத்திற்குத் தருகிறார்கள். எல்லாப் பண்டங்களும் விலை ஏறிவிட்டன. சீனியில்லை. மாவு கிடையாது. குழந்தைகளுக்கு பால் மாவு கிடையாது, எங்கே பார்த்தாலும் கிழுவரிசை. எல்லாவற்றுக்கும் கூப்பன் வேண்டும், துணி வாங்குவதற்கும் கூப்பன், எல்லாம் கள்ளச் சந்தையில் கிடைக்கின்றன. ஐந்நாயகம் அழிந்து விட்டது. சர்வதிகார ஆட்சியே நடைபெறுகிறது. அவசரச் சட்டத்தை அழுல் நடத்தியே சுதந்தரக் கட்சியால் இத்தனை காலமும் ஆளுமுடிந்தது. ஏழாண்டுச் சர்வதிகார ஆட்சியில் நீங்கள் என்ன சுகத்தைக் கண்டார்கள்?.... என்னோடு போட்டியிடும் நண்பர் கூறினாராம்.....”

“சுமண், நீ நல்லாய்த்தான் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறாய், யு. என். பி தான் நிட்சயம் வெற்றி பெறப்போகுது. இத்தனை கொடுமைக்கு மேலாக இவர்கள் செய்வார்கள். பொறுத்துப்பார். ஆனால் ஒன்று, நீ நல்ல கொம்பைத்தான் பிடித்திருக்கிறாய், இவன் ஒரு மந்திரியாவான் என்று பேசுகிறார்கள். உன்பாடு வேட்டைதான்.”

தொடர்ந்து பேச்சைக் கேட்க விரும்பாதவன் போல, கருணரட்னா அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு தெருவரை சென்றான். சுதந்திரக்கட்சி அபேட்சகர் தாக்குவதற்கெல்லாம் சுமணபாலா தக்க பதில் எழுதிக் கொடுத்து வந்தான். அன்று அதைக் கேட்காது புறப்பட்டது வருத்தமே.

இவன் போன்றவர் மந்திரியானால் நாடு உருப்பட்ட மாதிரித்தான். இல்லாத அயோக்கியத்தனமெல்லாம் வீட்டில் திட்டமிடப்படுகிறது, நடைபெற்றுக் கொண்டும் இருக்கிறது.”

“அவர்கள் தான் ஆட்சிக்குரியவர்கள். மக்களெல்லாம் கற்பனையில், மயக்கத்தில் வாழ்கின்றனர். தேர்தல் மூலம் தம் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கலாம் என நம்பி ஏமாறுகின்றனர்.”

“இவர்களோடு என்னால் ஒட்டி வாழ முடியாது. நான் தேர்தல் முடிந்ததும் வெளியேறி விடுவேன்.”

“நீ முயன்றாலும் அவன் விடமாட்டான். அப்படி நீ வெளியேறுவதானாலும் அவன் மூலமே நல்ல வேலை ஒன்று பெற்றுக் கொண்டு விலகு. இல்லா விட்டால் பழையபடி நீ தெருவில்தான் நிற்பாய்.”

“உன் அறிவுரைக்கு நன்றி. தேர்தலுக்கு இன்னும் இரண்டு வாரம் தானே இருக்கிறது இனிமேல் நடை பெறும் சுதந்திரக்கட்சிக் கூட்டங்களுக்குக் கல்லடிக்க ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். தலைவரே அவ்வாறு அறிவித்துள்ளாராம்.”

“அந்தத் தலைவர் என். எம். க்கு ஒரு தடவை கூறி நாராம், ‘கல்லடிக்காமல் என்ன அரசியல்?’ என்று. ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு பார். ‘துப்பாக்கியில்லாமல் என்ன அரசியல்?’ என்று வெறுமனே சொல்லமாட்டான், செய்து காட்டுவான்.”

கூட்டம் முடிந்தது தெரிந்தது, கைதட்டல், ஆரவாரம், ‘வாழ்க, வீழ்க, ஒழிக’ என்ற கூக்குரல்கள் எழுந்தன. சுமனைபாலா நண்பனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு காரை நோக்கி நடந்தான்.

கருணரட்னா யு. என். பியின் வெற்றி பற்றியும் தனது தலைவரின் மந்திரி பதவி பற்றியும் கூறியதில் சுமணபாலாவிற்கு அத்தனை நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை.

ஆனால் கட்சியான சுதந்திரக் கட்சியின் பிரச்சாரமும் ஊர்வலங்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களும் அத்தனை உச்சக் கட்டத் தில் இருந்தன. பத்திரிகைகள் நாள்தோறும் கட்சியின் தலைவரியும் பிரதமருமான சிறிமாவோவின் மாருதி போன்ற சுற்றுப்பயணங்கள், கூட்டங்கள், ஊர்வலங்கள் பற்றி பிரமாதமாகச் செய்திகள் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ரேடியோ ஏழை ஆண்டு ஆட்சியில் சாதித்தது பற்றி மறைமுகமாக நாள்தோறும் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தது.

பொய்ப் பிரச்சாரங்களும் போலி உறுதி மொழிகளும் இரு பகுதியினராலும் தாராளமாகக் கூறப்பட்டன சுதந்திரக் கட்சி இரண்டு கிலோ அரிசி வழங்குவதாகக் கூறியதற்கு யு. என்.பி நாலு கிலோ தானியம் தருவதாகப் பிரச்சாரம் செய்தது.

சுதந்திரக் கட்சி இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் இணைந்து தேர்தவில் நிற்காதது தோல்வியைத் தரலாம் எனப் பலர் பேசிக் கொண்டனர். ஆயினும் இடதுசாரிக் கட்சிகள் யு. என். பியை ஆதரிக்கவில்லை. முதலாளித்து வத்தையும் ஏகாதிபத்தியத்தையும் ஆதரிக்கும் கட்சி யு. என். பி. என் அவர்கள் பிரச்சாரம் செய்தமை சுதந்திரக் கட்சிக்கு வாய்ப்புத் தருவதாகச் சிலர் கருதினர்.

தேர்தல் வெறி உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது. கூட்டங்கள், ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்களில் மோதல்

கள் ஏற்பட்டன. கூட்டங்களைக் குழப்பும் கல்லெறிகள் நடந்து பலர் காயமுற்றனர். முன்று அரசியற் கொலைகள் நடந்தன. இறந்தவரையும் பிரச்சாரத்திற்குப் பயன்படுத்துவதற்காகக் கட்சிக் கொடிகளோடு மரண ஊர்வலங்கள் நடைபெற்றன.

சுமணபாலா கட்சி அரசியல்களின் பின்னே மறைந்திருக்கும் டல் மர்மங்களையெல்லாம் நேரில் கண்டறிந்தான். ஊர்வலத்தி லும் மேடையிலும் அபேடசகருக்குப் போடப்படும் மாலையெல்லாம் அபேடசகரின் பணத்திலேயே வாங்கப்பட்டு வழிநெடுக்கப் போடுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுவதைக் கண்டு உள்ளுறச்சிரித்துக் கொண்டான். கூட்டங்களுக்கு ஸ்ரீகளில் பிற இடங்களிலிருந்தும் ஏழை மக்கள் ஏற்றி இறக்கப்படுவதையுப் புவர்கட்கு உணவும் கூலியும் வழங்கப்படுவதையும் கண்டும் நகைத்துக் கொண்டான். அபேடசகர்தன் தொகுதியில் நடைபெறும் திருமணங்கள், சாலீடுகளுக்கெல்லாம் ஒழுங்காகச் சென்று வந்தார்.

தேர்தலுக்கு ஒருவாராகாலம் இருக்கும்போதே கள்ள வோட்டுப் போடும் முறைகள் பற்றியெல்லாம் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இறந்தவர்கள், ஊரில் இல்லாதவர்கள், வெளிநாடு சென்றவர் பட்டியலும் அத்தகையவர் தேர்தல் பட்டியல் என். முழுப்பெயர் வீபரம் யாவும் சேகரிக்கப்பட்டன. தேர்தல் ஆணையாளர் அனுப்பும் அட்டைகளையும் ஆங்காங்கே கிடைத்த இடங்களில் பெற்றுக் கொண்டனர். விரலில் தடவப்படும் மையை அழிக்கக்கூடிய திராவகமும் பெறப்பட்டது.

தெருத் தெருவாக, சிராமத்திலுள்ள வீடுகளுக்கெல்லாம் உரிய பகுதிக் கிளைத் தலைவரோடு கூப்பிய கரங்களுடன் அபேடசகர் சென்று ஆதரவு வேண்டும் சடங்கும் முடிந்தது.

பணம் கொடுக்க வேண்டிய இடங்களில் ரொக்கமும்; சேலை, ஹாங்கி, துணி வகை வழங்க வேண்டிய இடங்களில் பார்சல்களும் வழங்கப்பட்டன. சாராயப்புட்டி கள் சோடாப்புட்டிகள் போல் வழங்கப்பட்டன,

15

தேர்தலுக்கு இரு நாட்களுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற இறுதிக் கூட்டங்கள் பிரமாண்டமாக ஏற்பாடு செய்யப் பட்டன. நடனங்கள், மேளங்கள் ஊர்வலங்களுடன் சினிமா நடிகர்கள், நடிகைகளும் பங்கு பற்றினர்; மேடையில் பாடி, ஆடி நடித்தனர்.

தேர்தல் முடிவுகள் சமணபாலாவுக்கே வியப் பளித்தது யு.என். பிக்குப் பெரிய வெற்றி. அவனது தலைவர் மிகப் பெரிய பெரும்பான்மையுடன் வெற்றி பெற்றார். 168 தொகுதிகளில் யு. என். பிக்கு 140 வரை கிடைத்தது. தமிழ்ப் பகுதிகளில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 18 இடங்களைப் பெற்று எதிர்கட்சியானது.

இடதுசாரிகள் ஒரு இடத்தையும் பெறாதது சமணபாலாவுக்குப் பெரிய ஏமாற்றமளித்தது.

மறுநாளே புதிய மந்திரிசபை பதவியேற்றது. சமணபாலாவின் தலைவருக்கும் மந்திரிப் பதவி கிடைத்தது.

தேர்தல் முடிவையொட்டி தமிழர்கள் யு. என். பிக்கு ஆதாவளித்ததாக இன வெறிக் கலவரங்கள் நாடெங்கும் மூண்டன. தமிழர்கள் ஆங்காங்கே கொல்லப்பட்டனர். கொள்ளையடிக்கப்பட்டனர்; வீடுகள் கடைகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன; பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் அகதிகளாகினர். தென் பகுதியிலிருந்த தமிழர்கள் கப்பல் கள் மூலம் வடபகுதிக்கு, யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பப் பட்டனர். இனக்கலவரம் சமணபாலாவிற்கு மனவேதனையை அளித்தது.

சுமண்பாலாவைத் தொடர்ந்து தமக்கு உதவும்படி அமைச்சர் பணித்தார். அவருடைய பிரத்தியேக செயலாளர் பதவியை அவன் விரும்பவில்லை. அறிக்கைகள், பேச்சுகள் முதலியவற்றில் உதவுவதாக ஒப்புக் கொண்டான். உடனே அவரை உதற்றிவிடாது தக்க தொழில் ஒன்றைத் தேடிக்கொண்டு வெளியேற என்னிக்கொண்டான்.

கொழும்பிலும் அவரது தொகுதியிலும் பிற இடங்களிலும் செல்லும் ஆடமெல்லாம் சுமண்பாலாவும் கூடித் திரிந்தான். அவன் எழுதும் அறிக்கைகள், பேச்சுகள் முன்னிலும் பார்க்க பத்திரிகைகளில் சிறப்பாக, முழுமையாக இடம் பெற்றன; ரேடியோவிலும் ஒலித்தது.

மாபெரும் கூட்டங்களுக்கும் பொது நிகழ்ச்சிகளுக்கும் மாண்புமிகு அமைச்சருக்கு அழைப்புகள் வந்தன. தேர்தல் காலத்திய கூட்டங்கள், ஊர்வலங்களுக்கு அபேட்சகராகப் பணத்தை வீசி ஏற்பாடு செய்ததற்கு எதிர்மாறாகத் தற்போது செயல்கள் நடைபெற்றன. கூட்டங்களுக்கு அழைப்பவர்களுக்கு அவரது செயலாளர் பல்வேறு கட்டளைகள் இட்டார். ஜெயவர்த்தனாவோடு அமைச்சர் நிற்பதான் கலர்போஸ்டர்கள், அவற்றின் அளவுகள், ஊர்வலத்தில் மேளங்கள், நடனங்கள், மேடை அலங்கரிப்பு, ஒலிபெருக்கி, டியூப்ஸெல்ட்டுகளின் தொகை, பத்திரிகை விளம்பரம் அனைத்து விபரங்களும் கூறப் பட்டன. கட்சிக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகையும் அறிவிக்கப்பட்டது. வெளியூரில் தங்கநேரின் தரமான ஒட்டல், அவரது உணவு வகைகள் யாவும் தெரிவிக்கப் பட்டன. வில்கிப் புட்டிகளோடு இரண்டு குட்டிகளும் ஏற்பாடு செய்யப்படவேண்டும் என்பதும் தெரிவிக்கப் பட்டது.

முன்னைய அரசாங்கம் கட்டி முடிந்த கட்டிடங்கள், அஸ்திவாரமிட இருந்த பொதுப்பணிகள் யாவும் புதிய

அமைச்சரின் பெயர் பொறித்த பளிங்குக்கல் பதிக்கப்பட்டு திறக்கப்பட்டன.

பல்கலைக்கழகத்தில் முன்றாம் உலக நாடுகளில் வறுமை ஒழிப்புப் பற்றிய சர்வதேச மகாநாடு நடைபெற இருந்தது. அம்மகாநாட்டைத் திறந்து வைத்துப் பேசும் பொறுப்பு அமைச்சருடையதாயிருந்தது. அமைச்சரின் நிரந்தரச் செயலர் இச்செய்தியைத் தெரிவித்துவிட்டுக் கூறினார் :

“பல்கலைக்கழகப் பொருளாதாரப் பேராசிரியரிடம் இப்பேச்சைத் தயாரித்துத் தரும்படி கேட்க எண்ணியுள் வேண்”

“வேண்டியதில்லை. நானே பேசிவிடுவேன்” அமைச்சர் கூறினார்.

அமைச்சரவை நிரந்தரச் செயலருக்கு ஓரளவு வியப்பு அளித்தது. எதுவும் பேசவில்லை.

அமைச்சர் வேண்டியபடி சுமணபாலாவே அங்கு ஆற்றவேண்டிய உரையை எழுதி டைப்பெய்து கொடுத் தான். நிரந்தரச் செயலர் வேண்டிய அளவு பிரதிகளை அச்சடித்து வழங்கினார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் அமைச்சருக்குப் பெரிய வர வேற்பு அளிக்கப்பட்டது. பேராசிரியர்கள், விரிவுரை யாளர்கள் எல்லோரும் வாயிலில் நின்றனர். கண்டிய நடனங்கள், மேளங்கள் முன் செல்ல, கூப்பிய சரங்கஞ்சன் அமைச்சர் மண்டபத்தை அடைந்தார். குத்துவிளக்கேற்றி வைத்து அமைச்சர் வரவேற்புரை வழங்கி மகாநாட்டைத் திறந்து வைத்தார்.

கருணரட்னாவை அங்கு கண்டதும் சுமணபாலா கூட்டத்தை விட்டு ஒதுங்கிப் பின்புறத்தில் அவனோடு உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்தான்.

“பத்திரிகைகளில் உன் அமைச்சரின் பேச்சுக்கள், அறிக்கைகளைப் பார்த்தேன். நீயே அசல் யு. என். பி. மாக் மாறி விட்டது போலத் தெரிந்தது.”

“என் கருத்துகளை முழுமையாக வைத்தால் மறு நானே வேலையை விட்டுவிட நேர்ந்து விடலாம். சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

சுமண்பாலா சமாதானம் கூறினான்.

“அரசியலுக்கு வந்ததும் எல்லோரும் ஆன்மாவையே விற்று விடுகிறார்கள். பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் தொடர் பில்லாது போய் விடுகிறது”

“இன்று நடப்பதுவே ஒரு சர்வதேச நாடகந் தானே. எல்லோரும் ஐந்து நட்சத்திர ஒட்டல்களில் தங்கி விருந்து உண்டு விட்டு வறுமை பற்றிப்பேசி விட்டுப் போவார்கள். அரசியலாரும் பேசுவார்கள். பெரிய திட்டங்கள் தீட்டுவ தாக வாய்டிப்பார்கள். என் அமைச்சரின் பேச்சிலேயே இத்திட்டங்களைப் பார்க்கலாம். இவர்கள் பேச்சு நல்லாயிருக்கிறதா என்பதைத்தான் பார்ப்பார்கள்”

“நீதானே தற்போது இதில் கைதேர்ந்தவனாயிற்றே.”

“கருணா, என் அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறேன் மக்களுக்கு நான்தோறும் பொய்த்திட்டங்கள் பற்றிக் கூறி வெறும் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தி ஏமாற்றுவதுதான் அரசியல். அதற்குப் பத்திரிகைகள். வாணோலிகள் அவர்களுக்கு வாய்ப்பான சாதனங்களாயிருக்கின்றன. பேராசிரியர்கள் பேசுவதையா அவர்கள் பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்போகிறார்கள்? அமைச்சரின் பேச்சுத்தான் நாளைப் பத்திரிகைகளின் முதற்பக்கச் செய்தியாயிருக்கும்”

“பாசிச சர்வாதிகார ஆட்சியையே ஐனநாயக ஆட்சி என்று பத்திரிகைகள் துதி பாடுவதையும் நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தர்மிஷ்ட ஆட்சி என்று வேறு பெயரும் சூட்டியுள்ளார்கள்”

‘என் சிறிய கால அனுபவத்தை வைத்து ஒன்றைத் துணிவாகக் கூறமுடியும். அடிப்படைத் தேர்தல் முறையிலேயே ஊழல் ஏமாற்று. இதையே பின்னர் அமைச் சரவையிலும் அவர்களது ஆட்சியிலும் காண்கிறோம். ஆனால் வர்க்கத்துவரும் தமது சுயநலத்திற்காக இத்தகைய ஆட்சியையே விரும்புகிறார்கள். தேர்தலில் செலவு செய்த பணத்தை முகலாளிகளிடமும் உதவி கேட்கும் மக்களிடமும் மீண்டும் லஞ்சமாகப் பெறுகிறார்கள். தமக்கு ஆசரவு தருபவர்களுக்கு, லஞ்சம் வழங்குபவருக்கு உதவுவதே தமது கடமை என அரசியலார் என்னிக் கொள்கிறார்கள். சாதாரண மக்கள் ‘இது இப்படித்தான்’ என்று என்னிக்கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கருணா உட்பட’

‘என்னை ஏன் இமுக்கிறாய்? என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? நீ ஏதாவது செய்யலாமே.’

‘ஙங்காவது முதலில் ஒரு வேலை தேடிக் கொள்ள வேண்டும். அதுதான் தற்போது எனக்கு வேண்டியது.’

‘ஏன் வேலை தேடும்படி உன் காதலி நெருக்கு கிறானோ?’

சாந்தியின் நினைவு பளிச்சென அவன் நெஞ்சில் அவ்வேண்டும் பட்டது. வெளியே காட்ட முடியாதவனாகப் பதில் கூறினான்:

‘வீட்டு நிலைமை அப்படி. அது தவிர வேலையில்லாதவனின் காதல் கூட வெறும் கற்பண்ணயாகத்தான் இருக்கும்.’

‘உன்னால் தற்போது வேலை தேட முடியாவிட்டால் இந்த நாட்டில் வெறு எவரால் வேலை தேட முடியும்?’

‘வெளியே இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அப்படித்தான் தெரியும். இவன் ஒவ்வொரு வேலைக்கும் ‘ரேட்’ வைத் திருக்கிறான். என்னிடம் கேட்டாலும் கேட்டு விடுவான்’

சுமண்பாலா கூறிவிட்டுச் சிரித்தான்.

இருவரும் அமைச்சரின் பணிகள் முடிந்து பிரியும் வேணா கருணரட்னா கூறினான் :

“சுமண், நீ கொண்டிருக்கும் தவறான கருத்தைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆனாம் வர்க்கமே தமக்குச் சாதகமான அரசியலை, பொய்மைகளை அமைத்து மக்களைத் தொடர்ந்து எமாற்றுகிறது; ஊழலான தேர்தல் முறைகள், சட்டசபைகள் மக்களால் ஏற்படுத்துப் பட்டவையல்ல. ஆனாம் வர்க்கமே தம் வர்க்க நலன் காக்க அனைத்தையும் ஆக்கிக் கொள்கிறது. இந்த அடிப்படை உண்மையை மறந்து விடாதே”

16

அன்று புதன்கிழமை. அமைச்சரவைக் கூட்டம் முடிந்ததும் தன் தொகுதியில் நடைபெற இருந்த பொருட் காட்சித் திறப்புவிழா நிகழ்ச்சிக்கு அமைச்சர் செல்ல வேண்டி இருந்தது.

கார் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“சுமண்பாலா, நீ எழுதித் தரும் பேச்செல்லாம் நல்லதுதான். பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியரே அந்தத் திறப்பு விழாப் பேச்சைப் பாராட்டி ஏதோ கூறி னார். அவர் கூறியது எனக்கு சரியாய் புரியவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு கபினட் மீட்டிங் தொடங்கு முன்னம் ஐனாதிபதி ஒரு குறிப்புக் கூறினார். அது எந்தப் பேச்சை வைத்து என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“என்ன சொன்னார் ?”

ஆவலோடு சுமணபாலா கேட்டான்.

“என் பேச்சில் சில வேளைகளில் இடதுசாரி வாடை வீசுகிறது என்றார். நான் இந்தக் காலத்து இளைஞர் களைச் சமாதானப் படுத்த அப்பிடியும் பேச வேண்டி யிருக்கிறது என்று சமாளித்து விட்டேன். கிழவன் கவன மாகப் படிக்கிறானோ, எவராவது கோள் சொல்லுகிறார் களோ தெரியவில்லை. இனிமேல் கொஞ்சம் கவனமாக எழுத வேண்டும்.”

“எவனாவது கோள் சொல்லியிருப்பான். உங்கள் பேச்சுகள் சிறப்பாக இருப்பதால்தான் முதல் பக்கத்தில் போடுகிறோம் என்று ‘தினமின்’ எடிட்டர் கூட அன்று என்னிடம் கூறினார். ஆசிரியத் தலையங்கம் கூட உங்கள் கருத்தைச் சார்ந்து எழுதியதைப் பார்த் திருப்பீர்கள்”.

“பார்த்தன், பார்த்தன். நியூஸ் எடிட்டர், எடிட்டர் களையும் நீதான் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். இடையிடை பரிசுகள் கொடுத்து விருந்துகளுக்கும் அழைக்க வேண்டும்.”

“அது நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். எல்லோரும் பழகியவர்கள். என்னோடு படித்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். உங்கள் பிறந்த நாளுக்கும் அழைத்து விருந்து கொடுக்க வேண்டும்.”

“நேரடியாகக் கவனித்து அவர்களை எனக்கும் அறிமுகப்படுத்து. விஸ்கி கொடுக்க மறந்திடாதே. ஏதாவது அவர்களுக்கு வேண்டிய அட்மிஷன் அப்போயின்மென்டுகளையும் நினைவுட்டு. தவறாமல் செய்து விட வேண்டும்.”

“அவற்றைப் பற்றி நீங்க ஒன்றும் கவலைப்பட வேண்டாம். அந்த வைஸ் சான் சிலர் அப்போயின்ட்மென்ட் சரிதானே சேர்”. சுமண்டாலா ஆவலோடு கேட்டான்.

“அது ஏமாற்றமாகப் போய்சிட்டது. நீ குறிப்பிட்ட சில்லா எல்லாத் தகுதியும் உள்ள அறிஞர். நாட்டின் கல்வியை வளம்படுத்தத் தக்கவர் என்பது உண்மையே. அமைச்சரவையிலும் சிலர் அப்படியே கருதி இருந்தனர். ஆனால் கல்வி அமைச்சர் பெரரா என்பவரைச் சிபார்சு செய்துள்ளார். சிலவா தன்னை வந்து கேட்கவில்லை என்ற குறை. அதோடு பெரராவுக்கு எவ்ரோ பெரிய இடத்திலிருந்து சிபார்சு செய்திருந்தார் போல் தெரிகிறது. அத்தோடு பெரரா நேரிலும் சென்று பார்த்திருக்கிறார். இந்தப் படித்தவங்களுக்குத் தலைவீக்கம். அவர்களுக்கு அரசியல் பற்றித் தெரியாது. அரசியலில் இருப்பவர்களை மதித்து உதவி கேட்க வேண்டும். கல்வி அமைச்சராக நான் இருந்தாலும் இப்படியே பெரும்பாலும் செய்திருப்பேன். உன் சிலவாவும் மினிஸ்டரை ஒரு தடவை சென்று கெட்டிருக்க வேண்டும். இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது”.

சுமண்பாலாவுக்கே பெரிய ஏமாற்றமாக இருந்தது. ‘எனக்காக எவரும் சிபார்சு செய்யவேண்டாம்’ என பேராசிரியர் சில்லா கருணரட்னாவிடமும் கூறியிருந்தாராம். அப்பொழுதும் கருணரட்னா சுமண்பாலா வுக்கு அவனது மத்திரியிடம் சொல்லி அவரை ஆதரிக்கும் படி வேண்டி எழுதியிருந்தான்.

சுமண்பாலாவின் சிந்தனை குழம்பியிருந்தபோது அன்று திறப்பு விழாவில் பேச வேண்டிய பேச்சுப் பற்றி அமைச்சர் ஆரம்பித்தார்:

“பர்னாண்டோ முதலாளியைக் கொண்டு முதல்நாள் திறந்துவைத்து கல்லூரிக் கட்டிடத்திற்கு ஒரு லட்சமாவது வாங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். என்னுடைய தொகுதியில் நான்ஸ்லவா திறக்க வேண்டும் என்று கண்டிப்பாகக் கூறி முதல்நாள் தவறின். ‘நான் வரமாட்டேன்’ என்று சொன்னதால் வேறு வழியில்லாமல் அச்சடித்த போஸ்டர்களை ஏரித்துவிட்டு புதிதாகப் போஸ்டர் அச்சடித்தார்களா? நான் கேட்டது நியாயந்தானே?”

“நியாயந்தான். நீங்களும் கல்லூரிக் கட்டிட நிதிக் காக ஏதாவது தரவேண்டும்.”

“இரு லட்சம் ரூபாவிற்கு என் செக் னன்று கொடுக்கப் போகிறேன். மேலும் கல்வி அமைச்சிடம் பதினெண்ந்து லட்சம் சிபார்சு செய்துள்ளேன். நிட்சயம் கிடைக்கும் என்றும் உறுதி கூற உள்ளேன்” அருகே இருந்த பிரத்தி யேக செயலர் கூறினான் :

“உங்கள் கணக்கில் போதிய பணமில்லை; காலையில் பார்த்தேன். செக்கை வங்கியில் திரும்பாமல் பார்க்க வேண்டும். உங்க மகனிடம் சொல்லி பிஸ்னெஸ் கணக்கில் மிகுதிப் பணம் பெற்றுப் போடலாமா?”

“வேண்டாம். அந்த லாரி முதலாளி தசநாயக்காவும் விழாவிற்கு வருவான். அவனை கார்வரை அழைத்து வாருங்கள். செக்கை வாங்கிக் கொண்டு பணம் கொடுக்கும்படி சொல்லி விடலாம். கல்லூரி அதிபர் அவனோடு நெருக்கம். மகனிடம் கேட்டுவிடாதே. அவன் அரசியல் கணக்கை தன்னோடு வைக்கவேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டான்”

“கல்வி அமைச்சரிடம் பதினெண்ந்து லட்சம் சிபார்சு செய்தது பற்றிச் சொன்னீர்களா?”

சமணபாஸா கேட்டான்.

“கல்வி அமைச்சரிடம் நான் கேட்டால் என்னிடமும் ஏதாவது உதவி கேட்பான். செய்தி மட்டும் நாளைக்கு பத்திரிகையில் வந்தால் போதும். அடுத்த ஆண்டுக்குப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டால் என் சிபார்சு என்று நம்பு வார்கள். நாளைக்குப் பத்திரிகையில் வருவதுதான் அரசியலில் முக்கியம். மக்களுக்கு அது தெரியவரும். கல்லூரிக்குக் கிடைப்பது, கிடையாதது பற்றி ஒரு சிலருக்குத்தானே தெரியவரும்”

அமைச்சரின் அரசியல் விஷயத்தைச் சுமணபாலா வோடு அவரின் பிரத்தியேகச் செயலாளர் சேனரத்தினவும் சேர்ந்து இருவரும் உள்ளுற ரசித்தனர். சுமணபாலா இனியும் இத்தகைய போலிகளுடன் வாழ முடியாது எனத்தன் மனதுள் என்னிக்கொண்டான்.

கொழும்பில் முழுக்கால் சட்டை அணிந்த அமைச்சர் விழாவிற்காக நாஷனல் உடை அணிந்து தோளில் சால்வையும் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்.

அக்கல்லூரியில் கற்று வெளியேறிய திறமைசாலி களின் பெயர்கள் சிலவற்றைப் பேச்சில் குறிப்பிடும் படியும் கல்லூரி முதல்வரையும் ஆசிரியர்களையும் பாராட்டும்படியும் சுமணபாலா கூறினான். குறிப்பிட வேண்டிய அங்குள்ள சீதா, விமலா என்ற இரு ஆசிரியர் பற்றியும் நினைவுட்டினான்.

பெண் ஆசிரியர் பற்றிக் கூறியதும் அமைச்சருக்குத் திடீரென வேறு முக்கிய விஷயம் ஒன்று நினைவு வந்தது போலக்கூறினார்:

“சேனரட்ன, அந்தப் பெண் மாலாவை கண்டபடி என்னிடம் வரவிடாதே கிழவனுக்கு ஏதோ செய்தி போயிருக்க வேண்டும். அவரே இன்று ‘யார் அந்த மாலா’ என்று கேட்டு விட்டார். தேர்தலில் பெண்கள் அணியில் உதவிய கட்சிப் பெண் என்று சமாளித்து விட்டேன். நீதான் ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லி அவளை ஒதுக்கி விடு. நல்ல பெண் தான். எனக்கே அவளை விடுவது கஷ்டமாயிருக்கிறது. பிறகு இந்த விஷயத்தால் பதவியே போனாலும் போய்விடும். கிழவனை உனக்குத் தெரியாதா? தன் தேவைக்குப் பயன்படுத்தி விட்டு எவ்வரையும் வீசி விடுவான். இப்ப அவன் தர்மிஷ்ட ஆட்சி அல்லவா நடத்துகிறான்”

“என்ன விதமாகச் சொல்லலாம் என்று நினைக் கிறீர்கள்?”

சேனரட்டன கேட்டான்.

“வீட்டுக்காரருக்குத் தெரிந்து விட்டது. கொஞ்ச நாளைக்குக் கொழும்புப் பக்கம் வரவேண்டாம். அவரே வேண்டிய வேளை சொல்லி அனுப்புவார் என்று தெரிவித்துவிடு. உதவிகள் ஏதாவது வேண்டின் உன்னிடம் தெரிவிக்கும்படி சொல்லி உதவு. எனக்கு நேரடியாகப் போன் பண்ண வேண்டாம் என்றும் சொல்லவிடு. ஒரேயடியாய்ப் பகைக்காமல் சிறிது சிறிதாக ஒதுக்கி விட வேண்டும்.”

அமைச்சரின் பேச்சில் இரு உண்மைகள் வெளிப் பட்டன. ஒன்று அவளைக் காணாது முற்றாக ஒதுக்கு வதிலுள்ள சிரமம். மற்றது அவள் சிறி அவரது பதவிக்கு எதிராக ஏதாவது செய்து விடுவாளோ என்ற அச்சம்.

அமைச்சர் காரின் நடுவே இருக்க சுமண்பாலாவும் சேனரட்டனாவும் இடதும் வலதுமாக இருந்து பேசி வந்தனர்.

அன்றைய பேச்சின் பின்னர் விரைவில் வெளியேறி விடுவது என சுமண்பாலா தீர்மானித்துக் கொண்டான். எந்த வேலையாயினும் ஏற்பது எனவும் எண்ணிக் கொண்டான். மாலா போல் ‘சிவப்பு வாடை’ என தலைவரின் சொற்கேட்டு தன்னையும் ஒதுக்கி விடலாம் எனவும் அஞ்சினான்.

பம் கோரிய அறிவித்தல் அரசாங்க கசெட் டில் வெளிவந்திருந்தது. சுமண்பாலாவின் நண்பன் ஒருவனும் நினைவூட்டினான். சுமண்பாலாவுக்கு எல்லாத் தகுதி களும் இருந்தன. ஆயினும் பல்கலைக்கழக அரசியல் தற்போதைய அரசியல் பற்றிய இரகசியப் பொலிசாரின் அறிக்கைகளும் இராணுவத் தெரிவுக்கு முக்கியமாயிருந்தன. யு.என்.பி அரசியல் சார்ந்தவர்களும் கட்சியாளரின் சிபாரிசு பெற்றவர்களும் மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர் என்பதை அவன் அறிவான்.

அமைச்சரிடம் விவரம் கூறி சிபார்சு கேட்டதும் அதிர்ச்சியோடு அவர் மறுத்தார்.

அமைச்சரிடம் தான் எங்கு இருந்தாலும் எப்பொழுதும் உதவுவதாகக் கூறி சம்மதமும், சிபார்சும் பெற்றான்.

பிடிக்காத தொழிலே ஆயினும் அவ்வேளை நிலவிய அமைதி நிலையையும் சம்பளத்தையும் பார்த்து அதிக வேலையில்லாது வாய்ப்பாக வாழ்லாம், வீட்டாரையும் கவனிக்கலாம். என்ற முடிவிலேயே பத்து ஆண்டுகள் பணிபுரிய ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டான். அவனது பல நண்பர்கள் ஒடுக்கு முறை அமைப்புகள் அவன் நுழைவதை விரும்பவில்லை.

“புதிய அனுபவம், ஒரு காலம் பயிற்சி பயன்படும்”

நண்பர்களுக்குச் சமாதானம் கூறினான்.

இராணுவத்தில் சேர்ந்த ஓராண்டு காலத்தில் பயிற்சிக்காக இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டான். இந்திய இராணுவத் தலைமைப் பீடம் சென்னையில் தாம்பரத்திலுள்ள பயிற்சி முகாமுக்கு அவனை அனுப்பியது.

சென்னை அவனுக்குப் பிடித்துக் கொண்டது. முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த போது கற்ற தமிழை மேலும் பேசவும் எழுதவும் ஆர்வத்தோடு கற்றான்.

சாந்தியோடு தொடர்பு இல்லாத போதும், அவன் பற்றிய நினைவு அடிக்கடி அவனது சிந்தனையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. தெருக்களில் அவளைப் போன்ற பெண்களைத் தூரத்தில் பார்த்து ‘அவளாயிருக்குமா?’ என அண்மையில் நெருங்கிப் பார்த்து ஏமாந்தான்.

என்றோ ஒரு நாள் சாந்தியைக் கண்டு தனது கமிழ் அறிவைக் காட்டி அவளை வியப்பில் ஆழ்த்த வேண்டும் எனவும் எண்ணிக் கொண்டான். இந்நினைவும் தமிழ் கற்பதில் அவனுக்கு ஆர்வமுட்டியது.

சென்னையில் வெளியாகும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையெல்லாம் இராணுவப் படிப்பகத்தில் ஓழுங்காகப் படித்து வந்தான். தமிழகத்து அரசியல், இலங்கை அரசியலுக்கு எவ்விதத்திலும் உயர்ந்ததல்ல என எண்ணிக் கொண்டான்.

நாடுகள் மட்டுமல்ல; நவகாலனி, அரைக்காலனி நாட்டு முதலாளித்துவ அரசியலெல்லாம் ஒரே வகையானதே. தகுதியற்றவர்கள் ஊழல் மலிந்த தேர்தல் களத்தில் இறங்கி, மக்களின் வாக்கு என்ற சருகை ஏமாற்றிப் பெற்று, பின்னர் அவர்களையே ஏமாற்றி ஆளுகிறார்கள். அறிஞர்கள் அரசியலிருந்து ஒதுங்கி அரசியல் சக்தி என்று எட்ட நிற்கிறார்கள். ஆனால் வர்க்கத்தவர் வஞ்சலும் ஊழலும் நிறைந்த அரசைத் தாம் கொள்ளையாடிக்க மேலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர் என்ற முன்னைய கருத்து அவன் நெஞ்சில் மீண்டும் மோதியது.

ஆயினும் கருணாரத்தினாவுடன் முன்னர் ஒரு தடவை விவாதிக்கும் போது அவன் கூறிய மாறுபட்ட கருத்து அவன் சிந்தனையைத் தொட்டது. அடிப்படையாக ஆராயும்போது ஆனால் வர்க்கக்கும் ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் அணைவருக்கும் வாக்குரிமை, தேர்தல், பாரானு

மன்றம் போன்ற பொய்மைகளைச் சிருட்டித்து தமக்குச் சாதகமான அமைப்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர் எனத் தன் சுருத்தைத் திருத்திக் கொண்டான். ஆனால் வர்க்கத் திற்கும் நடைமுறையிலுள்ள ஆட்சியாளர்களுக்கும் உள்ள தொடர்புகள் முரண்பாடுகள் பற்றி மறுதடவை கருணரத்தினாவைக் காலூம்வேளை விவாதித்து சரியான தெளிவு பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனவும் என்னிக் கொண்டான்.

சென்னைப் பயிற்சிக் காலத்திலேயே இலங்கையில் 1981 ஜூன் மாத இனக் கலவரம் நடைபெற்றது. மலையகப் பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களே பெரும்பாலும் இக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டனர்; அதிகளாயினார்.

இரத்தினபுரியில் அகதிகளாகக் கிறிஸ்தவ தேவாலயத் தில் ஒதுங்கியாருந்த தமிழர்களை உள்ளேயே காட்டையர் கதவுகளைப் பூட்டிவிட்டு ஏரித்த சம்பவம்பற்றிப் பத்திரிகைகளில் படித்து வேதனைப்பட்டான். அவனது தந்தையும் அச்சம்பவம் பற்றியும் பிற கொடுமைசள் பற்றியும் எழுதியிருந்தார்.

இராணுவப் பயிற்சிக்கு வந்திருந்த சிங்களவர்களை முகாமைவிட்டு வெளியே செல்லவேண்டாம் என அதிகாரிகள் உத்தரவிட்டிருந்தனர்.

சுமண்பாலா சிறிதும் கவலையின்றி வெளியே சென்று வந்தான். சரளமாகத் தமிழர் போலவே மொழியைப் பேசத்தக்க தன் ஆற்றலில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். சுமன் எனத் தன் பெயரைக் கூறிக் கொள்ளான். இந்தியப் பயிற்சியாளர் அனைவரும் அவ்வாறே அவனை அழைத்துப் பழகி வந்தனர்.

இந்திய உணவில் இட்டவி வடை, தோசை முதலியன் அவனுக்கு நன்கு பிடித்திருந்தது.

பயிற்சி முமந்து இலங்கைக்குத் திரும்பிய காலத்தில் சுமண்பாலா கப்டனாக பதவி உயர்வு பெற்றான்.

அத்தோடு தாயாரும் தன் உறவினப் பெண்ணான சிலாவதியைத் திருமணம் செய்து வைத்தாள்.

சாந்தியைப் பற்றி எதுவுமே விசாரித்து அறியாது திருமணத்திற்கு ஒப்புக்கொண்ட பின்னர் அவன் மனம் வேதனைப்பட்டது. திடீரெனத் திருமணத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டதைப் பெரிய தவறாகவே எண்ணிப் பல வாரங்களாக மனம் நொந்தான். தூக்கமின்றியும் துங்பப்படதான். பின்னர் அவன் சாந்திபற்றி விசாரிக்கவும் இல்லை; அறிவது வீண் துன்பம் என ஒதுங்கி இருந்தான். காலம் சாந்தி ஏற்படுத்திய இதயப் புண்ணை ஓரளவு ஆற்றியது.

அரசு இன வெறியை நாள்தோறும் வளர்த்து வந்தது: அவனது தொகுதியில் மந்திரி சிறில்மத்தியூ விஷுக் காற்றைத் தூவி ஆளைஞர்களின் சிங்கப் படையைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்தான். 1971ல் புரட்சி பேசிய ஒரு சிலர் டி.என்.பி.யின் இன வாத அரசியலில் இறங்கியது சுமண்பாலாவிற்கு வேதனை தந்தது.

பிரதமர் பிரேமதாசாவிற்கு அஞ்சி சிறில்மத்தியூவின் படைபலத்தை ஜனாதிபதி நம்பியிருந்தான்.

இத்தகைய இன வெறிச் சுவாலையின் முன்னே சாந்தியைக் கொண்டு வந்து பொசுக்க நேரின் அது பெரும் பழியாகும் எனத் தன் மனதை சமாதானம் செய்துகொண்டான். உடலுறவு கூட ஒரு தற்காலிக பரபரப்பூட்டும் இன்பமே தவர் நிரந்தர மகிழ்ச்சி தருவதல்ல. பசுமை-

நினைவுகளும் அவற்றால் ஏற்படும் மதிப்பும் நல்லென்ன மும் சரிசமமாகப் பேசிப் பழகத்தக்க உரிமையுமே உயர்ந்துவை, நிலையானவை என எண்ணி மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான். இத்தகைய உரிமை குடும்ப வாழ்வில் தர முடியாத முறையில் சமூக வாழ்வு அமைந்துள்ளதாகவும் கருதிக்கொண்டான்.

தாய், தந்தையர் சீலாவதியைத் தமக்கும் மதிப்பளித்து சேவை செய்யும்படி உரிமை கோருவதையும் அவை தன் கடமை என ஏற்று அவள் செய்வதையும் பார்த்தான். சாந்தியைஅந்த நிலையில் வைப்பதை அவனால் எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை.

திருமணம், குழந்தை என்று பெற்றாரும் சமூகமும் எதிர்பார்க்கும்கடமைகள் இரண்டும் பூரணத்துவமானதை எண்ணி அமைதி பெற்றான். ஆயினும் சாந்தி கடலையாக அவன் நெஞ்சில் தொடர்ந்து மோதிக்கொண்டே இருந்தாள்.

1982ல் நடைபெற்ற ஐனாதிபதித் தேர்தல், ய.என்.பி. பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலத்தை மேலும் ஆறுஆண்டுகள் நீடிக்கும் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு ஆகிய இரண்டும் நடைபெற்ற முறைகள் போவி ஐனநாயகத்தின் மற்றோர் ஏமாற்று முறைகள்ளன சுமண்பாலா கணித்துக் கொண்டான்.

1983 ஜூலை கலவரங்களின் போதும் சுமண்பாலா தியத்தலாவை யிலுள்ள பயிற்சி முகாமில் இருந்தான். மலை நாட்டில் நடைபெற்ற கலவரங்கள் ஓய்ந்த சில நாட்களில் கொழும்பிற்கு அவன் வரவழைக்கப்பட்டான். அரசின் ஆதரவோடு சிறில்மத்தியுவின் கையாட்களுக்கு முழு அனுமதியும் வழங்கி நடைபெற்ற அரசு பயங்கர வாதத்தின் கோரத்தைக் கண்டு அவனே அஞ்சினான். தூர்யிஷ்ட ஆட்சியா, அராஜக ஆட்சியா என எல்லோரும் கேட்கத் தொடங்கினர்.

கலவரங்கள் மிகவும் மோசமாக ஐமலை 24 ஞாயிறு இரவு கொழும்பில் பல இடங்களில் ஆரம்பித்தபோதும் ஊரடங்குச் சட்டம் அன்றி இவு அல்லது திங்கட்கிழமை அதிகாலையில் ஏன் அரசு அறிவிக்கவில்லை? ஆகவே அரசு இராணுவம், பொலிசின் அனுமதியுடன் காடையர்களுக்கு கொலை, கொள்ளை, தீவைப்புக்கு வேண்டுமென்றே இடமளித்தது என்பதே அவளின் முடிவாயிருந்தது. அன்று மட்டுமல்ல மேலும் ஐந்து நாட்களுக்கு அனுமதி வழங்கியது. நிலமை கட்டுமீறி இந்திய அரசின் தலையீட்டின் பின்னரே வெளிக்கிழமை வரையில் அரசு நிலமையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முயன்றதுள்ள என்னிக் கொண்டான்.

கொழும்பில் சமணபாலாவின் அணியில் ஒரு பகுதி யினர் அவனது தலைமையில் பாதுகாப்புப் பணியில் ஈடுபட்டனர்.

சிறில்மத்தியுவின் திட்டத்திற்கு மாறாக நிலைமைகள் மாறின. அகதிகளாகத் தமிழ்நாடு சென்ற இளைஞர்கள் இராணுவப் பயிற்சி பெற்று வந்து சிங்கள பொலிஸ், இராணுவத்தை எதிர்த்து கொள்ளலாப் போராட்டத்தை வலுப்படுத்தினர். தெருக்களில் கண்ணி வெடி வைத்து இராணுவத்தைக் கதிகலங்கச் செய்தனர்.

தமிழ் இளைஞர்களின் கொள்ளலாப் போராட்டத் திற்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத நிலையில் இலங்கையின் சிங்களப் பேரினவாத அரசு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் உதவியை நாடியது. பிரிட்டனின் ஆதரவையும் கோரியது.

அமெரிக்கா நேரடியாகத் தம் உதவியை உலக நாடுகளின் முன் காட்டமுடியா நிலையில் தம் ஆதிக்கத்தில் இருந்த தென் ஆபிரிக்கா, இஸ்ரேல், பாகிஸ்தான், தென் கொரியா, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகள் மறைமுகமாக உதவ ஏற்பாடு செய்தது. எல்லா நாடுகளும் அரசுக்கு நல்ல ஆயுதங்கள் வழங்க முன் வந்தன.

பிரிட்டனின் 'எஸ் ஏ எஸ்' என்ற தனியாரதுஅமைப்பு எனக் கூறப்படுவது இராணுவப் பயிற்சியில் உதவ இலங்கைக்கு வந்தது.

இஸ்ரேவின் மொசாட் என்ற உலகப் பிரசித்தி பெற்ற ஊவுப் படையினர் வேவு பார்க்கும் முறைகள், மனித வதைசெய்து செய்திகளைப்பெறும் வகைகள், கொரில்லாத் தாக்குதல்களுக்கு எதிராக எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள், பலாத்கார குடியேற்ற முறைகள் பற்றி இலங்கை இராணுவத்தினருக்கும் விமான, கடற்படையினருக்கும், பொலிசாருக்கும் பயிற்றும் பணியை ஏற்றுக்கொண்டனர். கொழும்பிலுள்ள அமெரிக்க தூதரகத்தில் இஸ்ரேவின் நவன் பேணும் பிரிவு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இஸ்ரேவின் மொசாட் படையே சுமணபாலாவை இராணுவத்தில் தேடிப்பிடித்து அவனது சிறப்பான தகுதி களை முழுமையாகப் பயன்படுத்த ஏற்பாடு செய்தது.

19

சுமணபாலா மொசாட்டின் கவனத்தை ஈர்த்ததே தனிக்கதை.

மொசாட் ஊவுப்படைப் பிரிவினர் முதலில் தகுதி வாய்ந்த இராணுவ உத்தியோகத்தரை தேர்ந்தெடுப்ப தில் ஈடுபட்டனர். அவர்களுக்கே முதலில் பயிற்சி அளிக்க எண்ணினர்.

இலங்கையின் வட, கிழக்குப் பகுதிகளை நன்கு அறிந்தவர், பணிபுரிந்தவர் அல்லது அப்பகுதிகளில் கல்வி கற்றவர், தமிழ்மொழியைத் தமிழர்கள் போலப்

பேச, எழுதத் தெரிந்தவர் ஆகியோரைக் கடைந்தெடுக்க முயன்றனர்.

இராணுவ உத்தியோகத்தரிடம் இவ்விபரங்களைக் கேட்டறிவது எதிர் விளைவு ஏற்படுத்தலாம் என்ற எண்ணத்தில் ஒவ்வொருவர் பைலையும் அவற்றில் கிடைக்கக்கூடிய அனைத்து விபரங்களையும் தனித்தனியே கம்பியூட்டர் முறையில் ஆராய்ந்தனர். அவ்வேளை அவர்களது கவனத்தில் சர்க்கப்பட்டவரில் சுமண் பாலாவே முதலிடம் பெற்றான்.

ஊகமாக விசாரணை செய்யும் முறைகள், கேள்விக் கொத்துகள், இயக்கங்களின் அரசியற் கோட்பாடுகள், தனி நபர்களின் கருத்து வேறுபாடுகள், இயக்கத்தவரின் இராணுவப் பயிற்சியின் தரம், கொள்கைப் பிடிப்பு முதலியலைப் பற்றி தரம் பிரித்து அறிக்கை தயாரிக்கும் பொறுப்பு மட்டுமே அவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அத்தோடு அவனது அணியினரோடு வாரத்தில் நான்கு தடவை மற்ற இராணுவ அணியினருக்கு இடப்பட்ட கடமை போல ரோந்து வரவேண்டும்.

சுமணபாலாவோடு வேறும் பலர் வெல்வேறு விஷேச பணியில் பயிற்சி கொடுத்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பப்பட்டனர். பலாலியிலுள்ள காம்பே விசாரணைக்குரிய முதல் முகாமாகவும் ஆக்கப்பட்டது.

சுமணபாலாவிற்கு இப்பணியில் கடமையாற்றச் சிறிதும் விருப்பமில்லாத போதும் இராணுவத் தலைமைப் பிடம் கட்டளையிட்டபோது எவ்வித மறுப்பும் கூற முடியவில்லை. பல்வேறு வகையான சலுகைகள், பதவி உயர்வுக்கு, வாய்ப்புகள் உள்ள போதும் மற்றைய அதிகாரிகள் போல அவன் அப்பணியை விரும்பவில்லை.

சுமணபாலாவின் பல்கலைக்கழக அரசியல் குறிப்பு கள் அவனது பைலில் இருந்த போதும் அதிகாரிகள் அவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கவில்லை. டி.என்.பி.

அமைச்சரோடு ஓராண்டு காலம் வரை நெருங்கி அவரது அரசியலில் உதவ்யது, அன்னாரது சிபாரிசு அவன் மேவிருந்த ‘பழைய அரசியல் களங்கம்’ யாவையும் களைந்து விட்டன. பல்கலைக் கழகத்தில் இடதுசாரி அரசியல் பேசுவது, வேலையற்ற காலத்தில் புரட்சி அணி களுடன் சேர்ந்து நிற்பது இளமைக்கால பாளன் என்பதும் அவர்கள் கணிப்பு. தக்க வேலை கிடைத்ததும் அவர்கள் குட்டி முதலாளித்துவ உணர்வு பெற்று, பின் னர் வாய்ப்பான இடத்தில் திருமணம் செய்து, உயர் குடும்பத்திற்கு ஏற்றபடி வசதியான வீடு, கார், வீட்டிற் குரிய நுகர் பண்டங்கள் என்ற பொறிக் கிடங்குகளில் வீழ்ந்து விடுவர். அவர்களது புரட்சி அரசியல் மறந்து சமயத்தில் எதிர் புரட்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவர். இதுவே அரசியலாளின் அனுபவமுமாகும்.

சமணபாலாவிற்கு யாழ்ப்பானத்திற்குச் செல்லும் ஆணை பிறப்பித்தும் அவனது பாடசாலை வாழ்க்கை யும் அங்கு இளமைக் காலத்தில் பெற்ற அனுபவங்களும் நினைவில் வந்தன.

பசுமை நினைவுகள் ஒருபுறம் இன்பம் தந்த போதும் மறுபுறம் வேதனையும் தந்தது. சாந்தி பற்றிய நினைவு இன்பழும் துன்பமும் தந்ததோடு, நன்கு பழகிய தமிழ் மக்களை எதிரிகளாகக் கருதி அடக்கி, ஒடுக்கி ஆட்சி செய்ய முயலும் அரசின் ஏவல் நாயாகச் செல்ல நேரிட்டது வெட்கழும் வேதனையும் ஏற்படுத்தியது.

யாழ்ப்பானம் செல்லும் செய்தியை இரத்தினபுரி யில் சென்று வீட்டாருக்குச் சொன்ன போது மயான அமைதி வீட்டில் நிலவியது. அங்கு கடமையாற்றும் இராணுவத்தினர், பொலிசார் கண்ணி வெடி குண்டு களுக்குப் பலியாகும் செய்தி பத்திரிகை மூலமும் வாய்ப் பேச்சு, வதந்திகள் மூலமும் சிங்களப் பகுதி யாவும் பரவியிருந்தன. அங்கு சென்றால் திரும்புவது உறுதி

யல்ல என்ற பீதி அவர்கள் குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்டது வியப்பல்ல.

தாயாரும் மனைவி சீலாவதியும் கண்ணீர் கலங்கு வழியனுப்பினர். கைக்குழந்தை சாந்தியைப் பிரிவது சுமண்பாலாவிற்கு வருத்தமாயிருந்தது. அதே வேளை சாந்தியின் நினைவு ஓரளவு இதம் தந்தது. எப்படியும் ஒரு தடவை அவளைக் காணும் சந்தர்ப்பம், ஏற்படும் என்ற நினைவு குழந்தையின் பிரிவை இடையிடை மறக்கச் செய்தது.

கண்ணீரோடு விடையனுப்பும் போதும் வாயில் வரை வந்த தாய், சீலாவதியின் செவியில் விழாதபடி கூறினாள்:

“செல்லம்மா, சாந்தி லீட்டாரை ஒரு தடவை சென்று பார்த்து எங்கள் சுகம் சொல்ல மறக்காதே”

தந்தை எக்கநாயக்காவும் இதையே தனிமையில் அவனிடம் கூறினார்:

“நல்ல தமிழ் குடும்பம். அந்தக் காலத்திலை எத் தனை அன்பாகப் பழகி உதவினார்கள்? அவர்களை இன்று எப்படி எங்கள் எதிரிகளாகப் பார்க்க முடியும்? இன்றும் அயலவர் போலவே நினைக்கிறேன். இங்கேயுள்ள எங்கள் அயலவர்களிலும் அவர்கள் எவ்வளவோ மேல்?”

தந்தையின் இந்தப் பேச்சில் பரந்த அரசியலுணர்வைச் சுமண்பாலா கண்டபோதும் அவர் கூறிய மற்றொரு சம்பவமும் கருத்துமே அவனது நெஞ்சை நெகிழு வைத்து மெழுகுவர்த்தி போல் எரித்து உருகச் செய்தது. எத்தனையோ நீண்ட காலமாக அவர் நெஞ்சில் அடக்கி வைத்திருந்த இரகசியம் ஒன்று தளதளத்து சூரவில் அவரது நெஞ்சிலிருந்து வெடித்து வந்தது. அச்செய்தி சுமண்பாலாவிற்கு வியப்பும் வேதனையுமளித்தது.

“அந்த சாந்தி நல்ல பிள்ளை. நாங்கள் நழுவ விட்டு விட்டோம். உன் அம்மாதான் ‘எங்க ஜாதி எங்க ஜாதி’ என்று சொல்லி என் விருப்பத்தையும் உண்ணையும் கூடச் சிதறடித்து விட்டாள். உன் அம்மேயாழ்ப்பான வீட்டில் இல்லாது ஒருதடவை ஊருக்கு வந்தபோது எனக்கு எழுந்திருக்க முடியாதபடி புளை காய்ச்சல். அந்தப் பிள்ளைதான் மருந்து வாங்கித் தந்து என்னைப் பார்த்து கசப்பான வாய்க்குக் கஞ்சி காய்ச்சித் தந்து எழுபவி விட்டது. அதையெல்லாம் இப்பொழுது நினைத்தபோதும் என் கண் கலங்குது. அந்த உதவிகளை எப்படி மறக்க முடியும்? நீ இந்தப் பிள்ளைக்கு அந்தப் பிள்ளையின் பெயரை வைத்தது ஏன் என்று எனக்குத் தெரியும். அந்தப் பெயரும் வேறாக நாங்கள் விட்ட தவறை சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. சாந்தியை நழுவவிட்டு இன்று கவலைப் படுவது போல இன்று எம் நாட்டு அயலவர்களைப் பகைத்தது பற்றியும் எங்கள் ஜாதியே நீண்டகாலம் கவலைப்படப் போகிறது. என்ன செய்வது? அயோக்கியத் தனமான சுயநலம் மிக்க அரசியலாரிடம் எங்கள் அரசியல் அகப்பட்டு விட்டது. தவறுகளை எதிர்க்கும் துணிவு எங்களிடம் இல்லை. எப்படியும் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய் எங்கள் அன்பைக்காற மறந்து விடாதே”

தந்தையின் இதயக்குமுறை இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்துக் கேட்டது அவனது நெஞ்சையும், உலுப்பிக் கொண்டிருந்தது. ‘தவறுகளை எதிர்க்கும் துணிவு எங்களிடம் இல்லை’ என்று தன்னையும் இல்லைத்தே அவர் கூறினார் என எண்ணத் தோன்றியது. உண்மையில்லாமலில்லை. தாய் திருமணம் பற்றி வற்புறுத்திய போது அவகாசம் கேட்டு சாந்தி பற்றி விசாரியாதது தன் தவறு எனவே எண்ணிக் கொண்டான், தந்தை தனக்கு ஆதரவு தந்திருப்பார் என்பதை அன்றே முழுமையாக அறிந்து கொண்டான்.

தவறுகள் நடந்து விட்டன. இன்னும் வேறு வகையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. மக்களின் பெயரால் அரசியலார் தமது ஊழல் ஆட்சியின் ஒரு முனையாக இக்கொடுமைகளை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். மக்களின் உயிர்கள் அவர்களுக்கு விளையாட்டு; சாதாரண விளையாட்டல்ல; சுது விளையாட்டு; வெறி பிடித்த சுது விளையாட்டு. தாம் அயலவரிடமும் தோற்றுவிடப் படாது என்ற வீம்பு. அதற்கு மக்கள் பலியாக வேண்டும்; பட்டினி கிடக்க வேண்டும்; துன்பத்தில் உழல் வேண்டும்; ‘எங்க ஜாதி’ என்ற போலிக்காக, பொய்மைக் கனவு நிலைக்காக—

சுமணபாலாவின் சிந்தனை, நெருக்கடி ஏற்படும் வேலைகளில் விஷயங்களை யதார்த்தமாக, ஆழமாக ஆராய முற்பட்டது.

சுமணபாலா தன் அணியினருடன் விமானத்தில் சென்று பலாலி முகாமில் சேர்ந்தான். உடனேயே சாந்தியின் வீட்டிற்குச் செல்லத் தக்க வாய்ப்பு எதுவும் ஏற்படவில்லை. இராணுவ கட்டுப்பாடுகள் வேறு தடை செய்தன. இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகக் கழிந்த பின்னரே துணிச்சலோடு கட்டுப்பாடுகளை மீறி அன்று சாந்தி வீட்டிற்குச் சென்றான். பல ஆண்டுகளாக சாந்தி யின் நினைவு இதயத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்தபோதும் பலாலி முகாமிற்கு வந்த பின்னர் நாள்தோறும் இதயத்தைக் குடைந்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த கட்டிக்கு அறுவைச் சிகிச்சை நடத்திய அமைதி. ஆயினும் அதனால் ஏற்பட்ட ரணகாயம் முற்றாக ஆராத நிலையே இதயத்தில் ஏற்பட்டிருந்தது.

யாழ் நகரில் மக்கள் கொதிப்படையும் விதமாக இராணுவத்தினரின் அட்டகாசங்கள் அதிகரித்து வந்தன.

சன்னாகம் சந்தையில் அப்பாவி மக்கள் மேல் இராணுவம் யந்திரத் துப்பாக்கியால் சுட்டு 15 பேருக்கு மேல் கொல்லப்பட்டனர்.

கத்தோலிக்க தேவாலயத்தை இராணுவத்தினர் தாக்கியதை எதிர்த்து புத்த கோயில் மூன் ஆர்ப்பாட்டம் செய்த மக்களை இராணுவம் ஈவிரக்கமின்றிச் சுட்டது.

இயக்கத்தவர் பருத்தித்துறைப் பொலீஸ் நிலையத்தைத் தாக்கினர்.

இத்துண்பங்களிடை சாந்திக்கு ஆருதலளிக்கக்கூடிய இரு நல்ல சம்பவங்கள் நடைபெற்றன.

ஒன்று அவளுக்கும் குழந்தைகளுக்குமாக வரவேண்டிய விதவை, அனாதைப் பென்ஷன் பணம் வந்து சேர்ந்தது. அரசாங்கத்தில் பணியாற்றும் கணவன் இறந்த பின் இப்பணத்தை அரசிடமிருந்து பெறுவதென்பது அத்தனை எளிதானதல்ல; சில ஆண்டுகள் கூடச் செல்லாம் என வேறு விதவையான பெண்கள் அவளுக்குக் கூறி யிருந்தனர். அதனால் உறவினர் ஒருவருக்கு மட்டும் கொழும்பிற்கு எழுதிவிட்டு வரும் வேளை வரட்டும் அது வரை கடன் பட்டோ, நகைகளை விற்றோ சமாளிப் போம் என சாந்தி சாவதானமாக இருந்தாள். அரசியல் நெருக்கடி நிலையும் பெண்ஷன் கிடைப்பதை நிச்சயம் தாமதமாக்கும் எனவும் எண்ணிக் கொண்டாள். தபால் போக்குவரத்தே மோசமாகிக் கொண்டிருந்தது.

இந்த நல்ல நிகழ்ச்சி நடைபெற்று இரண்டு வாரங்களாகவில்லை. அண்மையிலுள்ள கல்லூரியில் அவனுக்குதற்காலிக ஆசிரியர் வேலை கிடைத்தது. யாழ்ப்பானம் தவிர்ந்த பிற இடங்களில் பணியாற்றிய ஆசிரியர்கள் மருத்துவ வீவில் யாழ் நகரில் தங்கி இட மாறுதல் வேண்டிக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய நெருக்கடியில் தனக்குப் புதிதாக நியமனம் கிட்டிம் என அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“சுமண்பாலா வந்து சென்றது அக்காவிற்கு அதிர்ஷ்டமடித்தது.”

சுந்தரி மறைமுகமாகச் சாந்திக்கு நக்கல் அடித்தாள்.

கணவருடைய நண்பர்களெல்லாம் வந்து பார்த்து உதவுவதாக உறுதி கூறியது வீணாகவில்லை என சாந்தி சுந்தரியையும் லீட்டர்; அயலவரையும் திருப்திப் படுத்தக் கூறிக்கொண்டிருந்தபோதும் அவளது அடிமனம் ஒரே உண்மையையே பேசிக் கொண்டிருந்தது.

“சுமண் என்னை மறக்கவில்லை. என்றும் மறக்க மாட்டான். அவனே இவ் ஏற்பாடுகளைச் செய் திருப்பான்”

இவற்றிற்காக அவளது நெஞ்சம் நாள்தோறும் நன்றி கூறியபோதும் அவனுக்கு நேரடியாகக் கூற முடியாதது நெஞ்சில் முள்ளாக உறுத்தவே செய்தது. கடிதம் எழுதுவது, போனில் பேசவதே ஆபத்தானது என எண்ணிக் கொண்டாள். ‘என் நெஞ்சை அவனது நெஞ்சு அறியும்’ என குடத்து விளக்காகத் தன் நெஞ்சை விளக்குச் சூட்டின் எரிவோடு பதுக்கி வைத்துக் கொண்டாள்.

பத்து மைல் தூரத்தில் இருந்தபோதும் சுமணைக்கண்டு பேச முடியாது ஏற்பட்ட சூழலை எண்ணிய போதலெல்லாம் அவளது நெஞ்சம் சுடவே செய்தது.

அன்று சுமண் வந்த வேளை, ‘கண்டிப்பாக எவ்வித தொடர்பும் வேண்டாம்’ என அவள் ஆணையிட்டதை அவன் நாணயமாகக் கடைப்பிடிப்பதும் அவன் மேலிருந்த அன்பை மேலும் வளர்த்தே வந்தது. ஆங்காங்கே பல கண்ணி வெடிச் சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. இராணுவ வாகனங்கள் சேதமடைந்ததுடன் இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டது, காயமடைந்தது பற்றிய செய்திகளும் வந்தன. சுமணபாலாவுக்கு எதுவும் நேர்ந்து விடப் படாது என அவளது நெஞ்சு வேண்டிக் கொண்டது.

பல நூற்றுக் கணக்கான இளைஞர்களை இராணுவம் கைது செய்ததை எதிர்த்து மாதர் அணியினரின் ஊர்வலம் ஒன்று நடந்தது. சந்தரி அவ்லூர்வலத்தில் முக்கிய பங்கெடுத்தாள்.

கடையடைப்புகள், பள்ளிக்கூட பகிஷ்கரிப்புகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. கொழும் பிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையிலான போக்கு வரத்துகள் அடிக்கடி தடைப்பட்டு வந்தன. ஸாரிகளின் போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டதால் பண்டங்களின் தட்டுப்பாடு அதிகரித்து வந்தது. பணப்புழக்கமும் குறைந்து வந்தது.

வீட்டில் ஆண் துணையில்லாத போதும் சந்தரி துணிச்சலோடு நகரில் சுற்றி வந்தாள். செல்லம்மா வழைபோல் அவளை எதிர்த்தே வந்தாள். சுந்தரி பண்டங்களும் தேடி வாங்கி வந்தாள். அதற்கு மேலாக நாகராசா, தங்கள் வீட்டுக்கு உதவுவதற்காக வெளியே செல்லும் வேளாகளில் சுந்தரியிடமும் சொல்லிவிட்டே சென்று வருவான். அவர்களுக்கு வேண்டிய பண்டங்களை வாங்குவதிலும் உதவி வந்தான். அவனே தங்களுக்கு ஆண் துணை என செல்லம்மா கூறிவந்தாள்.

ஆறுமணியாகி தெருவெல்லாம் வெறிச்சோடி விட்டது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வேகமாக ஒடும் சயிக்கிள்கள் மட்டும் தெருமுனைகளில் தெரிந்தன.

நாகராசா இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. தாய் தங்கமும் பாரிச வாதத்தால் பொல்லூன்றி நடக்கும் தந்தை தில்லைநாதரும் வாய்ந்படலை வரை வந்து காத்து நின்றனர். தெருவின் இருமருங்கும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் நாகராசாவின் தங்கை தாரா.

நேரமாக ஆக இருப்புக் கொள்ள முடியா நிலையில் அவர்கள் சுந்தரியை அழைத்தனர். அவளுக்கு ஏதாவது விபரம் கூறிச் சென்றானா என வினாவினர்.

சுந்தரிக்கே வியப்பாயிருந்தது. சாந்தி, தாய், சுந்தரி யாவரும் பின்புறப் படலை வழியாக அயல் வீடு சேர்ந்து ஆறுதல் கூற முனைந்தனர்.

நேரம் ஆறரைக்கு மேலாகி இருள் சூழ்ந்து வந்தது. இனி அவனை எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதை அனைவரும் உணர்ந்தனர். ஊரடங்குச் சட்டம் ஆறுமணி யிலிருந்து அமுலில் ஆருந்தது. அதன் பின்னர் தெருக்களில் நடமாட்டம் அல்லது கலகலப்பான பேச்சுக் கேட்பதாயின் அது இராணுவம் அல்லது வீடுதலை இயக்கத்தைச் சார்த்தவர்கள் என்பதை அனைவரும் அறிவர்.

நாகராசா எந்த இயக்கத்திலும் முழுநேரமாகச் சேர்ந்து இயங்கவில்லை என்பதே அனைவரதும் முடிவு. ஆயினும் பெற்றாருக்குத் தெரியாமலே இளைஞர்கள்,

கல்லூரி மாணவர்கள் ஆங்காங்கே இயக்கங்களைச் சார்ந்து நின்றனர். அங்கு உள்ளவர்களில் சுந்தரி மட்டும் நாகராசாவைப் பற்றி ஒரளவு அறிந்திருந்தாள். அதை அவள் எவருக்கும் கூறியதில்லை. ஆயினும் அன்று நாகராசா வீடு திரும்பாதது அவளுக்கே பெருங் கவலையளித்தது. அதை வெளியே காட்டாது அவள் நடித்தாள். தாய் தங்கத்திற்கு ஆதரவு கூறினாள்:

“இப்பொழுது எதுவும் நடந்துவிடவில்லை. காலையில் பார்ப்போம். காலையில் வரத்தவறின் நானே சென்று விசாரித்து வருவேன்”

சுந்தரியின் பேச்சு தங்கத்திற்கு ஆறுதலாக இருந்த போதும் செல்லம்மா சுந்தரியைப் பார்த்த பார்வையை அவளால் தாங்க முடியவில்லை.

முன்னர் மகேந்திரன் ஒரு மாலைப்பொழுது வராத போதும் சுந்தரி இவ்வாறே பேசி ஏமாற்றியது செல்லம்மா விற்கு நினைவில் வந்தது. தற்போதும் இவள் எல்லாம் அறிந்து கொண்டு நடிக்கிறாள் என செல்லம்மா என்னிக் கொண்டே மகளைப் பார்த்தாள். சுந்தரியால் அப்பார்வையைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. மறுநாள் உண்மை தெரியும் வரை பொறுத்திருப்போம் என என்னிக் கொண்டாள்.

“நாகராசா மாமாவும் எங்க மாமா போலப் போய் விட்டாரோ?”

சிவகுமார் திடைரெனக் கூறியது அனைவரது நினைவில் ஓடிய போதும் எவரும் வாய்திறந்து கூற முன் வரவில்லை. சுந்தரி மட்டும் அவண் நிச்சயம் தனக்குச் சொல்லாது தமிழ்நாடு போயிருக்க முடியாது என்று உறுதியாக நம்பினாள்.

“நான் உறுதியாகச் சொல்லுவேன். நாகராசா ஒரு போதும் தமிழ் நாட்டுக்குப் போயிருக்க மாட்டார். காலையில் பாருங்கோ”

சுந்தரி கூறியதற்குச் சிவகுமார் சொன்னான்:

“எங்க மாமா போன போதும் சின்னம்மா இப்படித் தான் சொல்லி எமாற்றினா. மற்ற நாள் சயித்தின் தான் வந்துது”

செல்லம்மாவின் மனதில் அரித்துக் கொண்டிருந்ததைச் சிவகுமார் அப்படியே கூறி விட்டான்.

“இவன்றை பேச்சை விட்டிடுங்கோ மாமி. நாளைக் காலையிலை நாகராசா கட்டாயம் வருவார். நீங்க கவலைப் படாமல் சாப்பிட்டுத் தூங்குங்கோ”

சுந்தரி ஆறுதல் கூறினாள். சாந்தியும் அவ்வாறே கூறிவிட்டுச் சென்றாள். செல்லம்மா மட்டும் எதுவும் பேசவில்லை.

இராணுவ வலையில் சிக்கியிருக்கலாம், கொல்லப் பட்டும் இருக்கலாம் என்ற சந்தேகம் அனைவர் நினை விலும் எழுந்த போதும் எவரும் அக்கோணத்தில் பேச வில்லை.

அயல் வீடுகள் இரண்டிலும் இரவு முழுவதும் அமைதியில்லை, தூக்கமில்லை. வழமையாக இரவில் கேட்கும் இராணுவ வண்டிகளின் உறுமலும் இடையிடை துப்பாக்கி வேட்டுகளும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. தங்கம் தன் நெஞ்சை அவை துளைப்பது போல இரவு முழுவதும் துடிதுடித்தாள்.

காலையிலும் நாகராசா வரவில்லை. சயிக்கினோ வேறு செய்தியோ வரவில்லை.

காலை ஒன்பது மணியாகி விட்டது. நாகராசா வீட்டில் ஒரே மரண அமைதியும் இடையிடை தங்கத்தின் அழுகையும் ஒவித்தன. அயலவரும் நிலைமையை விசாரித்தறிய வந்து கூடினர்.

சந்தரி அமைதியற்ற நிலையில் வெளியே புறப்பட்டாள். அயல் வீடுகளில் கண்ட மற்றைய கல்லூரி மாணவர்களிடமும் செய்தி சொல்லி தேடும்படி அனுப்பி னாள். தானும் வழிமையாகச் செல்லும் இடங்களுக்குக் சென்று நிலைமையைக் கூறினாள்; விசாரித்தாள்.

முதல் நாள் ஆங்காங்கே நடைபெற்ற இராணுவ வெறியாட்டம், தாக்குதல்கள் பற்றிய செய்திகள் வந்து கொண்டிடிருந்தன. அவற்றில் நாகராசாவும் மாட்டுப் பட்டிருக்கலாமோ என்ற சந்தேகமும் ஏற்பட்டது.

இரண்டு மணிக்கு மேல் ஒரு செய்தி வந்தது. முதல் நாள் மாலையில் செம்மணி மயானத்தீற்கு அண்மையில் இயக்கத்தைச் சார்ந்த படிப்பகத்தை இராணுவம் முற்றுகையிட்டு சிலரை இராணுவ லரியில் ஏற்றிச் சென்றனராம். இராணுவத்தால் சேதப்படுத்தப்பட்ட சயிக்கிள் சில அங்கே குடப்பதாகவும் செய்தி கிடைத்தது.

சந்தரி சில தோழர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு ஒரு டாக்கியில் அப்பகுதிக்குச் சென்றாள். சேதமடைந்த சயிக்கிள்கள் அயல்வீடு ஒன்றில் காப்பாற்றி வைக்கப் பட்டிருந்தன. நாலு சைக்கிள்களில் முன் சில லு வளைந்த

நிலையில் நாகராசாவின் சயிக்களை அவளால் இனம் காண முடிந்தது. இடையிடை அவளே அவனது சயிக்கிளை இரவல் வாங்கி ஓட்டுவதுண்டு.

அங்கு முதல் நாள் மாலை நடைபெற்ற சம்பவங்களை விசாரித்து அறிந்தனர். எவரும் கொல்லப்பட வில்லை எனவும் கைகளைப் பின்புறமாக மடக்கிப் பிடித்து இராணுவத்தினர் முதுகில் உதைத்ததை மட்டும் கண்டதாகவும் சிலர் கூறினர்.

நாகராசாவின் சயிக்கிளை அண்மையிலுள்ள சயிக்கிள் திருத்தும் கடையில் கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து விட்டு சுந்தரி சகதோழர்களுடன் திரும்பினாள்.

மாலை நாலு மணிக்கு மேல் வீட்டில் வந்து தங்கத் திடமும் தில்லைநாதரிடமும் நடந்தவற்றைப் பெரிது படுத்தாது சொன்னாள்:

"வாசிக சாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது சந்தேகத்தின் பேரில் இராணுவத்தினர் அழைத்துச் சென்று விட்டனர். விசாரித்துவிட்டு எந்நேரமும் விட்டு விடுவர். கவலைப்பட எதுவுமில்லை"

சுந்தரி எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக தங்கத்தின் பதில் இருந்தது. அவள் ஒப்பாரி வைத்து அழுத் தொடங்கி விட்டாள். அயல் வீட்டார் அனைவரும் ஒடிவந்து நடந்தவற்றை அறிய முயன்றனர்.

இராணுவத்தின் பிடியில் அகப்பட்டால் பின்னர் எலும்போ, சாம்பலோ கிடைப்பதுகூட அரிது என்ற கருத்தே பரவலாக நிலவியது. பல இளைஞர்கள் அவ்வாறு மறைந்த செய்தியை அனைவரும் அறிவர். இராணுவத்தினர் கொலை செய்துவிட்டு உடலை எரித்து விடவும் சட்ட உரிமை பெற்றிருப்பதையும் எல்லோரும் தெரிந்திருந்தனர்.

இராணுவத்தினர் கொலை செய்ததாகவும் குறிப் பிட்ட இளைஞரை கைது செய்த பன் காணவில்லை எனவும் முறைப்பாடு செய்யும் வேளை, ‘தமிழ் நாட்டுக்கு பயிற்சிக்கு ஒடியிருக்கலாம், கடலில் தவறி யிருக்கலாம்’ எனக் காரணம் கூறினர்: அதன் மேல் விசாரணை செய்ய எவ்வங்கும் அதிகாரம் கிடையாது.

‘ஜனநாயகம் ஜனாதிபதியின் வாயில் மட்டுந்தான் ஒலிகிறது. நடைபெறுவது இராணுவ இனவாத சர்வாதிகாரம்’ என மக்கள் பேசிக் கொண்டனர்.

சுற்றுவர உள்ள வீட்டார் பார்க்கத் தக்கதாக இராணுவத்தினர் அழைத்துச் சென்ற படியால் அவர்கள் வதைக்கப் படலாம், உயிருக்கு எவ்வித ஆபத்தும் நேர்ந் திருக்காது எனச் சுந்தரி எல்லோருக்கும் ஆறுதல் கூறி னாள்.

பலரைக் கொண்டு சமாதானம் கூறிய பின்னர் தங்கம் ஓரளவு ஆறுதலடைந்தாள். ஆயினும் இடையிடை பொருமிய நெஞ்சு விம்மலூம் கண்ணீருமாக வெளிப்படவே செய்தது.

23

மறுநாட் காலை ஒன்பது மணி வரையில் சுந்தரி தங்கத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு அரசாங்க அதிபரிடம் சென்றாள். அவரிடம் விபரத்தைக் கூறினாள். தங்கம் தன் கண்ணீராலும் அடக்க முடியாத விம்மலூ ஆலும் ஏதுமறியாத அப்பாவியான்’ தன் மகனைத் தேடித் தரும்படி வேண்டினாள். தன் வீட்டு நிலைமைகளையும் கூறி அழுதாள்.

அரசாங்க அதிபர் இப்படியான பல குரல்களைக் கேட்டுப்பழகிய அனுபவங்கள் போல இராணுவத்தி னர் கைது செய்த இடம், நேரம் ஆகிய விபரங்களைக் கேட்டு எழுதிக் கொண்டார். சுந்தரி கூறிய மற்றைய பெயர்களையும் குறித்துக் கொண்டார்.

“வீடுகளில் கைது செய்திருப்பின் பெயர்கள் பயன் படும். இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பொது இடத்திலே அகப்பட்டிருக்கிறார்கள். இராணுவ முகா மில் ஒருபோதும் சொந்தப் பெயரைக் கூற மாட்டார்கள். இடம் நேரத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் முதலில் எந்த முகாம் என்பதை அறிய வேண்டும். மற்ற விபரங்களைப் பிறகு பார்ப்போம். நீங்கள் நாளைக்கு வாருங்கோ பார்க்கலாம்”

அதிபரின் பேச்சும் அனுபவ முறையும் சுந்தரியைத் திருப்பிடப்படுத்தியது. ஆனால் தங்கத்தால் தன் மகன் இயக்கத்தைச் சார்ந்தவன் என்று அவர் போட்ட பெரிய குண்டைத் தாங்க முடியவில்லை.

“என் மகன் ஒருபோதும் இயக்கத்தில் சேர்ந்திருக்க மாட்டான். அவன் அப்பாவி. தேடிக் காப்பாற்றித் தாருங்கோ கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும்”

தங்கம் அழுதுகொண்டே சொன்னாள். சுந்தரி மேலும் அவருக்குத் தொல்லை கர விரும்பாத வளாகத் தங்கத்தை வெளியே அழைத்து வந்தாள்.

சுந்தரியை அங்கு கண்ட ஒரு சிலர் வந்து நடந்த சம்பவம் பற்றி விசாரித்தனர். அவள் மேலும் தாமதிக் காது தங்கத்தை ஒரு டாக்சியில் ஏற்றி வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தாள்.

மறுநாட் காலை சுந்தரி மட்டும் அரசாங்க அதிபரிடம் சென்று விசாரித்தாள். அவர் அவளை மரியாதையாக அழைத்து உட்காரச் செய்து விபரம் கூறினார்.

தான் எல்லா முகாம் கமாண்டர்களுக்கும் அறிவித்துள்ள தாகவும் பதிலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னார்.

நண்பகலுக்குள் பதில் வரத்தவறின் மீண்டும் டெலிபோன் செய்து கேட்பதாகவும் தெரிவித்தார். சம்பவம் நடந்தது உண்மையாயிருப்பதால் இவர்கள் பதில் கூறத்தவறின் தேசிய பாதுகாப்பு அமைச்சருக்கே தான் முறைப்பாடு செய்ய உள்ளதாகவும் சொன்னார். சுந்தரிக்கு அவரது பேச்சில் நல்ல நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

“உங்கள் வீட்டில் டெலிபோன் இருக்கிறதா?”

“இல்லையே”

“மாலையில் வாருங்கோ. வர முடியாவிட்டால் டெலிபோன் செய்யுங்கள் உங்களைப் போல, வீட்டுக்குள் அடைந்து கிடவாது, பெண்கள் சமூக விஷயங்களில் ஈடுபடுவதற்கு பாராட்டுக்கள். எப்பொழுது என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் இங்கே வரலாம். ‘சுந்தரி’ கவர்ச்சி யான பெயர். நான் என்றும் மறக்க மாட்டேன்.”

சுந்தரி மாலை முன்று மணி வரையில் அரசாங்க அதிபருக்கு டெலிபோன் செய்தாள். பலாவி இராணுவ முகாமில் வைத்திருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்ததாக அவர் தெரிவித்தார். விசாரணைகள் முடியவில்லை என அறிந்ததாகவும் கூறினார்.

சுந்தரி அரசாங்க அதிபர் மூலம் நாகராசா பற்றிய விபரங்களை அறிந்து வந்ததை செல்லய்மா, சாந்தி கூட பாராட்டினர். நாகராசா உயிரோடு இருப்பதை அறிந்து அனைவரும் ஆறுதலைடைந்தனர், தங்கத்தின் நெஞ்சின் பாரம் ஓரளவு குறைந்தது.

“இவன் இயக்கம் எதிலாவது சேர்ந்திருப்பான் என்று நினைக்கிறாயா பிள்ளை?”

“அப்படித்தான் அரசாங்க அதிபர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்”

தன் மேல் பழிவராது தப்பும் முறையாகச் சுந்தரி தங்கத்திற்கும் பதிலளித்தாள்.

செல்லம்மாவும் அவ்வேளை வந்து இனி வீணாகக் கவஸைப்பட வேண்டாம் என்று தங்கத்திடம் ஆறுதல் கூறினாள். ஆயினும் தங்கத்தின் மனம் அமைதி கொள்ள வில்லை

“உன் பிள்ளைகள் தமிழ்நாட்டிற்குப் பயிற்சிக்கு ஒடியபோது என் பிள்ளை தப்பி வீட்டோடு இருக்கிறான் என்று சந்தோசப்பட்டேன். இன்றைய நிலையைப் பார்த்தால் இங்கே அகப்பட்டு கொடுமைப்படுத்துவதைப் பார்ப்பதிலும் இவனும் ஒடியிருந்தால் நல்லது போலத் தெரிகிறது.”

தங்கம்மா கூறியதைக் கேட்டு சுந்தரி உள்ளுறச் சிரித்துக் கொண்டாள். சந்தர்ப்பம் குழநிலைகள் எவ்வாறு பழைய சந்ததியினரையும் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு வழங்கச் செய்கிறது என எண்ணிக்கொண்டாள்.

24

தங்கமும் தில்லைநாதரும் மகனை எவ்வாறு இரானுவமுகாமில் சென்று பார்க்க முடியும், அவனை விடுவிக்க முடியும் என்பது பற்றி நிலைமைகளை விசாரிக்க அங்கு வந்த அயலவர்களிடம் அங்கலாய்ப் போடு விசாரித்தனர்.

எவராவது ஒரு வழக்கறிஞரிடம் செல்லும்படி ஒருவர் கூறினார்.

“அட்வகேட் இராமலிங்கம் இப்படியான கேச களையே கவனிக்கிறாராம். கோட்டில் தானே இப்ப வழக்குகளே இல்லையே. ஆனால் அவருடைய ரேட் கட்டுபடியாகாது. ஆமிக்காரருக்கு லஞ்சம் கொடுத்துத் தான் விடுவிக்கிறாராம். அதுக்கும் சேர்த்துப் பணம் கேட்கிறார்”

“அவரைப் பிடிச்சென்றாலும் தம்பியை விடுவிக்கப் பார்க்க வேணும். காசைப் பார்த்தால் முடியுமா?”

“இயக்கத்தைச் சார்ந்ததென்றால் எட்டுப் பத்து அவரை கேட்பாராம். சிலவேளை வராலும் முடியாமல் போய் விடுகிறதாம். பூசா காம்புக்கு அனுப்பி விட்டால் பிறகு அத்தனை விரைவாக எதுவும் செய்துவிடமுடியாது ஒன்றரை வருடத்திற்கு அங்கு அவைத்திருக்கலாம். அதன் பின்னர் வழக்கும் தொடரலாம்.”

“இவரும் இப்படிப் பாரிச வாதத்தில் கிடக்கேக்கை இத்தனை பணத்துக்கு உடனே நான் எங்கே போகிறது? கடவுளே இதுக்கு வேறு வழியே கிடையாதா? என் பின்னையே அடியாமல் கொள்ளாமல் வளர்த்தம். இப்ப அந்தச் சிங்கள் நாய்கள் அடித்துக் கொல்லப் போகிறாங்களே”

தங்கம் தன் மனக்குமுறைக் கொட்டித் தீர்த்தாள் அவளால் எந்த வேலையும் செய்ய முடியவில்லை. வராந்தா வாசலில் குந்தி இருந்தபடி விம்முவதும் கண்களை முந்தானைச் சேலையால் துடைப்பதுமாக இருந்தாள்.

“இது ஒரு தாயின் குரல்ல. தமிழ்த் தாய்மார்கள் அனைவரது குரலுமிதுதான்” என்று ஆறுதல் கூற வந்த

அயல்ஸர் தங்கத்தின் காதில் விழாதபடி மற்றவர்களிடம் பொறுமையாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

ஆறு மணியாகியது. எல்லோரும் 'நாளைக்குப் பார்ப்போம்' என்று கூறிவிட்டுச் சென்றனர்.

சாந்தி, செல்லம்மாவும் கூட ஆறுதல் கூறிவிட்டுப் போய் விட்டனர். சந்தரி மட்டும் தங்கத்திற்கு மேலும் ஆதரவு கூறி சாந்தப் படுத்துவதற்காக நின்றாள்.

"பிள்ளை உனக்குத் தெரியுந்தானே அவரால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. தம்பி ஒருத்தன் தான் துணையென்று நம்பியிருந்தான். இப்படி நடக்குமென்று நான் கனவிலையும் நினைக்கல்லை. எனக்கு இனி ஆர் இருக்கினம். மற்றது ஊர் உலகம் அறியாக சின்னப் பிள்ளை. நீ தான் பிள்ளை எல்லாம் தெரிஞ்சனி. இவ்வளவுக்கு ஒடியாடி நிலைமை அறிந்து என் நெஞ்சுக்குப் பால் வார்த்தாய். தம்பியை வெளியாக்கலை கொண்டு வருகிறதுக்கு எனை செய்ய வேணுமென்று ஏதாவது வழிபார்த்துச் சொல்லு பிள்ளை"

தங்கம் நாற்காவியில் ஆழந்த சிந்தனையில் இருந்த சுந்தரியின் முழுந்தாளைத் தடவியபடி அவளது முகத்தைப் பார்த்துக் கூறினாள். தில்லைநாதர் அறை உள்ளே தன் நிரந்தரப் படுக்கையை நாடிச் சென்று விட்டார். அங்கு தாயின் துக்கத்தோடு ஒன்றி நின்ற தீராவைப் பார்த்து சுந்தரி சொன்னாள்:

"நீ போய் அம்மாவுக்கும் எனக்கும் ஏதாவது போட்டுக் கொண்டு வா"

அவள் சென்றதும் சுந்தரி தங்கத்திடம் கூறினாள்:

"மாமி, நான் ஒரு வழி சொல்லித்தாறன். நான் சொல்லித் தந்தது என்று மட்டும் எவருக்கும் காட்டிப் போடாதை; நான் லீட்டை போன பிறகு ஏழரை, எட்டு மணி போல அங்கே வா மாமி. அக்காவின்

காலைப்பிடி. அக்கா நினைத்தால் கூட்டாயம் நாகராசாவை நாளைக்கே விடுதலை செய்துவிட முடியும். நீங்க அவளை அசைத்து விட்டால் மிகுதியை நான் பார்த்துக் கொள்வேன். அம்மாவைக் கொண்டும் வற்புறுத்தலாம். அக்காவுக்குப் பழக்கமானவன், பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி இந்த வீட்டில் இருந்து படித்தவன் கப்டனாக பலாவிக்கு வந்திருக்கிறான். அம்மாவுக்கும் தெரிந்தவன்தான். ஆனால் அம்மா தொட்டு சிலவேளை தவறிப் போகலாம். ஆகவே அக்காவை முழு மூச்சாகப்பிடி. சிலவேளை அக்கா கேட்டால் அந்தக் கப்டன் இந்த வீட்டில் இருந்தவன் என்று முன் வீட்டார் முன்னர் சொன்ன நினைவு என்று சமாளித்து விடு”

சுந்தரி தங்கத்திடம் விபரம் யாவும் கூறி நாடகத்தைத் தயாரித்தாள். மேலும் கப்டன் வீடு வந்த விஷயம் முன்னைய பழக்கம் யாவையும் கூறினாள்.

ஆக்கத்தால் இறுகியிருந்த தங்கத்தின் மனம் சில நேரத்தில் இளகிக் கனிவதாகத் தோன்றியது.

தீரா கொண்டு வந்த கோப்பியை சுந்தரி வாங்கி தங்கத்தைக் குடிக்க வைத்தாள். தானும் குடித்தாள். ஏழுந்து செல்லும் போது தங்கத்தைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

‘அக்காவின் மனசு இழகிய மனசு மாம். அவளை வெல்லுவது அத்தனை கஸ்டமாயிருக்காது’

தங்கம் பின்புறப் படலையால் எட்டுமணி வரையில் அயல்வீடு வந்தாள். அடுக்களைப் புறத்தில் செல்லம்மா வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

“கொஞ்சம் மன ஆறுதலுக்காக வந்தேன். இரண்டு நாளாய் கண் அயரேல்லை இனிமேல் எப்பொழுது தூங்கப் போறேனோ தெரியேல்லை”

தங்கம் கூறிய படியே செல்லம்மாவோடு முன்புற மாக வந்தாள். தங்கம் வந்த அவரம் கேட்டு சாந்தியும் தன் அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். சந்தரி மட்டும் எதுவும் அறியாதவள் போல அறையை விட்டு வெளியே வரவில்லை. தன் கட்டிலில் கண்களை மூடிக் கொண்டு படுத்திருந்தாள். செவிகளை மட்டும் கூர்மையாக்கிக் கொண்டாள்.

“வா சாந்தி, உன்னையும் அம்மாவையும் ஏதாவது உதவ முடியுமோ என்று கடைசியாகக் கேட்டுப் பார்ப்பம் என்று தான் வந்தன். எனக்கு ஏதோ நல்லூர் கந்தன் அருள் வந்தது போலை ஒரு நினைவு வந்தது. பிள்ளை, முந்தி எங்கடை விட்டிலை வாட்டுக்கிருந்த சிங்களைப் பெடியன் கப்பனாக பலாவிக்கு வந்ததாக முன் வீட்டுக்காரர் முந்தி ஒருமுறை சொன்னது நினைவு வந்தது. இங்கேயும் ஒருக்கால் வந்து போனவராம். நீங்க மனசு வைச்சால் அந்தப் பெடியனை ஒருக்கால் உதவும் படி கேட்டுப் பார்க்கலாம். நான் வற்புறுத்தேல்லை. எனக்கும் ஆர் துணைபிள்ளை. ஆற்றாக் கடைசியிலை ஒருக்கால் கேட்டுப் பார்க்கலா மென்றுதான் வந்தன். ஏதோ முருகன் துணையாலை முடிஞ்சால் சரி. இல்லா

விட்டால் என்ன செய்யிறது? எங்க விதி இவ்வளவுந்தான் என்று அழுது கொண்டே காலங்கடத்த வேண்டியது தான். வீட்டிலை விழுந்துகிடக்கிற அவரைப்பார்க்க வேணும். குமராகப்போற பின்னை ஒன்று இல்லாவிட்டால் நான் ஆத்திலை, குளத்திலை விழுந்து அமைதியாய் போய் விடுவேன்."

தங்கத்தின் நெஞ்சு அடைத்து விம்மலாக வெளி வந்தது.

சாந்திக்கோ, செல்லம்மாவுக்கோ என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை, செல்லம்மா சாந்தியைப் பார்த்தாள். அமைதியை திடீரென இழந்த நிலையில் சாந்தி காற்று வேண்டி வராந்தாப்பக்கத்து கதவைத் திறந்தாள். அவ்வேளை மோகன் அழும் குரல் கேட்டது. ஒடிச் சென்று அவனைத் தூக்கி தோளில் போட்டுத் தடவியபடியே குறுக்கும்நெடுக்குமாக வராந்தாவிற்கும் வரவேற்பறைக்கு மிடையில் உலாவினாள்.

அவ்வேளை தன் அறையைத் திறந்துகொண்டு சுந்தரி வந்தாள்.

"என்ன மாமியா, என்னமாமி இன்றைக் காதல் கொஞ்சம் நிம்மதியாய் தூங்காமல் இங்கே வந்திருக்கிறியள். நாகராசா பிடிபட்டது உங்களுக்கு மட்டுமல்ல எங்க வீட்டுக்கே கையொடிந்த மாதிரித்தானே. ஆன்துணையாய்வுந்தான். என்ன செய்யலாம் மாமி. அவன் இயக்கத்தில் என்றைக்கும் இருக்கேல்லை என்று எனக்கு நல்லாய் தெரியும். அராசாங்க அதிபருக்கு ஆமிக்காரர் பொய் சொல்லியிருப்பார்கள். கொஞ்சம் பொறு மாமி பார்ப்பம். என்னம்மா மூஞ்சையை நீட்டிக்கொண்டு நிற்கிறாய்? என்ன நடந்தது? மாமிக்கு ஏதாவது குடிக்கக் கொடுத்து சமாதானம் கூறுவதுதானே"

சுந்தரி ஒன்றும் அறியாதவளாக நடித்தபடி சாந்தியின் காதிலும் விழுத்தக்கதாக இரக்கத்தோடு பேசினாள்.

“இல்லைப் பிள்ளை, மாமி பலாவிகாம்பிலை இருக்கிற சுமணபாலாவை ஒருகால் நாகராசா பற்றிக் கேட்டுப் பார்க்கும்படி சாந்தியைக் கேட்கிறா”

செல்லம்மா மெல்லிய குரலில் சுந்தரியிடம் கூறினாள்.

சுந்தரி திடீரென புதுவழிகண்டவள்போல நடித்தபடி சொன்னாள்:

“ஓமம்மா எனக்குக்கூட இது நினைவிலை வரேல்லை. நான்கூட எங்கோ ஏதோ எல்லாம் யோசித்து மூன்றையக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தேன். கையிலை வென்னையை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அலைந்த கதையாய் போக்கு. இதிலென்ன வத்திட்டுது. நாகராசா எங்க வீட்டுப்பிள்ளை மாதிரித்தானே. அக்கா நீ ஒருக்கால் கேட்டுப் பார்க்கிறது தானே. இதிலே என்ன குறைஞ்சுபோகப் போகுது? அவர் உதவினால் சரி. இல்லாவிட்டால் மற்றச் சிங்களவரோடை அவரையும் சேர்த்து விடுவதுதானே”

சுந்தரி நயமாகக் கூறினாள். சாந்தியின் ஈடாட்ட மனதை உறுதிப்படுத்தும் பக்கமாகச் சார்ந்து சொன்னாள். மற்றச் சிங்களவரோடை சுமணபாலாவையும் சேர்ப்பது என்ற விதமாக சுந்தரி கூறியதைச் சாந்தி விரும்பவில்லை. எதுவும் பேசாது அவளது உள்மனம் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டது. அவரால் உதவ முடியுமென் றால் கட்டாயம் தனக்காக உதவுவார் என்ற உறுதி இருந்தது. அவரது கட்டுப்பாட்டில் இல்லாது, மேலதிகாரிகளின் ஆதிக்கத்தில் இருப்பின் உதவ முடியாது போகலாம். இதனால் அவருக்கு வீண்தொல்லை மட்டு மல்ல அவர் வீணாக வருந்த நேரலாம் எனவும் என்னி னாள். இத்தகைய உதவி கேட்பது இழுக்காகாதா எனவும் ஒரு மனம் கேட்டது.

மேலும், போராட்டம் நடக்கும்வேளை எத்தனையோ இளைஞர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். நாங்கள் எங்களுக்கு

குத் தெரிந்த ஒருவரைப் பற்றிமட்டும் கவலைப்பட்டு விடுவிக்க முயல்வது சரியா? சரியில்லாதபோதும் தற்போது என்ன காரணம் கூறித் தப்பிக்க முடியும்? தப்பவே முடியாது. சுந்தரி வேறு வந்துவிட்டாள். எப்படி அவரை அனுக முடியும்? கடிதம் எழுதி அனுப்புவதா?

“அக்கா, நீ வீணாக யோசித்து மூன்றையக் குழப் பாதை. நாளைக்கு நான் உனக்கு டெலிபோனிலை அவரை டாடுத்துத் தாரேன். நீ ஒருகால் உண்மையைச் சொல்லி மாமிக்காகவும் எங்களுக்காகவும் ஒரு தடவை உதவும்படி கேள். அவ்வளவுந்தான். இதைச் செய்வதாக மாமியிடம் இப்பொழுதே சொல்லிவிடு. அவ இரவைக்காவது நிம்மதியாய் தூங்கட்டும். பிறகு மாமியின் முருகன் விட்ட துணை”

சுந்தரி சாந்தியின் பிரச்சனையையும் தீர்ப்பது போல சாமர்த்தியமாகக் கூறினாள்.

“இரவைக்கு யோசித்துப்பார்த்து நாளைக்கு ஏதாவது செய்யப் பார்ப்பம் மாமி. நீங்கபோய் தூங்குங்கோ, நாகராசாவும் எங்கவீட்டுப்பிள்ளை மாதிரித்தானே”

சாந்தி ஈடாட்ட மனதோடு தவிர்க்க முடியாத சூழலி விருந்து விடுபட்டுவிட தங்கத்திடம் கூறினாள். செல்லம்மா வும் “சாந்தியிடம் சொல்லி ஏதாவது செய்வோம். தங்கம், நீபோய் தூங்கு” என்று சமாதானம் கூறினாள்.

“நீதான் பிள்ளை தெய்வம் மாதிரி எனக்கு ஆறுத ஹுக்கு வந்தாய். உன் நல்ல மனக்கு நீ என்றைக்கும் நல்லாயிருப்பாய்”

தங்கம் பாராட்டிவிட்டுப் போன பிறகு சாந்தி அமைதியில்லாமல் தோளில் குழந்தையுடன் குறுக்கும், நெடுக்குமாக நடந்துகொண்டேயிருந்தாள். இரவு பூரா வும் நல்ல தூக்கமே வரவில்லை. பழைய நினைவுகள் மீண்டும் திரைப்படம் போல அவள் நெஞ்சில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

26

காலையில் தங்கம் அங்கு வந்துவிட்டாள். சந்தரி சூறு சுறுப்பாக காலை வேலைகளை முடித்து சாந்தியைத் துரிதப்படுத்தினாள். சிவகுமாரரச் சிருடை அணியச் செய்து மந்றைய மாணவர்களுடன் பள்ளிக்கு அனுப்பி விட்டாள்.

தங்கம் செல்லம்மாவோடு உரையாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

சந்தரி சாந்தியை அழைத்துக்கொண்டு அதே தெரு வில் எட்டு வீடுகள் வரை தள்ளியிருந்த வீடு ஒன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றாள். மணி ஒன்பது அடித்துவிட்டது. சாந்தி கல்லூரிக்குச் செல்ல விவண்டிய நேரம்.

அந்த வீட்டில் டெலிபோன் இருந்தது. சந்தரி அவசரமாக டெலிபோன் செய்வதற்கு அங்கேயே வருவாள். அதற்காக அந்த வீட்டாரோடு நன்கு பழகியிருந்தாள். மூர்த்தி சங்கப்பகுதியில் வேலை செய்பவர். அவருக்கு சந்தரியை நன்கு பிடித்துக்கொண்டது.

“இந்த டெலிபோனை உங்கவீட்டு போன்போலை எப்பொழுதும் பயன்படுத்தலாம்”

மூர்த்தி அவளுக்கு முழு உரிமையும் வழங்கியிருந்தார்.

இருவரும் நுழைந்த போது மூர்த்தி அங்கேயில்லை. மூர்த்தியின் மனைவி வந்து வாயிற் கதவையும் டெலிபோன் அறையையும் திறந்து விட்டாள். சந்தரி தன் தமக்கையை அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“உங்களைப் பற்றி எல்லாம் தெரியும். வராந்தாவில் உலாவும் போது உங்க தெருவில் போகும் வேளை பார்த்திருக்கிறேன்”.

மூர்த்தியின் மனைவி கூறிவிட்டு உள்ளே போய் விட்டாள்.

சந்தரி கூறிய நம்பரை சிறிது தயக்கத்தோடு சாந்தி டயல் பண்ணினாள். மறு புறத்தில் மணியடிக்கும் ஒலி அவளது நெஞ்சிலும் அடித்துக் கொண்டது.

“காப்டன் சுமண்பாலா ப்ளீஸ்”

அவளது குரல் கம்மியது.

“வன் மோமன்ட்”

“யெஸ் காப்டன் சுணமபாலா”

“சுமண், சாந்தி பேசுகிறேன்”

“சாந்தியா?”

“என்ன சுமண். சொக்காயிருக்கா?”

“இல்லாமலா...நான் எதிர் பார்க்கவே யில்லையே. சாந்தி எங்கேயிருந்து பேசுகிறாய்? உன் குரலைக் கேட்கவே எத்தனை மகிழ்ச்சி யாயிருக்குத் தெரியுமா? சுகமாயிருக்கிறாய் தானே. உன் புலிக்குட்டிகள் எப்படி? அம்மா...”

சாந்திக்கு சிரிப்பு வந்தது. அடக்கிக் கொண்டே பேசினாள்.

“பக்கத்து வீடு ஒன்றிலிருந்துதான் பேசுகிறேன். எல்லாரும் சுகம். எல்லாவற்கும் நன்றி சொல்ல வேண்டும்....”

“எல்லாம் நெஞ்சோடு இருந்தால் போதும். இதற்காகவா சாந்தி போன் செய்தாய்? தயங்காமல் சொல்லு சாந்தி”

நாகராசா விஷயம் பற்றி சாந்தி கூறினாள். அரசாங்க அதிபர் மூலம் செய்தி அறிந்ததாகவும் தங்களுக்கும் உதவி வந்தவன். அயல் வீட்டில், முன் அவர்கள் வசித்த வீட்டில் இருப்பவன் எனவும் நினைவுட்டினாள்.

“...உங்களுக்கு சிரமம் எதுவும் ஏற்படாவிடின் முடிந்தால் உதவுங்கள். தாய் அழுது கொண்டு எங்க வீட்டில் இருக்கிறா. அதுதான் சமன்...”

சாந்தி நயமாகக் கேட்டாள். டெவிபோனில் பேசத் தொடங்கிய பின் அன்மையில் சுந்தரி நிற்பதையே மறந்து விட்டாள்.

“சாந்தி, ஒரு நிமிஷம் வைனை விடாது வைத்துக் கொள். நாகராசா தானே, இன்டெக்சில் பார்த்துச் சொல்லுகிறேன்”

சாந்தி முதல் தடவையாக தலையை நிமிர்த்தி சுந்தரியைப் பார்த்து தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தாள். தன் ஏற்பாடுகள் வெற்றியளிப்பதைக் கண்டு சுந்தரி உள்ளூற்ப் பூரிப்படைந்தாள்.

“சாந்தி, இன்டெக்சில் நாகராசா என்ற பெயரில்லை. இங்கே வருபவர்களில் பெரும் பாலோர் சொந்தப் பெயரைக் கொடுப்பதில்லை. எப்படியானாலும் எவ்ராவது வந்து ஆளைக் காட்டின் உடனே விடுவிக்க ஏற்பாடு செய்வேன். இது ஒரு பிரச்சனையே யில்லை. சாந்தி நீயே தயக்கமில்லாமல் வந்து விடலாம் சாந்தி. உங்க்காக இந்தச் சிறிய உதவியாவது செய்யா விட்டால் நான் இங்கே கூட்டனாக இருப்பதில் என்ன பிரயோ சனமா?”

“சுமன், என்ன நான் வாறதா?”

“சாந்தி இதிலென்ன. ஆளை வந்து காட்டுவது மட்டுந்தானே. மற்றது தெரிந்தவர் ஒருவர் அழைத்துச் செல்வதாக ஒரு கையெழுத்துப் போடவேண்டும். நீ

வந்து விட்டால் எனக்கும் நல்லது. வேறு பிரச்சனை இருக்காது. உன்னை வலிந்து வரப்பண்ணுவதற்காக நான் கூறவில்லை. அவ்வது வேறு ஏதாவது வழி சொல்லு. இங்கே ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. வேண்டு மானால் துணைக்கு எவரையாவது அழைத்துக் கொண்டு ஒரு டாக்சியில் மூன்று மணி வரையில் வந்து வாயில் 'சென்றி' யிடம் என் பெயரைச் சொல்லு. உடனே அழைத்து வருவார்கள். அரை மணி நேரத்தில் அவனை அழைத்துச் சென்று விடலாம். உங்களுக்கு உதவுகிற அயல் வீட்டு பையன் என்று சொல்லுகிறாய். விசாரணை என்று இது வரையில் என்ன நடந்ததோ தெரியாது. தாமதிக்காமல் வந்து விட்டால் நல்லது சாந்தி.''

'சமன், அப்படியானால் மூன்று மணிக்கு கட்டாயம் வந்து விடுகிறேன்.''

போனை வைத்து விட்டு பதட்டத்தோடு தான் கேட்டவற்றைச் சுந்தரியிடம் சொன்னாள். முகத்தில் குதூகலத்தோடு வெற்றிச் சிரிப்பு.

'முதலில் இன்றைக்கு கல்லூரிக்கு வீவு போட்டு விடு. நான் டெவிபோன் செய்து உடம்பு சரியில்லை என்று சொல்லி விடுகிறேன், வீட்டுக்குப் போய் மற்ற ஒழுங்கு களைப் பார்ப்போம்'

சுந்தரி, கல்லூரிக்கு உடனேயே டெவிபோன் செய்து சாந்திக்கு வீவு வேண்டினாள்.

மூர்த்தியின் மனைவிக்கு நன்றி கூறிவிட்டு இருவரும் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டனர்.

'நீ இந்த வீட்டிலெல்லாம் எப்படிப் பழகினாய்?' சாந்தி வெளியேறும் போது கேட்டாள்.

'உனக்கு இத்தனை வயதாகியும் தெரியாதா அக்கா. இலம் பெண்ணென்றால் எந்தக் கிழவனும் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு உதவ மூன் வருவான். இந்தக் குறை

பாட்டை நினைவு பூர்வமாகப் பயன் படுத்தத் தெரியாத பெண்கள் தான் பெண்ணடிமைகள். இந்த வீட்டு மூர்த்தியோ அந்த வயதான அரசாங்க அதிபரோ... எல்லாரும் ஒரே ஆணினம் தான்”

சுந்தரியின் துணிச்சலான பேச்சு சாந்தியின் வாயை அடைத்தது.

அவர்களின் வரவை நோக்கி வீட்டில் காத்திருந்த தங்கத்திடம் சுந்தரியே செய்தியைச் சொன்னாள் :

“அக்கா முன்று மணிக்கு பலாலிக்குச் சென்று கூட்டிக் கொண்டு வந்து விடுவார் நீங்க ஒன்றுக்கும் கவலைப் பட வேண்டாம்.”

சுந்தரி ஆறுதல் கூறுவதோடு சாந்தியின் பணியையும் உறுதிப் படுத்தினாள். அன்றுதான் சாந்திக்கும் சமண பாலாவுக்கும் இடையிலுள்ள நெருங்கிய உறவு பற்றி அவனும் நன்கு அறிந்து கொண்டாள். சுந்தரி கற்பணை செய்திருந்ததிலும் பார்க்க அவர்கள் உறவு உயர்வாக இருந்ததை ஊகித்துக் கொண்டாள். சாந்தி மெய்மறந்து உரிமையோடு பேசிய வார்த்தைகளையும் அவற்றில் தொக்கியிருந்த நேசத்தையும் நேரில்கண்டு கேட்டு அன்றே அறிந்திருந்தாள். சாந்தி டெலிபோனில் பேசும் போது ஏற்பட்ட முக பாவ மாற்றங்களும் அவள் நினைவில் வந்தன.

சுந்தரி வெளியே சென்று இரண்டு மணிக்கே வீட்டுக்கு வரும்படி ஒரு டாக்சிக்கு சொல்லி விட்டு வந்தாள்.

எவ்வாறு மறைக்க முயன் றாலும் சாந்தியின் நெஞ்சில் ஒரு வித குதாகலம் பிறந்திருந்ததை அவளது முகமும் சுறுசுறுப்பும் காட்டின

“சுமனுக்கு ஏதாவது பிடித்த சாப்பாடு செய்து கொண்டு போறதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் அம்மா?”

“ஓம் பின்னொ, வெறுங் கையோடு போறது நல்ல தில்லை. பிறிஜிலை மா இருக்கு. இட்லி அவிச்சக் கொண்டு போ. சமனுக்குப் பிடிக்கும்.”

சமையல்களைச் சுறுக்குப்பாக முடித்து விட்டு சாந்தி இட்லி அவிக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் முன்னரே தீர்மானித்ததற்குத் தாயின் அனுமதியையும் பெற்றாள். தானாகத் தீர்மானித்துச் செய்தால் சுந்தரி சில வேளை கேவி செய்யலாம் என்ற அச்சமும் உள்ளுற இருந்தது. தாயின் அனுமதி பெற்றதால் ‘அம்மா தான் வற்புறுத்தி னா’ என்று சாட்டுக் கூறி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை.

முன் என்றும் இல்லாதபடி நல்ல சேலையாக உடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்றோர் எண்ணமும் அவள் மனதில் தோன்றியது. தனது தேர்ந்த உடைகளை எடுத்து வைத்து விட்டு சுந்தரி என்ன உடுக்கப் போகிறாளோ. நூல்ல சேலை ஏதாவது இல்லாவிடின் அவருக்குப் பிடித்ததாக தனது சேலை எதையாவது தரலாம் என்ற எண்ணத்தோடு அவளது அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

சுந்தரி எவ்வித ஆரவாரமுமின்றி ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். சாந்தி அமைதியிழந்தவள் போலக் கூறினாள்:

“இரண்டு மணிக்கு டாக்கி வந்து விடும் என்றாய். இன்னும் ஏன் மறந்து போய் இருக்கிறாய்? நல்ல சேலை இல்லா விட்டால் என்னிடம் இருப்பதில் விரும்பியதை எடுத்துக் கட்டு.”

“அக்கா, நான் வருவதாகச் சொல்லவில்லையே”

தயவாகவே சுந்தரி சொன்னாள்.

“அப்ப நானா தனியைப் போறது?”

“டாக்கிகாரன் தெரிந்தவன், நான் வந்து வெளியே டாக்கியில் இருப்பது அந்த இடத்தில் நல்லாயிருக்காதுக்கா. நீங்க மட்டும் போனால் போதுமே. வரும்போது நாகராசாவும் வருவான் தானே.”

“நீயும் என்னோடு சமன்பாலாவிடம் உள்ளேவர வாம்தானே.”

“அது நல்லாயிருக்கா தக்கா: நானும் அங்கே வர விரும்பேல்லை. என்னை வற்புறுத்த வேண்டாம்”

சுந்தரி உறுதியாகக் கூறிவிட்டாள். சாந்தியை நேரே பார்க்காது சன்னலூடாகத் தொரத்து வானத்தைப்பார்த்த படியே சுந்தரி சொன்னாள். சாந்தி ஏமாற்றத்தோடு திரும்பியதும் தன் நெஞ்சோடு சுந்தரி முனு முனுத்துக் கொண்டாள்.

“அந்தக் சசாப்புக் கடைக்கு என்னையும் அழைக்கி ராளாம்”

27

முன்றுமணிக்கு ஐந்து நிமிஷம் முன்னதாகவே பலாவி இராணுவ முகாமுக்குச் சாந்தி வந்துவிட்டாள்.

அந்த காம்ப் பற்றி அவள் தீண்ட காலமே அறிந்திருந்தாள். பலாவி விமான நிலையத்திற்கு அடுத்ததாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் முதன் முதலாக ‘கள்ளத்தோணி’யில் இந்தியாவிலிருந்து வருபவர்களைத் தடைசெய்யும் முகாமாகவே அது அமைக்கப்பட்டது. முன்று நாலு பிளாட்டன் மட்டும் கொண்டதாக இருந்தது.

ய. என். பி. ஆட்சி வந்து வடக்கில் இராணுவத்தைப் பலப்படுத்தத் தொடங்கிய பின்னரே முரண்பாடுகள் வலுத்து வந்தன. பலாவி காம்பு மிகப்பெரிய இராணுவத் தளமாக்கப்பட்டதோடு வேறும் பல சிறிய முகாம்கள் ஆங்காங்கே திறக்கப்பட்டன. இராணுவ ரோந்துகள்

கெடுபிடிகள் வலுத்தன. தமிழர்களை அடக்கி ஒடுக்க என புதிய சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்டு இராணுவத்திற்கு அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. தமிழர்கள் ஜனநாயக உரிமைகளை இழந்ததோடு தேசிய இனப் பிரச்சினை மேலும் சிக்கலானது.

யந்திரத் துப்பாக்கிகளின் விசைகளில் விரல்களைப் பிடித்தபடி கோபுரம் போன்ற உயர் நிலையில் காவற புரியும் சென்றிகளைப் பார்த்தபோது அவளது நெஞ்சு பதறவே செய்தது. தடை முகாம் போட்ட வாசலருகே நின்ற சென்றியிடம் சென்று தன் பெயரைக் கூறி கப்பன் கமண் பாலாவைப் பார்க்க வந்ததாகத் தெரிவித்தாள்.

முன்னரே செய்தி பெற்றதுபோல அந்த சென்றி மற்றொருவனை அழைத்து உள்ளே கூட்டிச் செல்லும்படி கூறினான். சாந்தியின் கையிலிருந்த பார்ச்சலை வாங்கி குலுக்கிப் பார்த்துவிட்டு திரும்பக் கொடுத்தான்.

உள்ளே நுழைந்ததும் எதிரே ஒருபதுதியில் டிரக்கு கள், கவசவாகனங்கள், டாங்குகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நின்றன. அவற்றின் பின்புறமாக நடுப்பகுதியில் தொடர்ச்சியாக காக்கித் துணியால் வேயப்பட்ட காம்பு கள்.

இடது புறத்தில் நிரையாகக் கட்டப்பட்டிருந்த சிறு அறைகளின் முன்புற தாழ்வான் கொரிடோர் வழியாக சென்றி அழைத்துச் சென்றான்.

ஒளியற்ற சிறிய அறையிலிருந்து இளைஞர்கள் தங்களிடை தமிழ்ல் பேசும் சப்தம் கேட்டது. எந்த வார்த்தையும் தெளிவாக இல்லாதபடியால் ஒரே சலசலப்பு.

நடந்து சென்ற கொரிடோரைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு இளைஞரின் கரங்கள் தூண்களைத் தழுவுவது போலக் கட்டப்பட்டி

ருந்தன. அவர்களைப் பார்த்தபோது அவள்து நெஞ்சு உறைந்தது. அழுக்கடைந்த உடையும் வாராத மயிரும் சோர்ந்து களைத்த முகமும். அவர்கள் கட்டிய கைகளை நீட்டியபடி தூண் அருகே நாள் பூராவும் நிற்கலாம் அல்லது அப்படியே இருக்கலாம். தூங்குவதானாலும் கைகளை நீட்டியபடி குந்தி இருந்தே தூங்க முடியும். வெளியே செல்வது, சாப்பிடுவது எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதை அவளால் ஊகிக்க முடியவில்லை. இந்த அதிர்ச்சி யுடன் தலையைக் குனிந்து நடந்த சாந்தி ஒரு தடவை இடது புறமாக சலசலப்புக் கேட்ட அறை ஒன்றைப் பார்த்தாள்.

இருண்ட அந்தச் சிறிய அறை நிறைய மனிதர்கள். பத்துப் பதினெந்து பேருக்கு மேலாக இருக்கலாம்.

அறைகளைத் தாண்டியதும் வெட்ட வெளியாகத் தெரிந்த இடது புறத்தைப் பார்த்தாள். உயர்ந்த முட்கம்பி வேலிக்கூடாக பலாவி விமான நிலையம் தெரிந்தது. மூன்வேலியோடு யந்திரத் துப்பாக்கி ஏந்திய காவலாளர் உலாவிக் கொண்டிருந்தனர்.

நடுப்புறம் இருந்த காம்புகளில் இராணுவத்தைச் சார்ந்த சிங்கள இளைஞர்களது பேச்சு ஒலி கேட்டது.

நடுப்புற காம்புகளைத் தாண்டி வடக்குப் புறத்திலும் கடந்து வந்ததுபோன்ற நீண்ட கட்டிடம் தெரிந்தது. ஓரிரு அறைகளிலிருந்து புகைமுட்டம் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

காம்புகளுக்கு எதிரே நடுப்பகுதியில் அமைந்திருந்த கட்டிடத்திற்கு சாந்தியை அழைத்துச் சென்றான். ஆங்காங்கே நின்ற பலரது கண்கள் அவள்மேல் பாய்ந்தன. அவள் தலையைக் குனிந்தபடி நடந்தாள்.

கட்டிடத்தின் வலது புறத்திலிருந்த அறைக் குதவைத் தட்டினான்.

‘கம் இன்’ என்ற குரல் வந்ததும் சென்று உள்ளே நுழைந்து சலூட் அடித்தான்.

சாந்தி உள்ளே நுழைந்ததும் சுமணபாலா எழுந்து வரவேற்று எதிரே உட்காரும்படி கூறிவிட்டு சென்றியை வெளியே போகும்படி கூறினான்.

“சாந்தி யு லுக் வெரி பியூட்டிபுல், உன்னைப் பார்த்துப் பேச ஆசைதான். உன்னை இங்கே அழைக்க வேண்டி வந்தது வருத்தமே. இது தக்க இடமில்லை என்பதை வழியிலேயே பார்த்திருப்பாய், நாங்களும் மனிதர்கள்தான். அவர்களும் மனிதர்களே. அவர்கள் எங்களைக் கொலை செய்ய முயல்கிறார்கள், அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கும்படி அரசாங்கம் எங்களைப் பணிக்கிறது. இங்கே இருப்பவரெல்லோரும் கூலிப் படையினர், இத்தகைய பகைமைநிலை ஏன் ஏற்பட்டது, ஏன் தொடர் கிறது என்பதெல்லாம் அரசியல் விவகாரம். அந்த அரசியல் அடித்தளத்திலேயே பொய்யும் ஏமாற்றும் வஞ்ச ஊழுமூம் கொண்டது. அதனுடைய பிரதிபலிப்பைத் தான் கானுகிறோம். அத்தோடு தாம் அகிம்சைவாதிகள், புத்த மதத்தவர் என்று கூறிக்கொள்ளுகிறார்கள். துன்பம் தருவதானாலும் நீயும் இவற்றைத் தெரிந்திருப்பது நல்லது. இதுவும் ஒரு புதிய அனுபவமாக இருக்கட்டும்.”

“இந்தச் சேற்றுக்குள்ளே தான் உங்களைப் போன்ற செந்தாமரையைப் பார்க்க முடிந்தது ஆறுதல் தருகிறது”

சாந்தி ஓரளவு சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டே கூறினாள்.

“எங்களைப் போன்ற ஒரு சிலர் நிலைமைகளை மேலே தெரிவித்தபோதும் அரசு அசைவதாகத் தெரிய வில்லை. கூலிக்காகப் போராடி உயிரைக் கொடுக்க வேலையில்லாத கூலிப்படை ஏராளமாக இருப்பதாக எண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள். பண்டைய மன்னர்கள் அடிமைகளுக்குப் பயிற்சியளித்து நாடுகளைப் பிடிக்கப்

போரிடச் செய்து கொன்றார்கள். இன்று கூலி அடிமை களைப் போரிடச் செய்து கொலை செய்கிறார்கள். அவ்வளவுந்தான். மனித சமுதாயம் அத்தனை பெரிதாக வளர்க்கியதைந்ததாகக் கூறுவதற்கில்லை.”

உயர்ந்த சிந்தனை கொண்ட சித்தாந்தி போலும் பேசினான்.

“நீங்களெல்லாம் பல்களைக்கழகங்களில் தத்துவம் போதிக்க வேண்டியவர்கள். இங்கே வந்து கசாப்புக் கடைக்காரரிடம் அகிம்சைப் பிரச்சாரம் செய்கிறீர்கள்”

சாந்தி சிரித்தான். அவனோடு சுமஞ்சாலாவும் சிரித்தான்.

“சரி சாந்தி, உன்னுடைய விஷயத்திற்கு வருவோம். அன்று திங்கட்கிழமை கைது செய்து வந்தவர்களை அறையிலிருந்து வெளியே கொண்டு வர நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். நீ இந்த சண்ணல் வழியாகப் பார்த்து அடையாளம் சொல்லு. பின்னர் விடுவிக்க நான் ஏற்பாடு செய்வேன்”

“இதனால் உங்கள் வேலைக்கோ, உங்களுக்கோ ஒரு சிரமமும் இல்லைத்தானே”

“ஒரு சிரமமும் இல்லை சாந்தி. இங்கே பணம் வாங்கிக் கொண்டே விடுவிக்கும் ஒவ்விசேஸ் இருக்கிறார்கள். உங்கள் வழக்கறிஞர்கள் சிலபேர் புரோக்கர் களாகத் தாங்களும் பணம் சேர்க்கிறார்கள். அது தானே சாந்தி என் அனுபத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஆசியலில் ஊழல் இருக்கும் வரை அது எவ்வா இடங்களிலும் ஊடுருவி நிற்கும். பணம், தனிச்சொத்து சேர்க்கும் வாய்ப்புள்ள சமூகம் உலகில் நிலவும் வரை இவையெல்லாம் நடந்து கொண்டே இருக்கும்”

“உண்மையாகக் குற்றம் புரிந்தவர்களையும் பணத்திற்கு விட்டு விடுவார்களா?”

“சாந்தி, இன்று நண்பகல் வரை கைது செய்யப்பட்டு இங்கே காவலில் இருப்பவர் 354 பேர். எதிரே பல்கையில் எழுதுயிருப்பதைப் பார். இவர்கள் எல்லோரும் இயக்கம் சேர்ந்தவர்களா? குற்றம் புரிந்தவர்களா? சாந்தி எனக்கு ஒரு சம்பவம் இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது.”

“என்ன அது?”

சமஜ்ஞாபாலா சிரித்துக் கொண்டே தொடர்ந்தான்.

“இரத்தின புரியில் கீழ் வகுப்பில் ஐந்தோ ஆறோ படிக்கம் போது மொட்டையர் என்று ஒரு ஆசிரியர் இருந்தார். ஆசிரியர் எவரும் இல்லாத வேண வகுப்பில் சத்தமும் கூப்பாடும் இருக்கும் தானே. அவர் வந்து கூப்பாடு போட்டவர்கள் எழுந்து நிற்க வேண்டும் என்பார். ஒருவரும் எழும்புவதில்லை. உடனே வரிசைக்கு ஒருவராக முன்னுக்கு வரும்படி அவராகவே சுட்டிக் காட்டி அழைப்பார். முதுகில் ஆளுக்கு நாலு அடி விழும். வாயைத் திறவாது திட்டியபடி போய் எல்லோரும் இருப்பர். அவருடைய அரசியல் முறை என்னவென்றால் குற்றம் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் நாலுபேருக்கு அடிபோட்டால் மற்றவர்கள் அடங்கி விடுவார்கள் என்பதே. ஆனால் சத்தமும் அடியும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.”

“நீங்கள் ஒரு நாளும் அகப்படவில்லையா?

சாந்தி சிரித்தபடி கேட்டான்.

“இரண்டு தடவை நானும் வாங்கி இருக்கிறேன்” சிரித்தபடி கூறிக்கொண்டே தொடர்ந்தான்.

“இங்கே உள்ள இராணுவத்தினரும் ஈ அடிப்பது போல வலைசீ ஆங்காங்கே அகப்படுபவர்களைக் கொண்டு வந்து இவர்களைல்லாம் புலிகள் என்று எண்ணிக்கை காட்டி விசாரணை நடத்துகிறார்கள்.

அரசாங்கத்தையும் இவர்களையும் பொறுத்த வரையில் இங்கே உள்ள இளைஞர்களைல்லாம் புளிகளே. அதில் உண்மை யில்லாமலுமில்லை. பெரும்பாலான மக்கள் எல்லோரும் அவர்களைச் சொர்ந்தே நிற்கிறார்கள். வரலாறு அறியாத ஊழல் அரசால் எவற்றையும் ஆழ்ந்து பார்க்க முடியவில்லை. மேலும் மேலும் புளிகளை வளர்க்கிறார்கள், உன் இரண்டாம் பரம்பரை சிவகுமார், மோகன் எல்லோரும் இந்நிலை நீடித்தால் புதிய புளிக் குட்டிகளாவார்கள். இல்லையா சாந்தி?''

“எதிர்காலம் எப்படி இருக்குமோ தெரியவில்லை. ஜமை கீர்க்கு முன்னர் எங்க இளைஞர்கள் படிப்பையும் வேலைகளையும் விட்டுவிட்டு ஆயுதப் பயிற்சிக்குச் சென்று வந்து இராணுவத்துடன் சண்டையிடுவார்கள் என்று எவருமே என்னியிருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் நடை பெறுகிறது. சிங்கள இளைஞர்கள் இராணுவத்தில் சேர்ந்து வருகிறார்களே. உண்மையில் அரசாங்கம் சொல்வது போல் தமிழர்கள் நாட்டைப் பிரிக்கப் போகி றார்கள், என்பதற்காகப் போரிடவா வருகிறார்கள்.”

சாந்தி கூறியதைக் கேட்டு உள்ளூரச் சிரித்தபடி சுமண்பாலா கூறினான்:

“அப்படியெல்லாம் இல்லை சாந்தி. படித்த வேலையற்றவர் நாட்டில் பதினெண்நது இருபது இலட்சம் வரையில் இருக்கிறார்கள். பத்துக்காலி இடத்திற்குப் பத்தாயிரத்திற்கு மேல் போட்டியிட்டு விண்ணப்பம் அனுப்புகிறார்கள். இராணுவத்தில் சேர கிழுவில் நிற்பதை அரசு பெரிதாக்கி நாட்டுப்பற்றுள்ளவர் என விளம்பரப்படுத்துகின்றது. பத்திரிகைகள் படங்களை வெளியிடுகின்றன. இளைஞர்கள் இங்கே வரு முன்னர் அவர்களது வீடுகளில் சாலீட்டு அழுகையே நடை பெறுகிறது. பலர் இங்கேயிருந்து திரும்பி தண்டனை பெற்றாலது ஊருக்குச் செல்வதற்காக இராணுவக் கட்டுப்பாடுகளை மீறி கொலை, கொள்ளள, சுற்பழிப்

பிலும் வேண்டுமென்றே ஈடுபடுகிறார்கள். இத்தகையவர் களுக்கு இங்கே வைத்தே தண்டனை வழங்க வேண்டுமென நான் வாதாடி வருகிறேன். அதுவும் பலருக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

இச்செய்திகள் சாந்திக்கு வியப்பூட்டின.

“இது எத்தனை வேதனை தரும் செய்தி. வேடிக்கையாகவும் இருக்கிறது”

“இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்கள் கூறமுடியாதவையெல்லாம் நடக்கிறது. விடுதலை இயக்கங்கள் மட்டுமல்ல. அரசாங்கம், இராணுவம் எல்லாம் குழுக்களாகப் பிரிந்தேயிருக்கின்றன. எந்த வேளையும் என்னவும் நடைபெறலாம்”

சிரித்தபடி சுமண்பாலா கூறினான்.

சாந்தி சிரித்தாள். வீட்டு நிலைமைகளைப் பற்றிப் பேச்சைத் திருப்பிய பின்னர் சாந்தி கேட்டாள்.

“நாகராசாவின் விசாரணை முடிந்திருக்குமா?”

“அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். நாகராசாவை எவருக்குமே தெரியாது. இயக்கத்தைச் சார்ந்த வர்கள் ஒரு போதும் உண்மையை பெய்யரைக் கூறுவதில்லை. அவற்றைச் சரி பார்த்து விசாரணை நடத்துவது அத்தனை எளிதல்ல. மற்றும் ஒரு வேடிக்கை என்ன வென்றால் விசாரணையின்போது பெரும்பாலும் ஒரு உண்மையை எல்லோரும் கூறுகிறார்கள்.”

“அது என்ன?”

“நாங்கள் சிங்கள மக்களுக்கு எதிரிகள்ளல்ல. சிங்கள இராணுவமும் பொலிசாரும்தான் எங்கள் எதிரிகள். அவர்களும் கையில் ஆயுதம் வைத்திருக்கும் மட்டுமே எம்பகைவர்கள், இது மட்டுமல்ல. வேறு சிலர் சிங்களத் தொழிலாளி, விவசாயிகளோடு சேர்ந்து இந்த அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் சார்ந்து நிற்கும் அரசைத் தூக்கி எறியப்

போகிறோம். சோஷவிசப் புரட்சியே எங்கள் குறிக்கோள், என்றெல்லாம் துணிவோடு கூறுகிறார்கள். இத்தகைய ரணர்வு சிங்களத் தொழிலாளி, விவசாயிகளிடமும் ஏற்படின் இந்நாட்டில் விரைவில் புரட்சியே ஏற்பட்டு விடும். ஆனால் அரசு இனவெறியையே தாண்டி ஆண்டு கொண்டிருத்திரது. இந்தியாவின் சமரச முயற்சியால் ஏதாவது ஒருவித ஒந்றுமை ஏற்பட்டுவிடின் தமிழ் இளைஞர்கள் தலையெடுத்திருப்பது போல சிங்களப் பகுதியிலும் கிழகுகளைத் தூக்கி ஏறிந்துவிட்டு இளைஞர்கள் ஆட்சிக்கு வந்து விடலாம்”

“நீங்க ஆரூடம் சொல்லுவதுபோல் இருக்கிறது. உங்களுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையை வேறு இடங்களில் காண முடியவில்லை”

“நீண்ட இரவானாலும் விடிவு ஒன்று ஏற்படவே செய்யும். அந்த நம்பிக்கையில் தான் வாழுந்து கொண்டிருக்கிறோம்”

“வீட்டிலிருந்து கடிதமெல்லாம் வருகிறதா? அங்கிள், ஆண்ரி உங்க குழந்தை, மனைவி எல்லோரும் நலந்தானே?”

“எல்லோரும் நலம். இங்கு லீவு தருவதாக இல்லை. ஒரு தடவை கொழும்புக்கு ஒவ்வில் அலுவலாகச் சென்ற போது ஒரு நாள் வீட்டுக்குச் சென்று வந்தேன். உங்கள் வீட்டுக்குச் சென்றதில் எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி. உங்க வீட்டாரின் மரணம் பற்றி எல்லோரும் கவலைப் பட்டார்கள்”

“எனக்கு விரைவில் பென்சனும் வேலையும் கிடைக்கச் செய்ததற்கும் நான் நன்றி கூற வேண்டும்”

“ரொம்ப சந்தோசம். நான் தான் உதவினேன் என்று யார் சொன்னது”

சுமண்பாலா புன்னகையோடு சொன்னான்.

“என் மனம் சொன்னது? இத்தனை உதவிகளுக்கும் எப்படி நன்றி காறுவது என்பதுதான் தெரியவில்லை...”

சாந்தியின் கண் கலங்க நெஞ்சு அடைக்கக் கூறினாள்.

“என்ன சாந்தி இதெல்லாம் ஒரு உதவியா; நீ என்றும் எதற்கும் என்னைம் உதவி கேட்கலாம். இன்று இருக்கும் அரசியல் பணக்கமை உன்னைப் பாதிக்கப்படாது என்பதற்கே நானே ஒதுங்கி இருக்கிறேன். உங்கள் வீட்டுக்கு வர விருப்பமிருந்தும் கட்டுப்பாட்டோடு இருக்கிறேன். அல்லது முன் பழகிய அயல் வீடு போல சாப்பிடுவதற்குக்கூட வந்து விடுவேனே.”

சாந்தி தன் மதியிலிருந்த பார்சலை மேசை மேல் வைத்துக் கூறினாள்;

“இட்லி கொண்டு வந்தேன். வாசலில் வெடிதுண்டா என்றே குலுக்கிப் பார்த்தார்கள்.”

மழையின் பின் ஏற்பட்ட வெய்யில் போலச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள். சுமனபாலாவும் சிரித்துக் கொண்டு நன்றி கூறியபடி பார்சலைப் பெற்று அருகே வைத்தான்.

சுமனபாலா டெவிபோனை எடுத்து ‘இன்ர கொம்மி’ல் ஒருவனை அழைத்து சிங்களத்தில் ஏதோ ஆணையிட்டான். சாந்திக்கு முழுமையாகப் புரியவில்லை. குறிப்பிட்ட தினத்தில் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் எந்த அறையில் உள்ளனர் என்பதை முன்பே அறிந்து வைத்து ஆணையிடுவது போல இருந்தது.

இருவரும் தொடர்ந்து ஆங்காங்கே நடைபெற்ற அசம்பாவித சம்பவங்கள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

இலங்கையில் நாயக்கர் ஆட்சிக் காலம் பற்றி இருவரும் சிலநேரம் விவாதித்தனர். பின்னர் உரையாடல் மாறி அங்குள்ள பாங்கு, பள்ளிக்கூடம், பண்டங்களின் தட்டுப்பாடு, சமரசப் பேச்சு வார்த்தைகள் பற்றி யெல்லாம் இருவரும் பேசினர்.

காப்ரல் ஒருவன் கதவைத்தட்டிலிட்டு வந்து சலுட் அடித்து செய்தி கூறினான்; சுமணபாலா எழுந்து சாந்தியையும் அழைத்து கிழக்குப்புற சன்னல் திரைச் சிலைக்கு மேலாகப் பார்க்கும்படி வேண்டினான். பதினெந்து இருபது இளைஞர்கள் அவள் நடந்து வந்த கொரிடோருக்கும் நிடுவிலிருந்த காம்புக்கும் இடையில் உலாவிக் கொண்டு நின்றது தெரிந்தது. சாந்தி கூர்ந்து பார்த்து நாகராசாவை இனங்கண்டு கொண்டாள்.

“அதோ நீலக்கால் சட்டை, கட்டம் போட்ட சேட். தெற்குப் புறமாகப் பார்த்தபடி நிற்பதே நாகராசா”

சுமணபாலாவும் அவளது குறிப்பை ‘முன்று பேர் பேசிக்கொண்டு நிற்கும் குழுத்தானே’ எனக்கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். சாந்தியை உட்காரும்படி, கூறிவிட்டு காப்ரலை அழைத்து, நாகராசாவை இனங்காட்டி, அவனது பைலோடு தன் அறையின் வெளியே அவனைக் கொண்டு வரும்படி கூறினான்.

பத்து நிமிடங்கள் கழிந்திருக்கும். காப்ரல் பைலோடு அவனை அழைத்து வந்தான்.

பைல் உள்ளே வந்ததும் அதில் ‘சந்தையா கமல நாதன்’ என எழுதப்பட்டிருப்பதைப் படித்துக் காட்டி சுமணபாலா சிரித்தான். அதன் மேல் ‘அலயஸ் நாகராசா’ என்ற பெயரை எழுதியதோடு மேலும் குறிப்புகள் சில

எழுதினான். கீழே சாந்தியைக் கையெழுத்திடும்படி வேண்டினான்.

“சாந்தி, நீ தான் பொறுப்பு. பிறகு வீட்டுக்காரர் வந்து என் பிள்ளையைக் கொண்டு போனீர்கள். திரும்பத் தாருங்கள் என்று என்னை வந்து கேட்டு விடப்படாது”

சுமணபாலா தன் கடமையையும் பொறுப்பையும் தெரிவித்த படியே சாந்தியைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

‘வன்மினிட் சாந்தி’ என்று கூறிவிட்டு பைவை மற்றோர் அறைக்கு எடுத்துச் சென்று அங்கிருந்த மேலதிகாரியிடமும் கையெழுத்து வாங்கி வந்தான்.

உடனே ஒரு பாஸ் எழுதி, காப்ரலை உள்ளே அழைத்து ‘அவனை வெளியே அழைத்துச் செல்’ எனக் கூறி பைவையும் கொடுத்தான்.

“சரி சாந்தி, சடங்கெல்லாம் முடிந்து விட்டது. இட்லி சாப்பிடுவதுதான் பாக்கி’, என்று கூறிக்கொண்டே ‘டிபன் பாக்சைத்’ திறந்தான்.

“நீங்க பிறகே சாப்பிடலாமே”

“அவ்வளவிற்கு பொறுமையில்லை. ரெம்ரேசன்”

தமிழ்நாட்டில் தங்கியிருந்த வேளை தான் பழகிய உணவு, சுவீட்டுகள் பற்றியெல்லாம் கூறிக்கொண்டே இட்லி ஆறியிருந்தபோதும் பாராட்டியபடி சாப்பிட்டான்.

“இட்லி ஆறியிருக்கும். அவசரத்தில்தான் பச்சடி அரைத்தேன். நல்லாயிருக்மோ தெரியேல்லை.”

“அது அல்ல சாந்தி முக்கியம். நீ என்னை நினைத்து இதைச் சிரமப்பட்டு செய்து வந்தாயே. அதுவே கோடி பெறும்”

சாந்தியால் அவனது அன்பான வார்த்தையைத் தாங்க முடியவில்லை. கண்கள் மீண்டும் கலங்கக் கூறினாள்:

“நீங்கள் செய்பவையோடும்... உங்க மனதிற்கும்...”

அதன் மேல் அவளால் பேச முடியவில்லை.

இப்பன் பாக்ஸை மூடி பையில் போட்டுவிட்டு எழுந்து முலையிலிருந்த பிள்டாில் கையை அலம்பி கிளாசில் தண்ணீர் ஏந்திக் குடித்தான்.

பிரைவேட் ஒருவன் கதவைத் தட்டி விட்டு இரண்டு கப்டை கொண்டு வந்தான். ஓன்றை சாந்தியிடம் கொடுத்து விட்டு மற்றதை உதட்டில் வைத்துச் சுவைத்தபடி கூறினான்:

“இதை மட்டுந்தான் என்னால் தரமுடியும். இங்கே நல்ல மை கிடையாது. ஏனென்றால் பசுப்பால் கிடையாது. டின் பால் அல்லது பவுடர் மில்க்தான். வெளியே பால் வாங்கினால் விஷம் கலந்து விடலாம் என்று இவர்கள் சந்தேகப்பட்டு ஆணையிட்டிருக்கிறார்கள். இதுவும் ஒரு சிறைக்கூடந்தான். எங்கள் அயலவர்களோடு நாம் எவ்வித உறவு வைத்திருக்கிறோம் என்று பார்த்தாயா?”

சுமண்பாலாவின் குரலில் ஒலித்த வேதனையைச் சாந்தியால் உணர முடிந்தது. தங்கள் வீட்டு அயலவர் களோடு, ஒரு காலத்தில் ஒரே வீடாகப் பழக்கியவர் களோடு, அச்சத்தோடும் சந்தேகத்தோடும் பழக வேண்டிய நிலையை என்னிப்பார்த்தாள்.

சாந்தியை அழைத்துக் கொண்டு முன்னர் அவள் வந்த வழியை விட்டு, வடக்குப் புறத்திலுள்ள நிரையான கட்டிடத்திற்கும் நடுப்புற காம்புக்கும் இடையே உள்ள வழியாகச் சென்றான். ஆங்காங்கே உற்றுப் பார்ப்பவர் களைப் பொருட் படுத்தாது சுமண்பாலா தேநீரை ஓட்டிய கலதயையே தொடர்ந்து பேசினான்:

“பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியலை ஒரு பாடமாகப் படித்த வேளை மக்கியாவலியின் ‘த பிரின்ஸ்’ நூலை ஆர்வத்தோடு படித்தேன். அரசியலின் அன்றைய குழுர முறைகள் அவன் அன்று கூறியது போலவே இன்றும் நடக்கிறது மன்னனுக்குப் பதிலாக பிரதமர், ஜனாதிபதி என்ற பெயரில் சர்வாதிகாரிகள். ஏதோ ஐந்தாண்டில் மாற்ற முடியும் என்று கூறுகிறார்கள். மற்றொருவன் அதே இடத்திற்கு வருகிறான். அதே வேளை மக்கியாவலி கூறிய சில நல்ல கருத்துக்களை இவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். ‘அயலவரோடு நட்பாயிரு. பகைவர்களைத் தூர்வை’ என்றான். இங்கே இவர்கள் அயலவர்களான தமிழர்களையும் இந்தியாவையும் பகைவர்களாக்கி எண்ணாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள அமெரிக்காவை நண்பர்களாகக் கருதுகிறார்கள்”

“நீங்கள் ஒருவர்தான் இப்படியான நல்ல கருத்தைக் கூறுகிறீர்கள்”

“இல்லை, பாராஞ்மன் ரத்திலும் எதிர்க்கட்சியிலிருந்து இக்கருத்தைக் கூறினார்கள். பகையை வைத்து ஆள விரும்புபவர்கள் செவியில் எங்கே இவை ஏற்பட்போகிறது?”

“உங்களைப் போன்றவர்கள் சிலராவது ஏன் அரசியலில் நுழைய முடியாது.”

“இதே கேள்வியைத்தான் எனக்கு அரசியல் போதித்த நண்பரிட மும் நான் கேட்பதுண்டு. அவன் அடிக்கடி சொல்லுவது நினைவுக்கு வருகிறது. அது சேராக இருக்கும் வரை நாங்கள் காலை வைத்தால் எடுக்க முடியாது போய்விடும் என்று சொல்லுவான்”

சிரித்தபடியே கூறிக்கொண்டு வாயில் வரை வந்தான். சென்றி சலுட் அடித்து வெளியே விட்டான்.

நாகர்சா தலை குனிந்தபடி பின்னே தொடர்ந்து டாக்சியின் முன்புறத்தில் ஏறிக் கொண்டான். அவனோடு சுமணபாலா எதுவும் பைசவில்லை.

'நன்றி நன்றி' என நாத்தமுக்கக் கூறிக்கொண்டே சாந்தி டாக்சியில் ஏறிக்கொண்டாள்.

29

வழியில் சாந்தி அதிகமாக எதுவும் பேசவில்லை. டாக்சிலேகமாக ஓமயது. டாக்சிக்காரன் எதிர்ப்பார்த்த திலும் பார்க்க அங்கு தாமதமாகிவிட்டது. ஆறுமணிக்கு மேல் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்தது.

"சாப்பாடெல்லாம் சரியாய் தருகிறார்களா"

சாந்தி மெளன்த்ஸை குலைப்பதற்காகவும் அவனிட மிருந்து அங்கு நடைபெறும் கொடுமைகள் பற்றி ஓரளவு அறிவதற்காகவும் கேட்டாள்.

"ம் ம்..."

நாகராசாவின் பதிலிலும் மெளன்த்திலுமிருந்து அவனது மன நிலையை சாந்தி ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டாள். தன் சக தோழர்களிலிருந்து தான் மட்டும் விடுபட்டு வருவது இயக்கத்திலிருந்து தனிமைப்படுவதாகி விடலாம் என அவன் என்னியருக்கக்கூடும். சாந்தி தன் பேச்சை மாற்றினாள்:

"உன் அம்மா சோறு தன்னிய்யா, தூக்கமோ இல்லா மல் அழுது கொண்டேயிருக்கிறாள். சுந்தரியும் அம்மா வோடு சேர்ந்து எங்கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் முடியாது என்றும் சொல்லமுடியாது. முயன்று பார்க்கிறேன் என்றுதான் சொன்னேன். இப்படி உடனே உன்னை விடுவிக்கழுதியும் என்றுகூட நான் எதிர்பார்க்கேவ்வை."

சாந்தி சமாதானம் கூறினாள். நாகராசா எதுவும் பேசாது கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். தன் நிலை சங்கடமாவதைணர்ந்து அவள் கடைசியாகக் கூறினாள்.

“என்னவோ அம்மாவும் சுந்தரியும் கேட்டபடி நான் என் கடமையைச் செய்தேன். இனி உன் விருப்பம். நீ ஏதாவது பேசுவதானால் சுந்தரியோடு பேசிக்கொள்”

அதன் பின்னர் சாந்தி எதுவும் பேசவில்லை.

ஐந்தரை மணிக்கு வீடு சேர்ந்தனர். தங்கம் ஓடி வந்து மகனைக் கட்டி அணைத்து அழுதாள். சுந்தரியும் அங்கேயே காத்திருந்தாள். செல்லம்மாவுடன் அயல் வீட்டவர் எல்லோரும் நாகராசாவைப் பார்க்கவந்தனர்.

நாகராசாவின் முகத்தில் ஈ ஆடவில்லை. எவ்வித முக மாற்றமும் ஏற்படவில்லை.

சாந்தி அங்கு எதுவும் பேசாது வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

சிவகுமார் ஓடிவந்து நாகராசாவைச் சுற்றி வந்து பார்த்தான். சேட்டை மேலே இழுத்துவிட்டும் பார்த்தான்.

‘மாமாவிற்கு காயம் ஒன்றுமில்லை’ என்று சொல்லிக் கொண்டே கேட்டான்:

“மாமா உங்களுக்கு ஊசி ஏதாவது போட்டாங்களா. தலை கீழாகக் கட்டித் தூக்கவில்லையா?”

நாகராசா மேலும் பேசாததைக் கண்டு மீண்டும் கேட்டான்:

“ஏதாவது வாய் பேசாமல் பண்ணவும் ஊசி போட்டாங்களா?”

நாகராசா வரட்டுச் சிரிப்பு ஒன்றை உதிர்த்தான்.

“வெளியே சொன்னால் வெட்கம். அதுதான் மாமா பேசாமல் இருக்கிறார்.”

சிவகுமார் கேலி பேசினான். சுந்தரி வந்து அவனைக் குளித்துவிட்டு உடைகளை மாற்றும்படி சொன்னாள். அவன் உள்ளே சென்றான்.

சாந்தியிடம் வீட்டுக்கு வந்து தங்கம் நன்றி கூறி நாள்.

“நான் நன்மை செய்ததாகத் தெரியேல்லை மாமி. ஏதோ உங்கள் கண்ணீருக்காக என் கடமையைச் செய் தேன். நாகராசா நான் தீமை செய்து விட்டதாகவே கருதுகிறான்.”

சாந்தி கூறினாள். சுந்தரியோடும் சாந்தி மனம் திறந்து பேசவில்லை. கடைசி வேளையில் அவள் கை விட்டதும் நாகராசாவின் மனப்போக்கும் அவள் மனதை வாட்டியது.

செல்லம்மா மட்டும் சுமணபாலா பற்றி விசாரித் தாள். ‘நல்லாய் என்னோடு பேசினார். உங்களை விசாரித்தார். உதவினார்’ என்று சுருக்கமாகக் கூறி நாள்.

நன்மை செய்யப் போய் தீமை செய்து விட்டேனா எனவும் சாந்தியின் மனம் சஞ்சலப்பட்டது. சுமண பாலாவிடம் வேறு எவரும் பெற முடியாத பெரிய உதவியைப் பெற்ற போதும் அது சிறுமையாகக் கருதப் படுவது வீண் மனவேதனை தருவதாக உணர்ந்தாள்.

30

சுந்தரி நாகராசாவின் அறைக்கு அடிக்கடி சென்று அவனது மனதிலையை மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டாள். முதலில் அவனை வெளியே கொண்டுவர வேண்டுமென்று எண்ணினாள் தவிர அதனால் பின்னர் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சனைகளை அவளால் முன்னர் ஆராய முடியவில்லை.

முதலில் அவனது உயிரைப் பற்றி வீட்டார், அயல வர் அணவரிடமும் ஏற்பட்ட பரபரப்பை நாகராசா வால் உணர முடியவில்லை என்பது சுந்தரிக்கும் வருத்த மூட்டியது.

நாகராசா வெளியே செல்ல வீரும்பாத போதும் அவனுக்காகச் சுந்தரி வெளியே சென்று அவனைச் சார்ந்தவர்களையும் கண்டு பேசி வந்தாள்.

சுந்தரியின் புதிய ஏற்பாடுகள் நாகராசாவிற்குச் சில நாட்களில் தெம்பு ஊட்டின.

சுந்தரி சாந்தியோடும் கலகலப்பாகப் பேசுவதைக் குறைத்துக் கொண்டாள். தன் புதிய முயற்சி அவனுக்கு மேலும் ஆத்திரமூட்டலாம். அதை எவ்வாறு சாந்தி சந்தேகிக்காது நடைமுறைப் படுத்துவது என்பதே அவளது ஒரே பிரச்சனையா யிருந்தது.

ஒரு வாரத்தில் ஏற்பாடு யாவும் முடிந்த பின்னர் சுந்தரி கலகலப்பாக சாந்தியோடு பேசத் தொடங்கி னாள்.

“நாகராசா முதலில் தன்னை மற்றவர்கள் கருங்காலி ஆக்கிப் போடுவார்களோ என்ற பயத்திலேதான்

அக்கா உன்னோடு முஞ்சியை நீட்டிப் போட்டான். இப்பதான் அக்காவின் உதவிக்கு நன்றி சொல்லாமல் வீட்டுவிட்டேன் என்று வருத்தப்படுகிறான். சுமண்பாலா வுக்கு காம்பிலேயே எல்லாப் பெடியங்களும் நல்ல மரி யாதையும் மதிப்பும் காட்டுகிறார்களாம். இப்படியும் ஒருத்தர் சிங்கள கூலிப்படையில் இருக்க முடியுமா என்று ஆச்சரியப் படுகிறார்களாய்”

சுந்தரி சுமண்பாலாவை உயர்த்திப் பேசி சாந்தியின் மனதைத் திருப்பினாள். பின்னர் இரவு நாகராசாவை யும் வீட்டுக்கு வரச்செய்து சாந்திக்கு நன்றி கூறுவதாக மனந்திறந்து பேசச் செய்தாள்.

நாகராசா இராணுவ முகாமில் காட்டப்படும் சலுகை, சிலருடைய நடுநிலைமை, உணவு ஆகியவற்றி ஹுள்ள நல்ல பகுதிகளை மட்டும் சாந்தியிடம் கூறினான். சுந்தரியிடம் விபரமாகக் கூறியதான், அங்கு நடைபெறும் கொளைகள், வதை, வசதியின்மை, வஞ்ச ஊழல் ஆகியவை பற்றி மறைத்தே நாகராசா சாந்தியிடம் சொன்னான்.

சாந்தியின் மனநிலை ஓரளவு ஆறிவந்தது. கல்லூரிக்கு அவள் ஒழுங்காகச் சென்று வந்தபோதும் ஒருவரிடமும் இராணுவ முகாமிற்குச் சென்ற செய்தி பற்றியோ, நாகராசா பற்றியோ அவள் எதுவும் கூற வில்லை. எவராவது அறிந்து கேட்டால் சந்தேகம் ஏற்படாதபடி கூறக்கூடிய பதில்களையும் அவள் தயாராக வைத்திருந்தாள்.

இரண்டு முன்று நாட்கள் கழிந்த பின்னர் சுந்தரி ஒரு கதையைக் கட்டி முதலில் சாந்தியிடமே சொன்னாள்:

“காலையில் நான் புறப்பட்டுப் போகும்போது மூர்த்தி வீட்டருகிலிருந்து இரண்டு சி. ஐ. டி பொலிஸ் காரர் என்னைத் தொடர்ந்து வந்து இடைமறித்து

நாகராசா பற்றி விசாரித்தார்கள். எந்த இயக்கத்தில் இருக்கிறான், எப்படி இராணுவ முகாமிலிருந்து வெளியே வந்தான் என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். நான் எனக்கு இயக்கம் பற்றி எதுவும் தெரியாது என்று கூறிவிட்டேன். ‘சந்தேகத்தில் கைது செய்து பிறகு, அப்பாவி மாணவன் என விட்டுவிட்டார்கள், அவ்வளவுந்தான்’ என்றேன். அவனது கல்லூரியிலும் விசாரித்ததாக அவனது வகுப்பு மாணவன் ஒருவன் சொன்னதாக நான் சென்ற இடத்தில் கூறினார்கள். தங்கமாமிக்கு ஒன்றும் சொல்லி விடாதை அக்கா’

சாந்திக்கு அவனது பேச்சு ஆச்சரியமாயிருந்தது. இராணுவத்திற்கு மேலாக பொலிசார் எப்படி நடவடிக்கை எடுக்க முடியும் என்று மனதைச் சாந்தப் படுத்தினாள். இவர்களால் சுமண்பாலாவை என்ன செய்துவிட முடியும் எனவும் எண்ணிக் கொண்டாள்.

‘பொலிசார் கல்லூரிக்குப் போகாத சிலமாணவரை விசாரிக்கிறார்கள் என்பது கேள்விப் பட்டேன். நாகராசாவை இனி இவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. தங்கமாமியிடம் நான் இதைப் பற்றிச் சொல்லப் போகிறேன்’

சாந்தி சமாதானம் கூறினாள்.

இந்தக் கதையை மறைமுகமாக தங்கத்தின் செவி யிலும் எட்டத்தக்கதாக சுந்தரி போட்டு வைத்தாள்.

நாகராசா முன்போலவே வெளியே சென்று வந்தான். வீட்டாருக்கும் சுந்தரி வீட்டுக்கும் வேண்டிய உதவிகளையும் முன்போலச் செய்து வந்தான். திருத்தச் செய்த நாகராசாவின் சயிக்கிளை சுந்தரி முன்னரேயே எடுத்து வந்து கொடுத்திருந்தாள். சிவகுமார் மாமாவின் சயிக்கிளில் ஏறியும் பள்ளிக்குக் காலையில் சென்று வந்தான். நாகராசா கல்லூரிக்கு மேலும் சிலநாள் கழித்து செல்வதாகத் தாயிடம் கூறியிருந்தான்.

31

ஒருநாட் காலையில் சாப்பிட்டு விட்டுச் சயிக்கிளில் புறப்பட்ட நாகராசா மாலையில் வரவில்லை.

மணி ஆறுக்கு மேலானது,

தங்கம் முன்னர் போலப் பதைபதைத்து சுந்தரியை அழைத்தாள்.

சுந்தரி எவ்வித சலனமும் காட்டாதவளாக தங்கம் வீட்டிற்கு வந்தாள். சிவகுமாரும் அவளுடன் வந்தான்.

காலையில் பார்ப்போம் என்று சுந்தரி சமாதானம் கூறினாள்.

“பாட்டி, நாளைக்கு என்னை நடந்து சொல்லுக்குப் போகச் சொல்லி மாமா காலையில் சொன்னது இப்பதான் தெரியது. அவரும் மாமா போலை ரெயினிங்குத்தான் போயிருப்பார்”

“நீ என்னடா சொல்லுறாய்?”

சுந்தரி அதட்டினாள்.

“சின்னம்மா, எனக்கு எல்லாம் தெரியும். மாமாவை செட் அப் பண்ணினது போலை நீங்கதான் இதெல்லாம் செட் அப் பண்ணிப்போட்டு நடிக்கிறீங்க”

“பாட்டிக்கு என்னடா பொய்யெல்லாம் சொல்லுறாய்? நீ இருந்து பார், காலையிலை மாமா வாறாறா இல்லையா என்று”

“காலையிலை சயிக்கிள்தான் வரும். மாமாவோடை நேற்று அறையுக்கை குசுகுசு பேசின போதே நினைச்சன், சின்னம்மா புதுத்திட்டம் போடுறா என்று”

“டெ வாயை அடக்கிப் பேசடா, அடிப்பன்”

“பாட்டு, நீ என் அழுகிறாய்? இந்த ஆமிச்காரன் களிடம் உதை வாங்குவதிலும் பார்க்க மாமா ரெயினிங்கு போனதுதான் நல்லது. இல்லையா? நீங்களே முந்தி இப்பிடித்தானே சொன்னீங்க”

சிவகுமாரே தங்கத்துக்கு ஆறுதல் கூறினான். சுந்தரி தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள். தான் மறுநாள் சொல்ல இருந்ததை அவன் இன்றே கூறுகிறான் என எண்ணிக் கொண்டாள்.

“இவனுடைய கதைகளை விடுங்கோ மாமி. நாளைக் காலையிலே பார்ப்போம். வரவர இவனுக்கு வாய் முளைக்குது”

அவ்வேணை சாந்தியும் செல்லம்மாவும் அங்கு வந்தனர். சிவகுமாரின் பேச்சில் உண்மை இருப்பதாகவே இருவரும் எண்ணினர்.

சாந்திக்கு யாவும் பெரிய ஏமாற்றமாயிருந்தது. தான் சிபார்சு செய்து விடுவிக்க நாகராசா இயக்கத்தோடு மீண்டும் சென்றது தன்னையும் சுமண்பாலாவையும் ஏமாற்றுவதாகவும் எண்ணிக் கொண்டாள்.

சுந்தரியின் யுக்திதான் இவை என்பதிலும் அவற்றுக்கு சந்தேகமிழுக்கவில்லை. சாந்தி சுந்தரியோடு எதுவும் பேசவில்லை.

சிவகுமார் கூறியபடி மறுநாள் நாகராசாவின் சயிக்கினும் கடிதமும் மட்டுமே வந்தன.

தங்கத்திற்கு நாகராசா ஆறுதல் கடிதம் எழுதி யிருந்தான்:

அன்பான அம்மா, அப்பா, தீரா,

இராணுவத்திடம் உதைபட்டுச் சாவதிலும் பார்க்கப் போராடிச் சாவதே மேல் என்ற முடிவுடனேயே புற்பபட்டு விட்டேன்.

நான் நலமாகவே செல்கிறேன். எப்படியும் வாய்ப் புள்ள வேளையெல்லாம் வந்து போவேன். அப்பாவைப் பார்க்கும் பொறுப்பை நீங்களும் தீராவுமே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

சாந்தி அக்கா உங்கள் கண்ணீருக்காக உதவிய போதும் அது இயக்கத்தில் எத்தனை சிக்கலை எனக்கு ஏற்படுத்தக்கூடியது என்பதை சுந்தரி அக்காவால் மட்டுமே அறியமுடியும்.

சென்று வருகிறேன். எல்லோருக்கும் என் அன்பு.

உங்கள்,

நாகராசா

சுந்தரி தங்கத்திற்கு நீண்ட நேரமாக ஆறுதல் கூறி அமைதி ஏற்படுத்தினாள். இயக்கத்தில் சேர்ந்தபின் வீட்டில் இருப்பதிலுள்ள ஆபத்துப் பற்றியும் தார இடத்தில் உயிரோடு வாழ்வது யாவருக்கும் தரக்கூடிய ஆறுதல் பற்றியும் விளக்கிக் கூறினாள். தங்கள் வீட்டு நிலைமையை ஒப்பிட்டு தங்கம் முன்னரே இத்தகைய நிலையை வரவேற்றதுபற்றியும் சுந்தரி நினைவுட்டினாள்.

தங்கத்தின் நெஞ்சம் செல்லம்மாவும் வந்து கண்டு பேசியதோடு ஆறுதலடைந்தது.

“நான் ஒன்றல்ல இரண்டு பிள்ளைகளை அனுப்பிப் போட்டு இருக்கிறேன். வீட்டிலே சிவகுமாரும் மோகனும் தவிர ஆண் துணையே இல்லை”

செல்லம்மா தன் நிலையைக்கூறி தங்கத்தை ஆற்றி னாள்.

“உனக்கென்ன குறை. சுந்தரி நாலு ஆண் பிள்ளைக்குச் சமம்”

“உனக்கென்ன தெரியும், அவள் செய்யும் கூத்துத்தகளை. எனக்கு ஆண் பிள்ளைகள் பற்றிக் கூடக் கவனலயில்லை. இவளைப் பற்றித்தான் இராப்பகலாய் கவலை”

தங்கத்திற்கு செல்லம்மா பதில் கூறினாள். செல்லம் மாவின் குரலில் சந்தரிமேலிருந்த வெறுப்புத் தொனித்தது-

32

நாகராசா விடுவிக்கப்பட்ட கதை அதே தெருவில் மட்டுமல்ல சாந்தியின் கல்லூரியிலும் சிறிது சிறிதாகப் பரவி விட்டது. அதனால் எல்லோரும் சாந்தியை ஒருவித சந்தேகக் கண்ணோடு பார்க்கத் தொடங்கினர்.

நல்ல என்னத்தோடு அயலவருக்கு உதவப்போய் அவப்பெயருக்கும் சந்தேகத்திற்கும் ஆளாவது அவளுக்குப் பெரிய வேதனையாக இருந்தது. வேலை கிடைத்தது கூட அந்த காப்பனின் உதவியுடன் தான் என்ற பேச்சும் அடிப்படத் தொடங்கியது,

அதே தெருவில் முன்னர் அவள் மேல் அனுதாபங் காட்டியும் அன்போடும் பழகியவர்கள் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு திரும்புவதையும் கண்டாள்.

அவளுடன் மிக நெருங்கிப் பழகிய ஒரு சில ஆசிரியரும் உறவினர்களும் அவளிடம் நேரில் இது என்ன கதை? என்று வினவினர். அவர்களுக்கெல்லாம் அவள் எதையும் மறையாது நாகராவை ஓட்டி நடந்த சம்பவத்தையும் முன் னர் அயல் வீட்டில் காப்பனின்குடும்பத்தவர் வாழ்ந்து பழகியது பற்றியும் விபரமாகக் கூறினாள். வினாவிய வர்கள் யாவரும் அவளது விளக்கத்தை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

ஒரு சக ஆசிரியை பலாவி முகாமில் அகப்பட்ட தன்-
தம்பியை விடுவிக்க உதவும்படி வேண்டினாள். சாந்தி-
அதனால் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்களைக் கூறித் தப்பிக்-
கொண்டாள்.

ஆனால் அவளால் பொதுமையாக அனைவருக்கும்
விளக்கிக்கூறி தன்மேல் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தைப்போக்க-
முடியாதவளாக இருந்தாள். ஆரம்பத்தில் இதனால்
மனநோவு ஏற்பட்டபோதும் காலப்போக்கில் அவளது
மனம் உறுதிப்பட்டது. நான் தவறு செய்யவில்லை.
அயல்வர்களாக வாழ்ந்தவர்களை, வாழ்பவர்களை நாம்
என்றும் பகைக்க முடியாது. பகைத்து அமைதியாக.
வாழவும் முடியாது. அது சுமண்பாலா குடும்பமானாலும்
சரி, தங்கத்தின் குடும்பமானாலும் சரி. இன்றைய
தவறான நிலை தற்காலிகமானது. இரு பகுதியினருக்கும்
அழிவு தருவது. இவற்றை நாம் என்றோ ஒருநாள்
கசப்பான அனுபவமுலம் கற்றுக்கொள்ளப் போகிறோம்.

சாந்தியின் மனம் மேலும் மேலும் வலுப்பெற்று
வந்தது. இதற்காக அப்பாவியான என் கணவர் பலி
யானது போல நானும் பலியாக நேர்ந்தால் நேர்ந்து
விட்டுப் போகட்டும்.

சுந்தரி சாந்தியின் பிரச்சனைகளை நன்கு அறிந்
திருந்த போதும் தனக்கு எதுவும் தெரியாதது போலவும்
அவை பொருட்படுத்த வேண்டிய வீஷயம் அல்லப் போல-
வும் காட்டிக் கொண்டாள். செல்லம்மா சாந்தியின்-
பக்கம் நின்றாள். தங்கம் மட்டும் சாந்தி அவப்பெயர்
கேட்பதற்கு தானும் உடந்தைதான் என்ற குற்ற
உணர்வைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

ஒருநாள் இரவு பத்து மணிக்கு மேலாக இருக்கலாம். கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டு செல்லம்மா எழுந்து மின் விளக்கைப் போட்டுவிட்டு ‘யார் அது’ என்று கேட்டபடி கதவைத் திறந்தாள்.

முத்தவன் மகாதேவன்! செல்லம்மா மகிழ்ச்சி ஒரு புறமாகவும் பீதி ஒரு புறமாகவும் மகனைக் கட்டி அணைத்து சுகம் விசாரித்தாள்.

“தண்ணீர்குடி தம்பி, ஏதாவது சாப்பிடுகிறாயா?”

வாஞ்சையோடு குசினிப் பக்கமாக அழைத்துச் சென்றாள்.

“�தாவது சாப்பிடலாம். ஆனால் நான் தங்க முடியாது. விடியுமுன்னர் நான் வேறோர் இடத்திற்குப் போய் விட வேண்டும். எவரையும் எழுப்ப வேண்டாம். நான் வந்து போனதாகக் கதை பரப்பி விட்டால் பிறகு உங்களுக்குத் தான் ஆபத்து.”

கூறிக்கொண்டே அடுக்களைக்குள் தாயோடு நுழைந்ததும் கூறினான்:

“அடுப்பை மூட்டிவிட்டுப் போய் சாந்தி அக்காவை மட்டும் எழுப்பி வா”

விதவையான அக்காவைப் பார்க்க ஆசைப் படுகிறான் என்ற ஆவலோடு செல்லம்மா உள்ளே சென்று குழந்தைகள் எழாக விதமாக சாந்தியை மட்டும் தட்டி எழுப்பி அழைத்து வந்தாள்.

சாந்தி அடுக்களையில் அரைத் தூக்கத்தில் தம்பியாரைப் பல மாதங்களின் பின்னர் கண்டதும் திகைப் போடும் வாஞ்சையோடும் சொன்னாள்:

“எப்படித் தம்பி சுகமாயிருக்கிறாயா? உங்கள் இருவரைப் பற்றியும் தான் நாங்கள் இரவு பகலாகக் கவலைப் படுகிறோம். இந்தப் பிரச்சனைகளெல்லாம் முடிந்து வீட்டோடு எப்பொழுது வருவீர்கள் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்”

ஆனால் சாந்தி எதிர்பார்த்ததற்கு எதிராக அவன் அவள் மேல் சீறி விழுந்தான்:

“அக்கா, இந்த வாஞ்சைப் பேச்செல்லாம் கேட்க நான் இந்த நேரத்திலை இங்கே வரவில்லை. உன் னுடைய நடத்தையாலை எனக்கு மட்டுமல்ல எங்க இனத்துக்கே மானக்கேடு வந்திருக்கு. உனக்குத் தாலி கட்டின புருஷனை சிங்கள் நாய்கள் கொன்று விட்டதை நீ இத்தனை கெதியாய் மறந்து விடுவாய் என நாங்கள் நினைக்கேல்லை. அதை நினைத்தும்தான் நானும் இயக்கத்தில் சேர்ந்து எங்க இனத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடப் புறப்பட்டோம். எங்க உயிரைப் பற்றியே கவலைப் படாமல் இப்போது போராடிக் கொண்டிருக்கி றோம். நீ எங்க எதிரியான ஒரு சிங்கள் நாயோடு தொடர்பு வைத்திருக்கிறாய் என்று கேள்விப்படும்போது எத்தனை அவமானமாய் இருக்கு என்று உனக்குத் தெரியுதா. இனிமேல் நீ அவனோடு எந்தவித தொடர்பும் வைத்திருக்கப்படாது. அப்படி வைக்க நேர்ந்தால் உன்னையும் சமூக விரோதிகள் பட்டியலில் போட்டு நடவடிக்கை எடுக்க நேரும். அந்த ராஸ்கலையும் நாங்க சும்மாவிடப் போவதில்லை. கண்ணி வெடியில் அகப் படத் தவறினாலும் என்றாவது ஒருநாள் சௌடி வைத்துத் தீர்க்கவே போகிறாம். இதைச் சொல்லிவிட்டுப் போகத் தான் வந்தேன்”

மகாதேவனின் ஆவேசப் பேச்சையும் தீர்ப்புகளையும் கேட்ட சாந்தியால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. பேயறைந்தவள் போல எதுவும் பேசாது அருகே ஆருந்த

நாற்காலி ஒன்றில் அப்படியே தலைகுனிந்தபடி உட்கார்ந்து விட்டாள். அவளது நெஞ்சு வெடித்துக் கண்ணீராக ஓடியது. அழுகையின் விம்மல் குரலை, அணிந்திருந்த டிரெஸ்லிங் கவுணின் கீழ்ப்பகுதியை இழுத்து வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள். அப்போதும் விம்மலை முழுமையாகத் தடுக்க முடியவில்லை.

அவன் பேச்சைக் கேட்டுச் செல்லம்மாவே அதிர்ச்சியடைந்தாள். ஆத்திரம் பொங்கக் கூறினாள்:

“நீ என்னடா பேசுகிறாய்? உண்மையாக நடந்த விஷயம் எதுவும் தெரியாமல் வாய்க்கு வந்தபடி பேசாதை.”

“நான் பேசுத்தான் செய்வேன். அவன் எங்க இன எதிரி. அவனை ஆர் இந்த வீட்டுக்குள் வர விட்டது?”

“நான் தான்ரா வரவிட்டேன். அயல் வீட்டில் அவன் வளரேக்கை நீ சின்னப் பொடியன்ரா. உண்ணைக் கூட தூக்கி விளையாடினவன். நீ மறந்து போனாய். நான் என்றை ஒரு பிள்ளை போலத்தான் அவனையும் வளர்த்தனான். அவனை எப்பவும் இந்த வீட்டுக்குள் வரவிடுவன். ஆனால் அந்தப் பிள்ளை நிலைமையைத் தெரிஞ்சுதான் பத்து மைலுக்கு அப்பால் இருந்தும் ஒருநாள் மட்டும் வந்த பிறகு ஐஞ்சாறு மாதம் இந்தப் பக்கமே வரேல்லை.”

சாந்திக்கு ஆறுதல் தரும் முறையாக செல்லம்மாதிமரெனப் பேசினாள். தாய் இப்படிப் பதில் கூறுவாள் என சாந்தியே சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவளது நெஞ்சம் சிறிது ஆறுதல் பெற்றது.

“நாங்களெல்லாம் உங்களுக்குப் பிள்ளையில்லை. இப்ப அவனைத் தான் உன் பிள்ளையாக, ஏன் மருமக

ஊக்கூட இங்கே கொண்டு வந்து வைத்து விடுவாய் போலிருக்கு”

மகாதேவன் தாயை எதிர்ப்பதாகக் தரங்குறைந்த அம்புக்கணையை விசினான்.

“ஓ மடா, அப்பிடித்தான் உனக்கும் மச்சானாகக் கொண்டுவர நானும் அவரும் கூட முந்தி நினைச்சிருந்தும். பிறகு ஏற்பட்ட நிலைமைகளாலே கைவிட்டு விட்டும். அப்பிடி நடந்திருந்தால் இப்ப நீ என்னடா செய்திருப்பாய்?”

செல்லம்மாவின் தினரடிக்கும் உண்மைப் பேச்சும் சிக்கலான கேள்வியும் மகாதேவனை ஒரு கணம் வாய்டைக் கச்செய்தது.

“குடும்பத்தில் ஒருத்தி சிங்களத்தியாய் போய் விட்டாள் என்று மறந்திருப்பம்”

கண்ணீர் விட்டபடி தலையை நிமிர்த்தாது இருந்த சாந்தியைப் பார்த்தபடியே தாய் கூறினாள் :

“எத்தனை காலத்துக்குப் பிறகு என் பிள்ளை வருகுதென்று சந்தோசப்பட்டால் வீட்டிலை கல்லைத் தூக்கிப் போடவா வந்தாய்”

செல்லம்மா அங்கலாய்த்தபடி வென்னீரை கேத்தினி விருந்து கோப்பிப் பொட்ட பாத்திரத்தில் ஊற்றினாள். அவ்வேளை ‘யாரோடையம்மா பேச கிறாய்?’ என்று கேட்டபடி கண்களைத் துடைத்தபடி சுந்தரி வந்தாள். மகாதேவனைக் கண்டு வியப்போடு, ‘தம்பியா, என்னை ஏன் ஒருத்தரும் எழுப்பேல்லை,’ என்று கேட்டபடி அவனை கட்டி அணைத்தாள். சாந்தியின் நிலையைக் கண்டு ஏதோ வாக்குவாதம் நடந்ததையும் உணர்ந்து கொண்டாள்.

“நீ இங்கே வந்து விட்டாய் என்று கேள்விப்பட்டேன். அங்கே இருக்கும்போது மகேந்திரன், நாகராசா ஒரு வரையும் காணேல்லையா?”

“அங்கே வந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். காண
முடியேல்லை”

தாய் கலக்கிய கோப்பியை எடுத்து ஆற்றித்
தம்பியாரிடம் கொடுத்தாள்.

“ஏதாவது சாப்பிட்டாயா?”

“அம்மா தோசை சுடுவதாகச் சொன்னா”

செல்லம்மா மறுநாட்ட காலை தோசை சுடுவதற்காக
அரைத்து வைத்த மாவிற்கு உப்பு நீர் விட்டுக் கலக்கினாள்.
சுந்தரி தோசைக்கல்லை எடுத்து அடுப்பில் வைத்தாள்.

செல்லம்மா தலை குனிந்தபடியிருந்த சாந்தி
அருகே வந்து முதுகை வருடி விட்டுத் தேற்றினாள்:

“உன் தம்பி தானே. நடந்த உண்மைகளை அறியா
மல் ஏதோ பேசி விட்டான் இந்தக் கோப்பியைக் குடித்து
விட்டு எழும்பி கொஞ்சம் பச்சடி அரை. அவள் தோசை
யைச் சுட்டும்.”

ஓரு ‘கப்பில் குடான் கோப்பியை நீட்டியபடி
கூறினாள். சாந்தியும் மறுக்க முடியாது தலையை
நிமிர்த்தி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு ‘கப்பை
வாங்கிக் கொண்டாள்.

மகாதேவன் சாப்பிட்டு விட்டு இரவு இரண்டு மணி
வரையில் வெளியேறி விட்டான். தனக்குப் பல பணிகள்
இருப்பதாகவும் தோழர்கள் வேறு இடத்தில் காத்திருப்
பதாகவும் கூறிவிட்டுச் சென்றான்,

ஓரு புறம் பல மாதங்களின் பின்னர் அவனைக்
கண்ட மகிழ்ச்சியும் மறுபுறம் அவன் தூக்கிப் போட்ட
குண்டின் அதிர்ச்சியுமாக அன்றிரவு எவரும் தூங்க
முடியவில்லை.

காலையில் எழுந்தபோது சாந்தியின் கண்கள்
வீங்கியிருந்தன. சிவகுமாரே தூக்கம் விட்டு எழுந்து.
பள்ளிக்குப் புறப்படும் போது கேட்டான்:

“ஏனம்மா கண் வீங்கியிருக்கு?”

சாந்தி கண்களில் தூசு விழுந்ததாகக் கூறிச் சமாளித் தாள். கல்லூரிக்குச் செல்லாது ஓய்வு எடுக்கும்படி தாய் கூறியபோதும் அங்கு சென்று வேலையில் ஈடுபடுவது மனதைத் திசை திருப்பவல்லது என்ற எண்ணத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

34

அந்த மாதத்தில் பரபரப்பூட்டும் பல சம்பவங்கள் நடைபெற்றன.

17 இந்தியப் படகுகளை 94 மீனவருடன் இலங்கைக் கடற்படையினர் கைப்பற்றியதையொட்டி இருநாடு களிடையேயும் முரண்பாடு ஏற்பட்டது.

மாலை ஆறு மணியிலிருந்து காலை ஆறுமணி வரை மீனவர்கள் கடலுக்குச் செல்லப்படாது என அரசு ஆணை பிறப்பித்தது.

கொழும்பில் பல இடங்களில் ஓரிரு மணி நேரத்தில் பல வெடிகுண்டுகள் வெடித்து சேதப்படுத்தியதையொட்டி அங்கு கெடுபிடிகள் அதிகரித்தன.

யாழிப்பாணத்தில் ஐப்பானிய புத்தபிக்கு ஒருவர் உளவாளி என்ற குற்றச்சாட்டில் சுட்டுக்கொல்லப் பட்டார்.

இவற்றால் கல்லூரிகள் பாடசாலைகள் யாவும் ஒழுங்காக நடைபெறவில்லை. இராணுவத்தின் கெடுபிடிகள் ஒரு புறம் அதிகரித்து வந்தன. கதவடைப்புகள்.

பாடசாலைப் பகிள்கரிப்புகளை இயக்கங்கள் தொடர்ந்து நடாத்தின.

ஆசிரியர்கள் மட்டும் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று தமது வருகையைக் கையெழுத்திட்டுத் தெரிவித்துவிட்டு வீடு திரும்பினர். தூரத்தில் இருந்து பஸ்களில் பிரயாணம் செய்பவர்களால் சென்று கையெழுத்திடவும் முடிய வில்லை.

அன்று புதன் கிழமை மாணவ, மாணவியரும் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

சாந்தி அன்று கல்லூரிக்குச் செல்லும் வேளை இராணுவ டிரக்குகள், கவச வண்டிகள், ஜீப்புகள், ஒன்றான்பின் ஒன்றாக யந்திரத் துப்பாக்கி ஏந்திய இராணுவத்தினருடன் சென்று கொண்டிருந்தன. ஒரே உறுமலும் இரைச்சலும். தனியார் கார்கள், சயிக்கிள்கள் யாவும் அச்சத்துடன் ஒதுங்கி வழிவிட்டன. தெருவில் அகப்பட்டவர்கள் பதட்டத்தோடு ஒதுங்கி நின்றனர்; பலர் அண்மையில் அகப்பட்ட வீடுகளுக்குள் நுழைந்தனர்.

சாந்தியும் பதட்டத்தோடு ஒதுங்கி நின்று இராணுவ தர்பாரைப் பார்த்தாள். ஜீப்பின் மூன் புறத்தில் சுமணை பாலாவின் தோற்றத்தில் ஒருவன் இருப்பது போலிருந்தது. வேகம், அச்சம், தலைக்கவசம் ஆகியவற்றால் உறுதியாக மதிப்பிட முடியவில்லை. வெறும் பிரமையா என்றோர் சந்தேகம்

கொழும்பில் கணவருடன் குடும்பமாக வாழ்ந்த போதும் ஒரு நாள் கிரீன்லண்ஸ் ஓட்டவில் மாலையில் சிற்றுண்டி அருந்தி விட்டு வந்து காலி ரோட்டில் ஏறிய போது ஒரு ஜீப் வண்டியில் இராணுவ உடையோடு ஒருவனைப் பார்த்ததும் சுமணைபாலாவின் நினைவு அவளுக்கு வந்தது. சுமணாயிருக்க முடியாது என்று மனம் கூறியபோதும் கணகள் திரும்பத் திரும்ப அப்ரக்கம் நோக்கின.

“என்ன கூர்ந்து பார்க்கிறாய்? எவராவது தெரிந்தவரா?”

கணவர் கேட்டார்.

“ஜீப்பில் தெரிந்தவர் போல ஒருவர்”

“இராணுவத்திலேயா?”

சாந்தி சமாளித்துக் கொண்டாள். இந்தச் சம்பவத்தை சுமனைபாலா முதல் தடவை வீட்டுக்கு வந்தபோது சாந்தி சொன்னாள்.

“வெறும் மனப்பிரமை என்று அன்று நினைத்தேன். இன்றுதான் அது உண்மை என்று கண்டேன்”

சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

“சாந்தி, நீ ஒரு தடவை தானே என்னைப் பார்த்தது போல நினைத்தாய். நான் பல்கலைக்கழகத்திலும் கொழும்புத் தெருக்களிலும் மட்டுமல்ல சென்னையிலும் எத்தனையோ தடவை நீயாக இருக்கலாம் என்று தூரத்தில் பார்த்து அண்மையில் சென்று ஏமாந்திருக்கிறேன். இங்கே வந்த பிள்ளைரும் ஜீப்பில் செல்லும் போதெல்லாம் பலரைப் பார்த்து ஏமாந்திருக்கிறேன். வேதனை தந்த போதும் பழைய நினைவுகளில்தான் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.”

அச்சமும் பதட்டமும் கொண்ட அவ்வேளையிலும் இந்த நினைவுகள் மீண்டும் வந்து நெஞ்சில் உந்தின.

மகாதேவன் அன்று வந்து உறுமியது இன்றைய சமூக நிலைக்குச் சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் என்மனதால் என்றும் அவனை மறக்கவோ வெறுக்கவோ முடியாது. அயல் வீட்டில் வாழ்ந்த நாட்களை, காட்டிய பாசத்தை எவ்வாறு மறக்க முடியும்?

35

சாந்தி சுற்றாடலை மறந்து கல்லூரியை நோக்கி நடந்தாள்.

“சிங்கள கூவிப் படையினர் தர்பாரைப் பார்த்தாயா?”

சக ஆசிரியை ஒருத்தி, வானத்தில் பின்னோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்த சாந்தியின் நினைவை மீண்டும் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தாள். அவளது வினாவிலிருந்த நளினத்தையும் சாந்தியால் உணர முடிந்தது. மேலன மாக நடந்தாள்.

நன்பகல் இடைவேளைக்கு முந்திய பாடம் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. வரலாற்றுப் பாடம். தமிழ் நாட்டில் நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் இலக்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றி சாந்தி சுற்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். பின்னர் அனைவரையும் குறிப்பு எழுதும் படி கூறிவிட்டு தான் எழுதி வந்ததைப் படித்தாள்.

36

நாயக்கர் என்போர் இந்தியாவில் ஆங்கிலேய ஆட்சி மினரால் நியமிக்கப்பட்ட கைஸர்ராய் போன்று ஒரு மாகாணத்திற்கு பழைய அரசு குடும்பங்களிலிருந்து சிவில் நிர்வாகம், நீதி வழங்கல், இராணுவப் பணிகளுக்கு

காக நியமிக்கப் படுபவர் என வரலாற்றாசிரியர் பர்னாஜி இந்திய வரலாறு என்ற தம் நூலில் கூறியுள்ளார். அதே வேளை கே.எம்.டி. சில்வா என்ற சிங்கள வரலாற் றாசிரியர் நாயக்க மன்னரின் ஆட்சி பற்றிப் பின்வரு மாறு இலங்கை வரலாறு என்ற நூலில் கூறுகிறார்: 17ம் நூற்றாண்டுக் கடைசிப் பகுதியில் கண்டிய ராஜ தானியை ஆண்ட விமலதர்ம குரியன் தென்னிந்தியாவில் அவ்வேளை ஆட்சி புரிந்த நாயக்க மன்னரின் குடும்பத் தில் திருமணம் செய்தான். 1707ல் அவன் இறந்ததும் ஆட்சிக்கு வந்த நரேந்திர சிங்கனும் நாயக்க அரச வம்சத் தில் திருமணம் செய்து கொண்டான். இம்மன்னன் 1739ல் இறந்ததும் நாயக்க வம்ச அரசியின் சகோதரன் விஜயராஜ சிங்கன் ஆட்சிக்கு வந்தான். இவனே முதல் நாயக்க மன்னன்; ஆங்கிலேயர் கண்டிராச்சியத்தை 1815ல் ஸ்ரீ விக்கிரமராஜ சிங்கனிடமிருந்து கைப்பற்றும் வரை நாயக்க மன்னர்களின் ஆட்சியே கண்டிராச்சியத் தில் நீடித்தது.

நாயக்க மன்னர்கள் புத்தமத்தை தழுவியே ஆண்ட னர் எனவும் வரலாற்றாசிரியர் கே.எம்.டி. சில்வா கூறு கிறார். ஆயினும் புத்த விகாரைகளின் அருகே வென் கலத்திலான இந்துத் தெய்வச் சிலை கொண்ட கோயில் கள் நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்திலேயே நிறுவப்பட்ட தாகும்.

குறிப்பு எழுதிக் கொண்டிருந்த ஒரு மாணவி திடீரென எழுந்து நின்று கேட்டாள்:

“மச்சர், ஒரு சந்தேகம்”

“சரி, என்னென்று கேள்ள?”

“சேன நாயக்கா.பண்டார நாயக்கா என்ற இலங்கை யின் பெரிய நிலப்பிரபுத்துவ குடும்பத்தவரும் இந்த நாயக்க பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களா?..”

“நாயக்க மன்னராட்சிக் காலத்தில் குறிப்பிட்ட பருதிகளின் நிர்வாகத்தைக் கவனிக்க இவர்களின் முன்னெய பரம்பரையினர் நியமிக்கப் பட்டிருக்கலாம்.”

சாந்தி சமாவித்துப் பதில் கூறியபோதும் அவளுக்கு அவ்வேளை எக்கநாயக்கா என்ற சுமணபாலாவின் தந்தையின் பெயர் நினைவில் வந்தது. நல்ல வேளையாகச் சிங்களத்தில் வழங்கப்படும் இது போன்ற பல பெயர் களைப் பற்றி எவரும் கேட்கவில்லை. கேட்டிருப்பின் பதில் கூறுவதில் சிரமமேற்பட்டிருக்கும் எனத் தனக் குள்ளேயே எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

துமரென பிற வகுப்புகளிலிருந்து மணி அடித்துப் பாடம் முடிய முன்னரே மாணவியர் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். ஒரே பரபரப்பும் சலசலப்பும், பாடத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியவில்லை. வகுப்பு மாணவியரும் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“அங்கே என்ன சலசலப்பு?”

சாந்தி ஒரு மாணவியை அழைத்துக் கேட்டாள்.

“இந்திரா காந்தியை டில்லியில் யாரோ சீக்கியர் கட்டு விட்டார்களாம்.”

சாந்தி மட்டுமல்ல எல்லோரும் அதிர்ச்சியடைந்தனர். எவராலும் நம்பவும் முடியவில்லை. இப்படி நடக்க முடியாது. சுட்டிருந்தாலும் இறந்திருக்க முடியாது.

ஆயினும் தாங்கமுடியா அதிர்ச்சியுடன் அனைவரும் வகுப்பைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். ஆங்காங்கே கூட்டமாக மாணவியரும் ஆசிரியர்களும் நின்று பேசிக்கொண்டனர்.

இந்திரா காந்தி சூடப்பட்ட செய்தி சாந்திக்கும் அதிர்ச்சி தந்தபோதும் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விடமாட்டாது என்ற நம்பிக்கை அடிமனதில் ஏற்படவே செய்தது. வீட்டுக்குச் சென்று ரேடியோவில் செய்தி கேட்போம் என்ற நினைவுடன் வீடு நோக்கி நடந்தாள்.

அந்த நெருக்கடியான சிந்தனை வேளையிலும் வசூப்பில் அரைகுறையாகவிட்ட வரலாற்றுப் பாடமும் மாணவி ஒருத்தி கேட்ட கேள்வியும் அவள் நினைவில் வந்தன, சமணபாலாவின் தந்தையின் பெயர் எக்கநாயக்கா என்பது நினைவில் வந்ததும் அவனுடன் பலாவி இராணுவ முகாமில் அரசியலும் வரலாறும் கலந்து பேசிய கருத்துகள் சில நினைவில் வந்தன.

இந்திரா காந்தியை சீக்கிய மதத்தவன் சூட்டது சமூக அமைப்பில் மத, இன, மொழியின் முதன்மையைக் காட்டுவதாகவும் எண்ணிப்பார்த்தாள். பலாவி முகாமில் சுமணோடு விவாதித்த சம்பவமும் நினைவில் வந்தது.

“எங்க ஜனாதிபதி, தான் ஒரு துட்ட கை முனுவாகவே வரலாற்றில் தன் பெயர் பொறிக்கப்பட வேண்டுமென்றே தமிழர்களை எதிர்த்துப் போராடி வெல்ல எண்ணியுள்ளார். ஏனெனில் தமிழர் சிங்களவர் ஒற்றுமை பேசிய துட்ட கை முனுவின் தந்தை கவந்தீசனின் பெயரை எவரும் கூறுவதில்லையாம்.”

சுமண் எங்கோ அறிந்த கருத்தைக் கூறினான்.

“துட்டகைமுனு தமிழ் மன்னனான எல்லாளனை மட்டும் எதிர்த்துப் போராடவில்லையே. முப்பத்திரண்டு

சிங்கள சிறு மன்னர்களையும் எதிர்த்துப் போராடி வென்றான் என்றே மகாவம்சம் கூறுகிறது.”

சாந்தி சுமணபாலாவிற்குப் பதிலளிப்பதாக தான் கற்ற வரலாறு பற்றிக் கூறினாள்.

“எங்க நவீன துட்டகைமுனு சிங்கள மக்களை எதிர்த்துப் போராடவில்லை என்று நான் கூறவில்லை. மேலும் போறுத்துப்பார், எதிர்கட்சிகளை ஒழித்தது மட்டுமல்ல சிங்கள மக்களையும் அடக்கி ஒடுக்கி கொன்று குவிப்பான். வேதனைக்குரிய செய்தி யாதெனில் இவர்களைல்லாம் தமக்கு வேண்டியபடி நடந்த உண்மை வரலாற்றுச் சம்பவங்களைத் திரித்துக் கூறுவதுதான்”

“திரித்துக் கூறுவது மட்டுமல்ல உண்மையை மறைக்கவும் மறக்கவும் முயலுகிறார்கள்.”

“அதுவும் உண்மைதான். அதே வேளை கிறிஸ்தவ முதற் பெயர்களை வைத்துக்கொண்டே அசல் பரம்பரைப் புத்தர்கள் என்று பறை சாற்றுகிறார்கள். நாயக்கர் ஆட்சியை மறக்கும்போதும் தமது பெயரில் நாயக்கரை குட்டுவதில் பெருமைப் படுகிறார்கள்.”

“உங்கள் அப்பாவைச் சொல்லுகிறீர்களா?”

சாந்தி சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள்.

“அப்பாவை அப்பாவி என விட்டுவிடு. பெரிய அரசியல் தலைவர்களைத்தான் கூறுகிறேன். பண்டார நாயக்கா, சேன நாயக்கா...”

மாணவி கேட்ட கேள்விக்கு சுமணபாலா மூலம் மறைமுகமாக அறிந்ததையே அன்று தன் பதிலாகக் கூறியது அவள் நினைவில் வந்தது. உள்ளுறச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை தென் இந்தியர் இலங்கையின்

தென் பகுதியில் படையெடுத்து ஊடுருவி, காலப்போக்கில் சிங்களவரானது பற்றி சமூக வரலாற்றாசிரியர் எழுதி இருப்பதும் அவளது நினைவில் வந்தது. தென் இந்தியாவில் சைவ மதத்தவருக்கும் புத்த, சமண மதத்தவர்களுக்குமிடையில் ஏழாம் நூற்றாண்டு வரையில் ஏற்பட்ட போராட்டம் பொன்று இங்கையில் மதப் போர் எதுவும் நடைபெறவில்லை எனவும் புத்த, சைவ மதத்தவரிடை இன்று வரை சமூக நிலையே நிலைத் துள்ளது என்றே எண்ணினாள். கல்லூரியில் குறிப்பாக, தான் கூறிய இவ் உண்மையையும் சமணபாலாவிடம் அவள் அன்று கூறியிருந்தாள். மதக்திலும் பார்க்க மொழியே முதன்மையான வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்து கிறது என்பதே அவளது வாதமாயிருந்தது.

“மதத்திலும் பார்க்க மொழிதான் சமூக ஆமைப்பில் முதன்மை பெற்று வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்துகிறது என்று கூறுகிறாயா? ”

“ஆமாம் நினைவிலி மனம் என்பது தாய் மொழியே தான். அதுவே என்றும் நாம் சிந்திக்க ஆரம்பிக்குமுன் முதன்மைப்பறும் கருத்தியலாகிறது”

“நான் பொருளாதார வேறுபாடுகள்தான் சமூக வேறுபாடுகள் உட்பட அனைத்து முரண்பாடுகளுக்கும் முதன்மையாகிறது என்று கருதுபவன், மனிதரிடை உயிரியல் ரீதியான வேறுபாடு எதுவும் கிடையாது. இன், மத, சாதி, வகுப்பு வாத வேறுபாடுகள் என்று கூறப் படுபவை பொய்மையானவை; கருத்தியல் ரீதியானவை... மேலும் தொடர்ந்து விவாதம் நடைபெற்றது.

“நாங்களினுவரும் இவ்விஷயத்தில் வேறுபடுகிறோம் என்பதோடு முடித்துக் கொள்வோம்”

சாந்தி அதன் மேல் அவனுடன் வாதாட விரும்பாத வளாக விவாதத்தை முடிக்க விரும்பினாள்.

“சழகவியலாக நீ பார்க்கிறாய். நான் மார்க்கிய விஞ்ஞான அடிப்படையில் பார்க்கிறேன். அவ்வளவே”

இந்திராவை ஒரு சீக்கியன் எதற்காகச் சுடவேண்டும்? மொழி, மத வேறுபாடு எத்தனை முதன்மையானது, வெறியூட்டக்கூடியது என்ற நினைவு மீண்டும் ஏழு, வீடு சேர்ந்தான். மொழியா, மதமா அவ்வது கமண் கூறுவது போலப் பொருளாகாரமா அங்கு முதன்மை பேறுகிறது என்ற குழப்ப மனதிலை அவ்வேணை ஏற்பட்டது. அவளால் உறுதியான விடை தேட முடிய வில்லை

‘இந்திரா இறந்து விட்டதாக வீடு சென்றதும் செய்திகள் அடிப்பட்டபோதும் மாலை ஆறு மணிக்கே சேடியோ அச்செய்தியை உறுதிப்படுத்தியது. வழக்கம் யாகக் கேட்கும் சென்னை ஓவி பரப்பின் மாநிலச் செய்திகள் மேலும் உறுதிப்படுத்தின.

அடுத்த சில நாட்கள் ஒரே மரண வீட்டுச் சோகம் எங்கும் நிலவியது. அனுதாபக் கூட்டங்கள் ஆங்காங்கே நடந்தன.

இந்திரா போலவே புதிய பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனையில் சிரத்தை எடுப்பாரா என்ற அச்சம் மக்களிடைப் பாவலாகக் காணப்பட்டது. அதற்கிடையே அதைப்பற்றிய விவாதங்கள் மக்களிடையே போது இடங்களில் தொடங்கி விட்டன.

இந்திரா மறைந்த மரணச் சடங்குகள் முடிந்ததைத் தொட்டு மேலும் பல சம்பவங்கள் அதை மாதத்தில் தமிழர் வாழும் வட கிழக்குப் பகுதிகளில் நடந்தன.

ஆரியப் பெருமா என்ற இராணுவ மேஜரும் சிலரும் இயக்கத்தவர் வைத்த கண்ணி வெடியில் அகப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

சாவகச்சேரிப் பொலிஸ் நிலையம் விடுதலை இயக்கத்தவரால் முற்றாகத் தரை மட்டமாக்கப்பட்டு அங்கு இருந்த பொலிசார் அனைவரும் கொல்லப் பட்டனர். ஆயுதங்கள் யாவும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு விட்டன என்ற பேச்சு உற்சாகமாக எங்கும் பரவிற்று.

ஊரடங்குச் சட்டம் மாலை நாலுமணி தொடக்கம் அதிகாலை ஆறுமணி வரை அழுலாக்கப்பட்டது.

வட, கிழக்குப் பகுதிக் கடல் பிரதேசம் மீன் பிடிக்க, நடமாட தடைசெய்யப்பட்டது. மீன் பிடித்தொழிலினை நம்பி வாழ்ந்த இலட்சக்கணக்கான மீனவர் வேலையற்ற வராய், அனாதைகளாக்கப் பட்டனர்.

வவுனியா மாவட்டத்திலே—தமிழர்கள் அகற்றப் பட்டு சிங்களவர் நிர்ப்பந்தமாய் குடியேற்றப்பட்டிருந்த கெண்ட். டொலர் பண்ணைகள் தாக்கப்பட்டதை யொட்டி நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தமிழர்கள் ஆங்காங்கே வயல்களிலும் கிராமங்களிலும் சிங்கள இராணுவத்தின் ரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

ஊரடங்குச் சட்டம் இரண்டு நாட்கள் முழுநேரமும் தொடர்ந்து அழுல் நடத்தப்பட்டது. பத்தாவது வகுப்பில் நடாத்தப்படும் அரசின் பரீட்சைகள் யாவும் தமிழ் பகுதியில் பாதிக்கப்பட்டது. பண்டங்கள் வாங்க முடியாது மக்கள் அவதியற்றனர். மருத்துவமனைகளுக்கே செல்ல முடியவில்லை. அரசின் நடவடிக்கைகள் மக்களுக்கு அச்சமுட்டின. சிவில் நிர்வாகமே நடைபெறாத பகுதி களாக தமிழ்ப்பிரதேசங்கள் ஆயின.

நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட நீண்ட விடுமுறை போல சாந்தியும் வீட்டிலேயே பொழுதைக் கழிக்க நேரிட்டது. சிவகுமாரின் வினாக்களுக்கு விடையளிப்பதே அவளுக்குப் பெரிய சிரமமாயிருந்தது.

சுந்தரி துணிச்சலாக அந்நெருக்கடி வேளையிலும் வழைமை போல வெளியே சென்று வந்தாள்; செல்லம்மா

சந்தரியோடு வாய் காட்ட அஞ்சி, தன் கோபத்தையும்
கொதிப்பையும் சாந்தியிடம் கூறி ஆறுதல் பெற
முயன்றாள்.

38

அன்று வீட்டில் ஒரே பரபரப்பு; இரவு உணவு,
வேறு பலகாரங்கள் வீட்டில் செய்ய முயல்வது யாவும்
சிவகுமாரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டின. அவன் காரணத்தை
அறிய முயன்றான்.

“யாருடைய பிறந்த நாள் அம்மா?” சிவகுமார்
தாயிடம் கேட்டுப் பார்த்தான், திருப்தியான பதில்
கிடைக்காதபோது சின்னம்மாவிடமும் பாட்டியிடமும்
கேட்டு ஏமாற்றமே யடைந்தான்.

ஆயினும் அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை,
சந்தரியின் சட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டே, “உண்மை
சொன்னால்தான் விடுவேன்” என்று அடம்பிடித்தான்.

“சட்டை கிழியப்போகுது விடடா”

“முடியாது சொல்லுங்கோ”

“சின்ன மாமாவின் பிறந்த நாள்”

“அவர்தானே இங்கே யில்லையே”

“அவரில்லா விட்டால் நாங்க கொண்டாடப்
படாதோ”

“அப்ப கேக் இல்லையே”

பொய்யைக் கூறிவிட்டு சந்தரி அவலப்பட்டாள்.

“நாளைக்குத்தானே பிறந்தநாள் கேக் வாங்குவோம். இன்று பல காரம் மட்டும் சுடுகிறோம்,”

சுந்தரியின் சட்டையை அவன் விட்ட போதும் அவனுக்குப் பதில் திருப்தியா யில்லை.

இரவு ஒன்பது மணியாகியும் எவரும் இரவுணவு சாப்பிடவில்லை; தூங்கும் நோக்கத்தையும் காணவில்லை; சிவகுமாரின் சந்தேகம் வலுத்தது.

“நீ சாப்பிட்டு விட்டாய் தானே போய்ப் பட்டா”
பாட்டி சொன்னாள்.

“நாளைக்கு மாமாவின் பிறந்த நாள். போய் தூங்கடா”

சுந்தரி கூறினாள். தாயும் வற்புறுத்த அவன் சென்று படுத்துக் கொண்டான். தூங்குவது போலப் பாசாங்கு செய்து குறட்டை விட்டான். கதவு சாத்தப்பட்டு விட்டது.

மணி பத்து வரை இருக்கும். எவரோ அடுக்களைப் பக்கமாக வந்து வீட்டில் அடித்தொண்டையில் பேசும் அராவம் கேட்டது. கதவருகே வந்து செவிகளைக் கூர்மைப் படுத்தினான்.

சின்ன மாமா, மகேந்திரன் பிறந்த நாளுக்கு வந்திருக்க வேண்டும்!

கதவை மெதுவாகத் திறந்து கொண்டே அடுக்களைப் பக்கமாகச் சென்றான்.

“மாமா, ஹப்பி பேத்டே”

கத்திய படியே ஒடிச் சென்று மகேந்திரனது அரையைக் கட்டிப் பிடித்தான். அவன் திசைத்தபடி பார்த்தான். எல்லோருக்கும் ஓரே வியப்பு.

“ஆருக்கடா பேத்டே”

“உங்களுக்கு நாளைக்கு பேத்டே என்று சின்னம்மா தான் சொன்னா”.

“நாளைக்கு ஊரெல்லாம் பறை தட்டப் போறான்”
செல்லம்மா அச்சத்தோடு சொன்னாள்.

“நான் பகிடிக்குச் சொன்னன்றா. சின்ன மாமா வந்ததென்று நீ ஒருத்தருக்கும் சொல்லிப் போடாதே, நீ சொன்னால் பிறகு ஆழிக்காரன் வந்து உண்ணையும் கொண்டு போய் விடுவான்”

சுந்தரி அச்சஸ்ருத்தினாள்.

“நான் ஒருத்தருக்கும் சொல்ல மாட்டன். மாமா, எப்பிடி ரெயினிங்கெல்லாம் முடிச்சிட்டங்களா? உங்களுக்கு ஒரு புதினம் தெரியுமா?”

“என்னடா?”

“ஒருநாள் ஒரு ஆர்மி கப்டன் இங்கே வந்தான். அம்மா பாட்டி, எல்லாருக்கும் தெரிந்தவன்”

முகேந்திரன் எல்லோரது முகத்தையும் வியப்போடு பார்த்தான்.

“ஆர் சுமண்பாலாவைத் தான் சொல்லுகிறானா?”
கூறிவிட்டு எல்லோரதும் முக அசைவைப் பார்த்து விட்டு சிவகுமாரை நோக்கிச் சொன்னான்.

“அதுக்கு இப்ப என்னடா?”

“நான் அவனுக்குச் சொன்னன். மாமா கண்டால் சுட்டுப் போடுவார் என்று, உடனே பயந்து காரிலை போய் விட்டான்”

சிவகுமார் வீரம் பேசினான்.

சுமண்பாலாவை ‘அவன்’ என மரியாதை குறைத்துப் பேசியதும் சாந்தியதும் செல்லம்மாவினதும் மனதைச் சுட்டது.

“அவனும் எங்க பிள்ளை போலை. நீ என்னடா மரியாதையில்லாமல் பேசிறது”

செல்லம்மா சாந்தியின் மனதையும் அறிந்தவர் போலப் பேசினாள்.

“உங்கள் பிள்ளை போலை என்றால் எப்பிடி ஆயி யிலை இருக்க முடியும்?”

பாட்டியைப் பார்த்துக் கேட்டு விட்டு மகேந்திரனை நோக்கிச் சொன்னான்:

“அவன்...அவர் மாமா நல்லாய் தமிழ் பேசுகிறார். ஒரு சிவகளக் கப்டன் என்று எனக்குப் பிறகு தான் தெரிஞ்சுது”

“சிங்கவாவர் என்றால் எல்லாரும் எதிரியாடா?”

பொறுமை இழந்த செல்லம்மா கேட்டாள்.

“எங்க அப்பாவைக் கொண் றவன் சிங்களவன் தானே”

சிவகுமாரின் கூற்று யாவரையும் தினை அடித்தது. சிறு வயதிலேயே சிவகுமாரின் அடி மனதில் பதிந்த பகைமை உணர்வை மகேந்திரன் மாற்ற முன் வந்தான்:

“அந்தக் கப்டன் மாமா கையில் துப்பாக்கி ஏதாவது கொண்டு வந்தாரா?”

“இல்லை, மாமா”

“ஆயியோ, பொலிசாரோ எமக்கு எதிராக ஆயுதம் வைத்திருக்கும் வரை தான் எங்கள் எதிரிகள். அவர் களை மட்டும் தான் நாங்கள் சுடுவோம். அவர்களுக்கு மட்டுமே கண்ணி வெடி வைப்போம். மற்றைய சிங்கள வர் எல்லோரும் எங்கள் நண்பர்கள். அயலவர்கள். அந்த சுமண் மாமா அடுத்த வீட்டில் இருந்து படித்தவர். நான் அவரது தோளில் ஏறி நின்று பின் வீட்டில் மாங்காய் பறிப்பேன்”

“நீங்க கூட மாங்காயெல்லாம் திருடினீங்களா? நான் மட்டும் அடுத்த வீட்டில் விழுந்த மாங்காயை எடுத்தாலே அம்மா அடிக்கிறா”

மகேந்திரனையும் தாயின் முகத்தையும் பார்த்தபடி கூறினான்.

சிவகுமாரின் எண்ணமும் பேச்சும் உடனே வேறு திசையாக மாறியது. முதல் நாள் அடுத்த வீட்டில் மாங்காய் பறித்ததற்கு தாயிடம் வாங்கிய அடி அவன் நினைவில் வந்து விட்டது.

நெஞ்சில் பட்டதை அவ்வப்போது கண்ணாடியில் பிரதிபலிப்பது போலக் கூறிவிடும் சிறுவனை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்களாக அணவரும் தீணநினர்.

பின்னர் சிவதமாரோடு அணவரும் அணவாகப் பேசி, மாமா வந்த செய்தியை எவருக்கும் சொல்லிவிடப் படாது என்று அவனிடம் உறுதிமொழி பெற்றனர். அப்பொழுதும் அவன் இறுதியாகக் கூறினான்:

“மாமா, நான் சத்தியமாய் ஒருத்தருக்கும் வகுப்பிலை கூடச் சொல்ல மாட்டேன். மாமா நீங்க பயப் பிடாதையுங்கோ. அப்பிடி ஏதேன் நடந்தாலும் கப்பன் மாமா பலாவி ஆமி காம்பில் தானே இருக்கிறார்”

அவன் பேச்சைக் கேட்டு சிரிப்பதா, அழுவதா என்று எவருக்கும் தெரியவில்லை.

மகேந்திரனின் மடியில் இருந்த படியே அவனும் பலகாரங்களைச் சாப்பிட்டான். இரவு நன்றிரவின் பின் அவன் விடை பெற்றுப் பேசுகும் வரை சிவகுமாரும் தூங்காது அவர்களுடனேயே இருந்தான்.

“இனி எப்ப மாமா வருவீங்க”

“போராட்டமெல்லாம் வெற்றி பெற்ற பிறகு தான் வருவேன். நீ கவனமாகப் படி”

“நான் இனி முதலாம் வகுப்பிலை படிக்கப் போறன் மாமா”

39

அரசியல் போராட்ட நிலைமைகள் மேலும் மோசமடைந்தே வந்தன.

மீனவர்கள், தாம் பிறந்த காலம் தொட்டு வாழ்ந்த கடற்கரையிலோ, தாம் உயிர் வாழ உதவும் கடலிலேயோ இறங்கவே முடியாதபடி அவசர காலச் சட்டம் பிறப்பிக்கப் பட்டது. தமது படகுகளைக் கடற்கரையில் வைத்திருக்கவே முடியவில்லை. அன்றாடக் கூலியாக உழைத்து, வாழ்ந்த மீனவர்கள் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது.

பல நூற்றுக் கணக்கான இளைஞர்கள் மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டனர். பெரும்பால்வார் தென்னிலங்கையில் பூசா என்னுமிடத்திலுள்ள முகாம்களுக்கு லாரிகளில் ஏற்றிச் செல்லப் பட்டனர்.

இந்திய மீனவர் மேல் இலங்கைக் கப்பல் படையினர் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்வது, துன்புறுத்துவது, பிடித்த மீன், இறால் பிற உடமைகளை அபகரிப்பவற்றிற்குள்திராக தென்னிந்திய மீனவர் சங்கங்கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள், கதவடைப்புகள் நடாத்தியதையொட்டி இந்தியக்கரைக்காலவல் படையினர் உசார் படுத்தப் பட்டனர்.

இலங்கையின் கடற்படைக் கப்பல் ஒன்றை இந்திய கரைக்காவல் படையினர் கைப்பற்றியதையொட்டி கூகுரல்கள் இரு பகுதியிலும் எழுந்தன. அவர்களை இந்திய அரசு விடுவித்ததோடு இலங்கையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இந்திய மீனவர் விடுவிக்கப் பட்டனர்.

கடலில் இறங்க முடியாது துன்புற்ற மீனவக்குடும்பத்தவர் இந்தியாவிற்கு அகதிகளாகப் படகுகளில் செல்லத் தொடங்கினர். நாள் தோறும் பல நூற்றுக்கணக்காகப் புறப்பட்டனர். இராமேஸ்வரத்தில் அவர்களை இந்திய அரசு வரவேற்று அகதிகள் முகாம்களில் தங்க வைத்தது.

பல்லாயிரக் கணக்காக இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளின் வருகை தமிழ் நாட்டில் பரபரப் பேற்படுத்தியது.

தமிழ்ப்பகுதிகளில் பாடசாலைகள் மீண்டும் ஒழுங்கற்ற முறையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

இடையில் சிங்கள இராணுவத்தினருக்கு அதிர்ச்சி தரும் சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது.

தமது விடுமுறையைக் கழிக்கக் கொழும்பிற்குச் சென்று கொண்டிருந்த இராணுவத்தினர் பிரயாணம் செய்த யாழ்தேவி ரெயில் வண்டி இயக்கத்தவரால் முருகண்டியில் கண்ணி வெடியால் தகர்க்கப்பட்டது. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இராணுவத்தினர் கொல்லப் பட்டனர். இராணுவத்தில் கடைநிலையிலுள்ளவர் மட்டுமல்லாது பல உயர்பதவி இராணுவ உத்தியோகத்தரும் மரணமடைந்ததாகவும். ஏராளமானோர் காயமுற்ற தாகவும் செய்திகள் வந்தன.

சாந்திக்கும் இச்செய்தி கவலை தந்தது. சுமண் பாலாவின் நினைவு அவள் மனதில் மீண்டும் தலையெடுத்தது. கப்பன் அவர், விடுமுறை செல்வதானால் சிமானத்திலேயே சென்றிருப்பார் என மனதைத் தேற்ற

முயன்றாள். ஆயினும் மனம் அமைதியடைவதாக இல்லை. சில வேளை ரெயிலில் சென்றிருக்கலாம் என்ற எண்ணாந்தோன்றி மனதைப் பயமுறுத்தியது.

இறந்தவர், காயப்பட்டவர் பெயர்கள் எதையும் அரசு வெளியிடவில்லை. வழிமைபோல இராணுவ இரகசிய மாக அவை பேணப்பட்டதாகத் தெரிந்தது.

சமணபாலா பற்றிய விபரம் எதுவும் அவளால் அறிய முடியவில்லை. டெலிபோன் செய்யவோ, கடிதம் எழுதிப்பார்க்கவோ அவனும் விரும்பவில்லை. அவற்றால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகள் அவளை அச்சுறுத்தின. சுமண் பற்றி தம்பியர் இருவரிடையே ஏற்பட்டுள்ள கருத்து வேறுபாடுகளும் அவளை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. முத்தவன் அன்றிரவு வந்திருந்தபோது கூறியவை அவளது நெஞ்சின் ஆழ்த்தில் பதிந்து அவளை அச்சுறுத்தியது. அதே வேளை, இளையவன் மகேந்திரன் சிவகுமாரிடம் கூறிய கருத்தும் அவள் நினைவில் அடிக்கடி தோன்றி ஆருதலளித்தது.

சுமணபாலாவின் நினைவு சாந்தியின் அடிமனதில் என்றும் முள்போல் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதன் அடிப்புறத்தில் ரெயில் தகர்ப்புச் செய்தி இரத்தத்தைக் கசியச் செய்தது. எவரிடமும் எதுவும் பேசாது தானே சிரங்கைச் சொறியும் துன்பத்தையும் இன்பத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சுமண் பற்றி ஏதாவது செய்தி கிட்டுமா என அடிமனம் கருவிக் கொண்டிருந்தது.

திமெரன ஒரு நாள் அவன் முன்னர் போல் வீட்டு வாசலில் வந்து நிற்கலாம் எனவும் எண்ணிக்கொண்டாள். இறந்திருந்தால்...! அந்நினைவும் மனதை விட்டு அகலாது துன்புறுத்தியது.

சுந்தரியிடம் கூட அவள் தன் சந்தேகம் பற்றிக் கூறி ஆறுதல் பெற முயலவில்லை. இருவருக்கும் அடிக்கடி கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

அவளது பேச்சுகள், சில நடவடிக்கைகள் சாந்திக்கோ தாயாருக்கோ பிடிக்காத போதும் அவர்களால் அவளது போக்குகளை எவராலும் தடைசெய்ய முடியவில்லை.

விடுதலை இயக்கங்களின் போராட்டங்களும் நடவடிக்கைகளும் சமூகத்தில் வழமையாக நிலவி வந்த கலாச்சார, பண்பாட்டு மதிப்பீடுகளை வேகமாக மாற்றி வருவதை சாந்தியால் காண முடிந்தது. அதற்கு அவள் கற்ற சமூகவியல் கல்வியும் துணைபுரிந்தது.

40

சாந்தரியைத் தேடி இடையிடை அவளது தோழியரும் அங்கு வந்து சென்றனர்.

அரசியலுணர்வின் வளர்ச்சியால் சமூக உறவு முறைகள், வழமைகள் மாறி வருவதையும் சாந்தி கண்டாள். சுந்தரி பொலவே அப்பெண்களின் துணிச்சலான பேச்சுகளும் நடைமுறைகளும் சாந்திக்கு வியப்பளித்தன. அத்தோடு பழைய பரம்பரையைச் சார்ந்த பெண்களில் ஒரு டகுதியனரும் போராட்டங்களை நீதிப் படுத்திப் பேசுவதையும் அவளால் அறியமுடிந்தது.

தான் படித்த காலத்தில் பள்ளிகளில் நிலவிய அமைதி, அடக்கம் யாவும் சிதறுண்டு வருவதையும் கண்டாள். மாணவியரே சிறு சம்பவத்தைத் தொட்டு பாடசாலை களைப் பகிஷ்டரித்துச் செல்வதையும் காண முடிந்தது.

கல்லூரியில் அடிக்கடி சிங்கள இராணுவத்தினர் தமிழ்ப் பெண்களை ஆங்காங்கே கற்பழிக்கும் செய்திகள் பற்றியும் ஆசிரியரிடை ஆத்திரமாகவும் ஆவேசமாகவும் பேசப்பட்டு வந்தன. சிங்களவர் அநாகரிக அரக்க சாதியினர்; சிங்கள இராணுவத்திலும் காடையர்களே சேருகின்றனர் என்றும் அபிப்பிராயங்கள் ஆங்காங்கே பேசப்பட்டன.

இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை யிட்டுப் பெண்கள் எடுக்க வேண்டிய தற்காப்பு நடவடிக்கைகள் பற்றியும் பேசப் பட்டு வந்தது. கற்பழிப்புக்கு உட்பட நேர்ந்த பெண்கள் எவ்வாறு பின்னர் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றியும் பேசிக்கொண்டனர். பிறர் அறியாது, பாம்பு நாய் போன்றவை தீண்டியது போல எண்ணி மறந்து விடவேண்டும் என்ற கருத்தும் பரவலாக இருந்தது.

அதே வேளை திருமணமாகி ஒரு குழந்தைக்குத் தாயான படித்த பெண் ஒருத்தியைச் சிங்கள இராணுவத் துனர் கணவன் முன்னிலையில் பலாத்காரம் செய்த நிகழ்ச்சியை அரசாங்கத்திற்கு முறைப்பாடு செய்த செய்தி அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது. அது பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்கள் எங்கும் நடைபெற்றன.

தனக்கு இவ்வாறு நடந்தால் என்ன செய்வேன் என்ற வினாவை எழுப்பி சாந்தி விடைதேடிக் கொண்டிருந்தாள்

கல்லூரியில் அச்சம்பவம் பற்றி நடைபெற்ற விவாதம் பற்றிச் சாந்தி சுந்தரியிடம் அன்று கூறினாள்.

சுந்தரியைச் சார்ந்த குழுவினர் எவ்வாறு அச்சம்பவம் பற்றி முடிவு செய்தனர் என்பதை அறியும் முகமாகவே சாந்தியும் விசாரித்தாள்.

சுந்தரி உள்ளே சென்று ஒரு கடிதத்தின் போட்டோ பிரதியை எடுத்து வந்து சாந்தியிடம் கொடுக்கும்போது கூறினாள் :

“எங்கள் குழுவைச் சார்ந்த தோழிக்கு அப்பெண்ணே இக்கடிதத்தை நேற்று எழுதியிருந்தாள். படித்துப்பார்”

சாந்தி அக்கடிதத்தை ஆவலோடு படித்தாள்:
அன்பிற்கினிய தோழிக்கு,

உன் கடிதம் கிடைத்தது. சிங்கள இராணுவத்தினர் என்னைக் கற்பழித்ததாகப் பத்திரிகைச் செய்தியைப் படித்து நீ பதறியதாக எழுதியிருந்தாய். நடை பெற்ற சம்பவத்தை அரசாங்க அதிபருக்கும் பத்திரிகை நிருபர் களுக்கும் நான் தெரிவித்திருக்கப் படாது என்பது உன் கருத்து. என் மாணம் மட்டுமல்ல குடும்ப மாணமும் போய் விட்டது என்று வருத்தம் தெரிவிக்கிறாய். என் கணவன் கூட மற்றவர் முகத்தில் எப்படி விழிக்கப் போகிறார் என ஏங்கி எழுதுகிறாய்.

நீ என்னோடு ஐந்து ஆண்டுகள் வரை கல்லூரியில் படித்து, உற்ற சோழியாய் நெருங்கிப் பழகி, பெண் விடுதலை, சமாரிமை பற்றியெல்லாம் இரவும் பகலும் விவாதித்த பின்னரும் ‘கற்பழிப்பு’ என்பது பற்றி வழக்க மாக எம் சமூகத்தில் கூறப்பட்டு வரும் கருத்தையே இருகப் பிடிக்க முயல்லதே எனக்கு வருத்தம் தருகிறது.

இருபத்தைந்து வருடமாக இந்தச் சமுதாயத்தில் ஒரு பெண்ணாக நீ வாழ்ந்து விட்டாய். வயது வந்த பெண்ணாக பன்னிரண்டு ஆண்டுகள்; திருமணமாகி நாலு ஆண்டுகளில் இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி விட்டாய். உன்னிலும் பார்க்க நான் ஆறுமாதமே முத்தவள். ஒரு குழந்தையே போதுமென நான் நிறுத்தி விட்டேன்.

என் கணவரின் முன்னிலையிலேயே சிங்கள இராணு வத்தினர் என்னைக் கற்பழித்தனர் என்பது பெரிய செய்தி மட்டுமல்ல கொடுராமான செய்தியுமாகும். ஒரு தமிழ் ஆண் மகனின் மானத்தையும் வீரத்தையும் பரி சோதிக்கும் கொடிய நிகழ்ச்சி இது. அன்று வந்த இரு

இராணுவத்தினர் கையிலும் யந்திரத் துப்பாக்கி. விடு தலைப் புலிகளுக்கு நாங்கள் சாப்பாடு போட்டதாகக் கூறி அவரை அடித்து உதைத்தனர். அவரது கைகளைப் பின் புறமாக மடக்கிப் பிடித்து ஒருவன் பூட்ஸ் காஸால் முதுகிலே உதைத்தான். குப்புற விழுந்து வாயால் இரத்தம் வழிந்தது. அதன் பின்னரே மயக்க நிலையில் மரத்தோடு கட்டினர். துப்பாக்கியால் மீண்டும் அடித்து வயிற்றிலும் உதைத்தனர்.

என் இரத்தமெல்லாம் உறைந்து விட்டது. இந்தக் கொடுமைகளைப் பார்க்க முடியாது சோர்ந்து இருந்து விட்டேன். அதன் பின்னரேயே என் மேல் பலாத்காரம்; ஒருவன் மாறி மற்றவன்.

என் கணவருக்கு நடந்த கொடுமையோடு ஒப்பிடும் போது எனக்கு நடந்தது பெரிதாகத் தெரியவில்லை. என் தலை, முதுகுப்புறம் யாவும் மன்னில் புரண்டு அடிவயிற்றில் நோவாக இருந்தது; அவ்வளவே.

‘கற்பழிப்பு’ என்று இந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறுவதை நான் விரும்பவில்லை. இது என் மேல் காட்டப்பட்ட பலாத்காரம் என்றே இதை நான் கருதுகிறேன். என் கணவர் மேல் காட்டப்பட்ட பலாத்காரத்திற்கும் இதற்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லை. என்னைப் பொறுத்த வரை அவருக்கு நடந்ததே மிகக் கொடுமையானது என்மீண்டும் கூறுவேன்.

என் கணவர் என்னைத் தன் சொத்தாகவும் என்னைக் காப்பாற்றுவது தன் கடமை எனவும் என்னியிருக்கலாம். அவரைக் காப்பாற்ற வேண்டியது என் கடமையில்லையா? என்னால் அவ்வளை அவருக்கு ஒருவிதத்திலும் உதவ முடியவில்லை. அதுவே என் கவலை. அதே போலவே தான் அவரது நிலையும் இருந்தது.. பாவம், அவரால் அந்நிலையில் என்ன செய்ய முடியும்?

என் மேல் காட்டிய பலாத்காரம் மூலம் வெறியடங்கி, மூச்சிழுத்த அந்த நாய்கள் சிங்களத்தில் ஏதோ கத்திக் கொண்டு சென்றன. அவ்வேளை அவர்களை என்னால் உதைத்துத் தள்ளி விட முடியும். ஆனால் நான் எதுவும் செய்யவில்லை. என் கணவரின் உயிர்; "உள்ளே தூங்கிக் கொண்டிருந்ந குழந்தை ஓடிவந்து திகைத்தபடி பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அவனுக்காகவும் அஞ்சி னேன். நாய்கள் கடித்தால் நாம் திரும்பக் கடிக்கி நோமா?"

கற்பு, கற்பழிப்பு என்றெல்லாம் மிகவும் திவிரமாகப் பேசப் படுவது வெறும் பொய்யையான கற்பனைகளைச் சிருஷ்டித்து விட்டுப் பின் நாமே அவற்றை வழிபடுவது போலவே தோன்றுகிறது. ஆண்கள் பெண்கள் மேல் காட்டும் பலாத்காரத்தை எம்மால் தடுக்க முடியாத போது நாம் என்ன செய்ய முடியும்? இது எம்முடைய தவறா? நீயே என்னிப்பார். ஒரு பெண்ணின் விருப்ப மின்றி ஓர் ஆணால் பாலுறவில் இன்பமடைய முடியுமா? அவன் வேண்டுமாயின் தன் பாலுணர் வெழுச்சியால் ஏற்படும் வெறியைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும். அது எம்மை வதைப்பது அல்லது துண்பம் தருவது என்று மட்டும் கூறிக் கொள்ளலாம்.

என் கணவர் முழுநேரமாக ஈழவிடுதலை இயக்கத் தில் பணியாற்றச் சென்று விட்டார். என் மகனை வளர்க்கும் பொறுப்பில்லாவிடின் நான் கூடச் சென்றிருப்பேன்.

தமிழ் சினிமாவில் காட்டப்படுவது போல நான் தற்கொலை செய்யின் அதனால் எதிரியே வெற்றி பெற்று விடுவான். என் குழந்தை, என் கணவர் நிலை என்னாகும்?

பெண்ணாகப் பிறந்த ஒவ்வொருத்தியும் பல்வேறு வகையான பாலத்காரத்திற்கு உட்படுகிறாள். ஆனாதிக்க சமுதாயத்தில் நாம் குறைந்தவர்களாக என்ன ப

படுகிறோம். தனிமையில் அல்லது சந்தர்ப்பம் கிடைத்த தும் ஆண்கள் சேஷ்டைசீட முயலுகின்றனர். கல்லூரி யில் நாம் இவற்றைப் பார்க்கவில்லையா? இப்பொழுதும் திருவிழா, கூட்டங்கள், பஸ்கள், ரெயில்கள், சினிமாத் தியேட்டர்களில் இப்பலாத்கார முயற்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. குடும்பங்களுக்குள்ளே, உறவினரே சந்தர்ப்பமும் வாய்ப்பும் கிட்டிய வேளைகளில் பெண் களின் விருப்பமின்றி பலவந்தப்படுத்தி தம் பாலுணர் வெழுச்சியைத் தீர்த்துக் கொள்ள முயலுகின்றனர்.

உன்னைக் கல்லூரியில் கண்டு பழகுமுன் ஒருதடவை விடுமுறையின் போது அக்காவிடம் கொழும்புக்குச் சென்று மூன்று வாரங்கள் தங்கியிருந்தேன். அத்தான் என்னோடு மரியாதையாகப் பழகினார். அக்கா வெளியே சென்றிருந்த வேளை அவர் என்மேல் தன் பலாத்காரத்தைக் காட்டினார். இதை நான் எப்படி வெளியே சொல்லி எல்லோர் வாழ்க்கையையும் சிதறடிக்க முடியும்?

என் கணவரே நான் நோயாக அல்லது வீட்டு வேலைகளினால் சோர்வடைந்து படுத்திருக்கும் வேளை திருமணம் மூலம் வைசென்ஸ பெற்றவராக என் விருப்பம் இன்றியே பல தடவை தன் பலாத்காரத்தைப் பிரயோகித்துவளார். (அதே போது, நான் ஆர்லமாக அணைக்கச் செல்லும் வேளைகளில் உதறித் தள்ளியிருக்கிறார்) இவற்றையெல்லாம் நான் வெளியே சொல்ல வில்லை. இவை எல்லாப் பெண்களுக்கும் ஏற்படும் அனுபவங்களே. அவர்களது அடிமைத்தனம் தீராததாலும் சருக்கத்தில் வாழ வேண்டியிருப்பதாலும் வெளியே எதையும் எவரும் கூறிவிடுவதில்லை.

ஆனால், என்மேல் சிங்கள இராணுவத்தினர் காட்டிய பலாத்காரம் எம் இனத்தின் மேல் காட்டிய வஞ்சமாகும். இதை நாம் முடிமறைத்து வீட முடியாது. தம் முடைய ஆயுத பலத்தையும் அரச பயங்கர வாதத்தை

யும் வைத்து நடத்தப்பட்ட துன்புறுத்தல். என்னுடைய விருப்பமின்றி, எம்முடைய இயலாமையைப் பயன்படுத்தி செய்யப்பட்ட கொடுமை. இது மனித உரிமை மீறல் என்ற ஜக்கிய நாடுகள் சபையின் உலக நீதியின் விதி முறைக்குள்ளும் அடங்கும்.

சிங்கள இராணுவத்தினரின் கொடுமைகளுக்கு, பலாத் காரத்திற்கு, கொலைகளுக்குப் பெண்களும் ஆளாகி வருகின்றனர். இதை எதிர்த்துப் போராட எல்லோரும் முன்வரத் தயங்கலாம். ஒரு சிலராவது முன் வராவிடின் சர்வதேச சமூகத்திற்கு அவர்களது பாசிச இனவெறிச் சர்வாதிகார ஆட்சி பற்றி அம்பலப்படுத்த முடியாது.

எம் இளைஞர்களைச் சிறைகளிலே சித்திரவதை செய்கின்றனர். தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு கம்பி களால் அடிக்கின்றனர். துப்பாக்கி முன்னகளால் குத்துகின்றனர். உடலின் மென்மையான பகுதிகளில் சிகரேட்டால் சுடுகின்றனர். அவர்களது ஆண்மையை அழித்து விடுகின்றனர். இப்படி எத்தனையோ வதைகள் நடைபெறுகின்றனர். இளைஞர்களுக்கு நடப்பது போன்று பெண்கள் மேல் அவர்களின் விருப்பமின்றி பலாத்காரம் செய்வதும் மனித வதையே.

ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தில் சிறைகளில் தூன்பப்படுகின்றனர். அவற்றோடு ஒப்பிடும் பொது நாம் சிங்கள வெறி நாம் களால் கடிக்கப்படுவது பெருந் துன்பமல்ல. எமது கற்பு பறிபோய் விட்டது என்று கூறிப் புலம்புவதால் பயனில்லை.

இவ்வாறு நடைபெறும் அவஸ்களையும் துன்பங்களையும் கொடுமைகளையும் நாம் உலக சமூகத்திற்கு எடுத்துக்கூறி நீதி கேட்க வேண்டும். அத்தகைய நிலைப் பாட்டையே நான் எடுத்துள்ளேன். அதற்காக நீ வருந்தத் தேவையில்லை. வேண்டுமாயின் நீயும் என்னொடு

இணைந்து கொள்ளலாம்: இவ் விடுதலைப் போராட்டத் துடனேயே பெண்ணினத்தின் விடுதலையும் இணைந்துள்ளது. நாம் விடுதலை பெற்று எம்மை அடிமைப் படுத்தியிருந்த தவறான கருத்துகளையெல்லாம் தூக்கி ஏறிய வேண்டும். பெண்ணினத்தின் வாழ்க்கை அடிமைத் தலையோடு பிறந்ததில்லை; அடிமை விலங்கோடு முடியப் போவதுமில்லை.

உன் அவ்பான,
தோழி.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்தபோது அது தனக்கு எழுதப்பட்ட கடிதம் போல சாந்தி உணர்ந்தாள். அக்கடிதத்தில் கூறப்பட்டவை யாவும் நீதியான, நியாயமான, கருத்துகளாக அவனுக்குப்பட்டன. உண்மையைத் தயங்காது துணிச்சலோடு எடுத்துக் கூறும் இத்தகைய புதுமைப் பெண்களும் சமூக வளர்ச்சிக்கு, மாற்றத்திற்கு தேவை என எண்ணிக் கொண்டாள். அக்கடிதத்தை கல்லூரியிலுள்ள தன் சக ஆசிரியர்களுக்கும் படிக்கத்தர வேண்டும் என விரும்பினாள்.

சுந்தரியிடம் கேட்டதும் அவள் எவ்வித மறுப்பும் கூறவில்லை.

41

அன்று புதன்கிழமை. காரை நகரிலுள்ள கடற் படைத் தளத்தை இயக்கத்தவர் இரவு தாக்கிய செய்தி யாழ் நகர் பூராவும் தீப்போல் பரவி விட்டது. வதனி என்ற பெண் போராளி அதில் மரணமடைந்தது அனை வரையும் வருத்தியது.

கடைகள் எதுவும் திறக்கப்படவில்லை. வாகனப் போக்குவரத்து குறைந்திருந்தது. பாடசாலைகளுக்கு எவரும் செல்லவில்லை. தெருக்களில் நடமாட்டம் குறைந்திருந்தது.

இராணுவத்தினரின் நடமாட்டம் அதிகரித்திருந்தது. ஹெலிகோப்டர்கள் பறந்து கொண்டிருந்தன.

அத்தகைய சூழலிலும் சுந்தரி காலை ஒன்பது மணிக்கு மேல் வழமைபோலப் புறப்பட்டாள்.

பள்ளிக்குப் போகாது நின்ற சிவகுமார் இச்செய்தியை செல்லம்மாவிடமும் தாயிடமும் இரகசியமாகக் கூறினான்:

“சின்னம்மா சிலை உடுக்கிறா. வெளியே போகப் போகிறா”

சுந்தரி வெளியே செல்வதைத் தடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் அவனது குரலில் ஒலித்தது.

“காலையிலை இவளோடு வீணாக வாயாட நான் விரும்பேன்னல். நீ பிள்ளை சொல்லிப்பார்”

செல்லம்மா சாந்தியிடம் கூறினாள்.

அவளைத் தடுக்க விரும்பாதபோதும் சாந்தி முன்புற வராந்தாவிற்கு சிவகுமார் பின் தொடரச் சென்றாள். சுந்தரி சயிக்கிள் பூட்டைத் திறந்து கொண்டிருந்தாள்.

“நெருக்கடி நேரத்திலை இன்றைக்காவது வெளியே போகாது வீட்டிலை நின்றால் என்ன?”

சாந்தி சாவதானமாகக் கூறினாள். அவ்வார்த்தையைப் பொருட்படுத்தாது சுந்தரி சயிக்கிளை வீட்டின் முன்புறமாகத் தள்ளி வந்தாள்;

“இன்றுதான் முக்கிய வேலை இருக்கிறது”

மெல்லிய குரலில் கூறியபடியே சயிக்கிளைப் படலை வரை உருட்டிச் சென்றாள். அவளைத் தொடர்ந்தபடி சிவகுமார் கூறினான்:

“சின்னம்மா, அம்மா சொல்லவும் போறீங்க. இன்றைக்கு ஆமியிலை மாட்டுப்படப் போறீங்க”

“நான் மாட்டுப்பட்டால் உனக்கென்னடா படலையைச் சாத்திலிடு”

சுந்தரி பதில் கூறியபடி சயிக்கிளில் ஏறிப் போய் விட்டாள்.

சாந்தியும் சிவகுமாரும் நடந்ததைக் கூறியதும் செல்லம்மா பொரிந்து கொண்டேயிருந்தாள் :

“இரண்டு பெடியங்கள்தான் போய்விட்டாங்களென்றால் இப்ப இவளின் ஆட்டத்தைத்தான் கட்டுப்படுத்த முடியாமலிருக்கு. படிப்பையும் விட்டுப் போட்டு மாதரணி என்று கூறிக்கொண்டு திரியிறாள். ‘இந்த நேரத்தில் கலியாணமா’ என்று சொல்லிவிட்டு தன் சிதனக் காசைத் தரும்படி வேறை கேட்கிறாள். இப்பிடியும் ஒரு பிள்ளையா...’”

செல்லம்மா தன் மன வேதனையைச் சொல்லிப் புலம்பியபடி தன் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டு மணி வரையில் வழமையாகச் சாப்பிடவரும் சுந்தரி மூன்று மணியாகியும் வரவில்லை.

நாலு. ஐந்து மணியாகியதும் புலம்பிக் கொண்டிருந்த செல்லம்மாவிற்கும் பதட்டம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

ஐந்து மணியிலிருந்து வராந்தாவில் சாந்தியும் செல்லம்மாவும் காத்துக் கொண்டு நின்றனர்.

பெண்களையும் கைது செய்தல், இராணுவத்தினர் கற்பழித்தல் போன்ற செய்திகளும் அடிக்கடி பெசப்பட்டு வந்ததும் அவர்கட்குத் திகிலுாட்டியது.

தெருக்களில் நடமாட்டம் முற்றாக நின்று விட்டது..

தெறவிகொப்பரின் ஒசை மட்டும் வானத்தில் இடையிடைகேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சாந்தி இடையிடை சென்று தெருவின் இருமருங்கும் பார்த்துவிட்டு வந்தாள்.

“சின்னம்மாவும் மாமா போல ரெயினிங்குக்குப் போயிருப்பாவோ. அப்பிடியென்றால் காலையிலை சயிக்கின் வரும்”

பாட்டியிடம் தன் ஊகத்தைக் கூறிக்கொண்டிருந்த சிவகுமார் திமிரென தாயைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“அம்மா, நாகராசா மாமா போலைசின்னம்மாவையும் ஆழிக்காரங்கள் பிடிச்சுக்கொண்டு போயிருப்பாங்களோ”

“சம்மா அலட்டாமல் இரடா”

சாந்தி கூறிக்கொண்டே மோகனது விரலைப் பிடித்துக் கொண்டே படலை வரை சென்று பார்ப்பதும் திரும்புவதுமாக உலாவிக்கொண்டிருந்தாள்.

“அப்படி ஆமி கொண்டு போனாலும் பாட்டி பயப் படாதையுங்கோ. அம்மா அந்தக் கப்பன் மாமாவிடம் சொல்லிக் கூட்டி வந்திடுவா”

சிவகுமார் தன் ஊகத்தைக் கூறுவது போலவே இருவரது மன ஓட்டங்களும் பல்வேறு திசைகளில் ஓடின. வெளியே அவர்கள் கூற முடியவில்லை. அவ்வளவே.

இவனுக்கு எவனாவது காதலன் இருந்து அவனோடு ஓடியிருப்பாளோ என்ற நினைவும் சாந்தியின் நெஞ்சில் ஓடியது. சுந்தரி என்ன வேளையில் என்ன செய்வாள். என்ன பேசுவாள் என்பதை அவர்களால் என்றும் ஊகிக்கவோ, கணிக்கவோ முடிவதில்லை.

பொழுது கருகிக் கொண்டு வந்தது: ஆறரை மணி வரையில் தெருவில் சைக்கிள் ஒன்று வந்து நின்றது. பின்புறக் ‘கரியிரில்’ இருந்து சுந்தரி இறங்கினாள். சயிக்கிளை ஓட்டி வந்த இளைஞனிடம், “தாங்யு, சேரியோ” என்று கூறி வழியனுப்பி விட்டு வந்து படலையைத் திறந்தாள்.

செல்லம்மாவும் சாந்தியும் அதுவரை தம் மனப் பயத்திலிருந்து ஓரளவு விடுபட்டவராக வீட்டின் உள்ளே சென்றனர். ஆயினும் செல்லம்மாவின் அடி மனம் அதே வேளை கொதித்துக் கொண்டும் இருந்தது.

“உனக்குத் தங்கை வேலூமென்றால் இனி நீயே பின்னை அவளைப் பார்த்துக்கொள்”

சாந்தியிடம் கூறிவிட்டு செல்லம்மா தன் வேலை களில் ஈடுபட்டாள்.

வராந்தாவில் நின்று சுந்தரியை வரவேற்ற சிவகுமார் சொன்னான்:

“நீங்க போன சயிக்கிள் எங்கே? ஆமிக்காரர் பறிச்சுப் போட்டாங்களா? இனி நீங்க வர மாட்டங்க என்றே முடிவு கட்டினோம். நல்ல வேளை வந்திங்க. காலையிலை நான் சொல்லேல்லை. நீங்க ஆமியிலை மாட்டுப்படுவீங்க என்று”

சிவகுமார் பின்னர் தன் குரலைச் சிறிது தாழ்த்தியபடி கூறினான்:

“சின்னம்மா, பேசாமல் உங்க அறைக்குப் போய் படுத்திடுங்கோ. பாட்டி இன்றைக்கு விளக்குமாறால் தான் பூசை தர இருக்கிறா”

சுந்தரி சிரித்தபடி தன் அறைக்குள் போனாள். எவருடனும் எதுவும் பேசாது உடையை மாற்றிவிட்டு, முகக்கைதைக் கழுவி. கண்ணாடி முன் நின்று பவுடரைக் கையில் கொட்டி முகத்திலும் கழுத்திலும் தடவினாள். அவள் எதிர்பாராதபடி கண்ணாடியில் சாந்தி கோப்பி யுடன் நிற்கும் பிரதிப்பத்தைப் பார்த்துத் திரும்பினாள்.

கோப்பியை வாங்கி மேசையில் வைத்து விட்டு சுந்தரி தன் கட்டிலில் உட்கார்ந்தாள்.

மாலையில் அவள் வரப் பிந்தியதால் வீட்டில் ஏற்பட்ட பத்டடத்தையும் பயத்தையும் பற்றிச் சாந்தி கூறி, தாயின் மனவேதனையும் சாவதானமாகச் சுந்தரி யிடம் சொன்னாள்.

சயிக்கிள் வழியில் ‘பங்சரா’னதால் நேரத் துக்கு வரமுடியாது போனது பற்றியும் பின்னர் நீங்க ஜௌல்லாம் பத்டமடையலாம் என எண்ணியே தெரிந்தவர் ஒருவரைத் தேடி அழைத்து வந்தது பற்றியும் தன் நிலையைச் சுந்தரி விளக்கினாள்.

“கடைசி நேரம் வரை என் தாமதிக்க வேண்டும்? இன்று மட்டும் வீட்டிலேயே நிற்கும்படி கூறியும் போனது தவறுதானே”

“போகும்போகே அவசர அலுவல் என்று தானே சொல்லிப் போனேன். எதிர்பாராமல் இன்று இப்படி சயிக்கிள் பிரச்சனை ஏற்படும் என நான் எதிர்பார்க்க வில்லை”

“வழியில் வேறு ஏதாவது நடந்திருந்தால்...?” சாந்தி தமது அச்சத்தைத் தெரிவித்தாள்.

“அது என்னைப் பொறுத்தது. எவரும் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை”

தன்னைத் தனிமைப்படுத்தி சுந்தரி சிறிது அழுத்தியே கூறினாள்.

“நீ எப்படி அப்படியெல்லாம் கூற முடியும்? நாங்கள் இல்லையா? நாங்கள் ஒரு சமூகத்தில் வாழுகிறோம் என்பதை நீ மறந்து பேசுகிறாய்”

“என்ன சமூகம், சமூகம் என்று சொல்லுகிறாய். என்ன கொடுமையெல்லாம் நடக்கிறது. எங்க சமூகம் தானே உடைந்து கொண்டு வருகிறது”

“அது உடையட்டும். ஆனால் அதில் வாழும் வரையும் நாலுபேர் நாலு விதமாகக் கதைக்காதபடி வாழவேண்டும் என்று அம்மா போன்றோர் எதிர்பார்ப்பார்கள் தானே”

வாலிபனோடு சயிக்கிளில் வந்தது பற்றி அம்மா தவறாகக் கருதுவதையே அக்காவும் ‘நாலுபேர் நாலு விதமாகக் கதைக்காதபடி வாழ வேண்டும்’ எனக் கூறிய தாகச் சுந்தரி எண்ணிக்கொண்டாள். ஓரளவு தனது தன்மானம் தாக்கப்பட்டவள் போல வார்த்தைகளை வீசினாள்:

“எவர் எப்படி என்னைப் பற்றிக் கதைத்தாலும் நான் கவலைப்படுவதற்கில்லை”

“அப்படிச் சொல்ல முடியுமா? நாளைக்கு நாலு இடத்திலை கலியானம் பேசும்போது இதெல்லாம் பார்க்காமலா இருப்பார்கள்.”

“எனக்கு எவரும் கலியானம் பேச வேண்டியதில்லை. கலியானம் என்று எனக்குத் தேவைப்பட்டால் நான் பார்த்துக்கொள்வேன்”

“நீ என்ன பேசுகிறாய் என்று எனக்குப்புரியேல்லை?”

சாந்திக்கும் அவளது பொறுப்பற்ற பேச்சு சிற்றத் தைத் தந்தது. அறைக்கதவைச் சாத்திலிட்டு வந்தாள்.

“நாலுபேர் உன்னைப்பற்றி என்ன பேசுகிறார்கள் என்று உனக்குத் தெரியேல்லை. என்னைப் பற்றி மட்டும் சொல்ல வந்து விட்டாய்...”

சந்தரி திடீரென மரியாதையில்லாமல் பேசத் தொடங்கியது சாந்தியைத் திகைக்க வைத்தது. அவளது தன்மானத்தையும் தாக்கியது.

“மற்றவர்கள் என்ன பேசினாலும் உண்மை என்று ஒன்று இருக்குத்தானே. அது உனக்குத் தெரியாததா?”

“எனக்கும் தெரியும். நீ அந்தச் சுமண் அயல் வீட்டில் இருந்தபோது காதலித்தாய். அவனோடு முன்னர் நீ ஆடியிருந்தாலும் அதை நான் தவறென்று சொல்ல வரேல்லை. பிறகு ஏன் அவனைக் கைவிட்டாய் என்று தான் தெரியேல்லை. இப்ப இனப்பகை வளர்ந்து எட்ட முடியாத வேளை ஏன் துடிக்கிறாயோ தெரியேல்லை”

சந்தரியின் பேச்சு பேரதிர்ச்சியாகவும் சாந்தியின் கெளரவும் அனைத்தையும் தாக்குவதாகவும் இருந்தது. அவளது கன்னத்தில் அறைய வேண்டும் போலவும் தோன்றியது.

“நீ என்னடி பேசுகிறாய்? நீ அந்த வயதான கிழவர் களுக்குப் பல்லைக்காட்டியோ அல்லது ஆடித்தானோ ஆருக்குத் தெரியும்... உன் காரியங்களைப் பார்க்கிற மாதிரி நினைக்கிறாயா?”

முன் என்றும் பேசி அறியாத வார்த்தைகள் சாந்தி யின் வாயிலிருந்து அவளை யறியாமலே வெளிவந்தன.

ஆனால், சந்தரி அவற்றைக் கேட்டு வாயை மூடிக் கொள்வாள் அல்லது மேலும் சீற்றமடைந்து பேசுவாள் என சாந்தி எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக சந்தரி வாய்விட்டு கெக்கட்டமிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். அச்சிரிப்பு சாந்திக்குக் கோப மூட்டியது. அன்றொரு நாள் மூர்த்தி வீட்டுக்கு டெவிபோன் செய்யப்போன போது சந்தரி கூறியதை வைத்தே சாந்தி அவ்வாறு கூறினாள்.

“ஏனடி சிரிச்ச உண்மையை மறைக்கப் பார்க்கிறாய்?”

“அக்கா, உனக்கு என்னெப்பற்றியோ என்கொள்கைகள் பற்றியோ ஒன்றும் தெரியாது. நீ ஒரு பச்சோந்தி. நான் ஏன் இந்தக் கிழுகளிடம் போகவேண்டும்? எனக்குப் பிடித்தமான எந்த இளைஞனேயோ, திருமணம் செய்த ஆண்மகனையோ கேட்கவே வேண்டிய தில்லை, கண்ணைக் காட்டியதும் எல் பின்னே வந்து விடுவான். அதுதான் பெண்ணினத்தின் சிறப்பும் பெருமையும். அதைவிட்டு நீ நினைப்பது போல காதல் கீதல் என்று தனியாக எதுவுமில்லை உடலின்பத்தின் தேவையைத் தான் தெய்வீக்க் காதல் என்று கூறி எல்லோரையும் ஏமாற்றுகிறார்கள். காதால், கண்ணால், நாவால், முக்கால் தனித்தனியே கிடைக்கும் இன்பங்களைப் போன்று மட்டுமல்ல, உடலின்பம் என்பது இவை எல்லாம் சேர்ந்த இன்பம் என்று வள்ளுவரே கூறி யிருக்கிறார். என்ன செய்வது? சமூகத்தில் இதற்கெல்லாம் பல கட்டுப்பாடுகள், சட்டங்கள் விதித்து ஒரு தடவையே கிடைக்கும் வாழ்வையும் வரண்டதாக்கி விடுகிறார்கள். அதிலும் பெண்கள் தான் முற்று முழுதாக விலங்கிட்ட அடிமைகளாக துன்பப்படுகிறார்கள், உன்னையே எடுத்துக் கொள்வோமே. முதன் முதலில் அயல் வீட்டிலிருந்த சுமணோடு பழகிக் கண்ட இன்பத்தை காதல் என்று நினைத்து ஏமாந்தாய், இன்றும் ஏமாறுகிறாய். அவனோடு இன்ப மனுமவிக்க முடியாது துடிக்கிறாய். அது மட்டுமல்ல இன்று விதவையாகி வரண்ட பாலைவன மாக நிற்கிறாய். என்னினும் பார்க்க நீ அழகாயிருந்து என்ன பயன்? நீ பயந்து, கட்டுப்பட்டு நிற்கும் சமூகம், அதன் நாலுபேர் உனக்கு வந்து உதவப்போகிறார்களா?”

பொருமிய நெஞ்சோடு சுந்தரியின் பயங்கர கருத்துக்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சாந்தி வியப்போடு கேட்டாள்:

“இதையெல்லாம் நீ எங்கேயடி கற்றாய்?”

“இந்த உலகத்திலேதான்”

தயக்கம் சிறிதுமின்றி சந்தரி பெருமைப்படுவது போல் கூறினாள்.

“அப்ப நீங்களியாய் வாழப்போறியா?”

“விபசாரி என்றால் மற்ற ஆண்களுக்குத் தன் துண்பத்தை மறைத்து இன்பத்தை மட்டும் விற்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவள்ளவா. தனக்குப் பிடித்தவர் கள் என அவள் தேர்ந்து கொள்ள முடியாது. பணம் தான் முக்கியமாக இருக்கும். ஆனால் நான் கூறுவதோ பெண்கள் தமது இன்பத்தை இலவசமாகத் தேடும் முறை. இது இரண்டுபேருக்கிடையில் மட்டும் ஏற்படும் இன்ப உறவு. நாலுபேருக்குத் தெரிய வேண்டியதில்லை. நாலு பேர் உண்மையைத் தெரியாவிட்டாலும் பேசிக்கொண்டே இருப்பர். உனக்கும் சுமனுக்குமிடையில் என்ன உறவு இருந்தது என்று எவருக்கும் தெரியாது. ஆனாலும் நாலு பேர் உறவு இருப்பதாக இன்றும் பேசுகிறார்கள்தானே”

“உண்மை என்று ஒன்று இருக்குத்தானே. அதனால் தான் நான் கவலைப்படாமல் இருக்கிறேன்”

சாந்தி தன் நிலையை உறுதியாகக் கூறினாள்.

“அதிலும் பார்க்க உன் நெஞ்சுக்கு நியாயமானது எனப்படும் விஷயம் ஒன்று இருக்கிறது என்று சொல்லு. அதைத்தானே நீ உண்மை என்று கூறுகிறாய். அது போலத்தான் என் மனதிற்கு நியாயமாகத் தெரிவதையே தானும் உண்மை என்று நம்புகிறேன்”

“அப்ப நீ கலியாணமே கட்ட மாட்டாய் போலிருக்கிறது”

‘உன்னைப்போல ஒருத்தனுக்குக் சமைக்கிறதுக்கும் பிள்ளைப் பெத்து வளர்க்கிறதுக்கும் என்னையும் கலியாணம் கட்டச் சொல்லுறாயா. அது என் விருப்பம்.. நீங்க ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்?’

“அம்மா கவலைப்படுகிறா”

“அம்மாவிற்காக உன்னைப்போல் என் வாழ்க்கை யையும் பாழ்டிக்க மாட்டேன் அது மட்டும் உண்மை”

“இப்ப எனக்கு என்ன குறை? என் வாழ்க்கை பாழாக வில்லை. நீ ஏன் பாழானதென்று சொல்லுகிறாய்.”

“ஏன் நீ பொய் சொல்லுகிறாய்? உனக்கு இருபத் தேழு வயதாகப் போகிறது. பாலைவனமாக நிற்கிறாய் என்று மீண்டும் சொல்லுவேன். முடிந்தால் சுமண் வேண்டாம் வேறு ஒருவனைத் திருமணம் செய். அதன் பிறகு வேண்டுமானால் நானும் நீ சொல்வது போலக் கலியாணம் கட்டுகிறேன்.”

“எனக்கு இனிக் கலியாணம் கட்ட விருப்பமில்லை. சின்னாகள் வேறு இருக்கிறது உனக்குத் தெரியாதா”

சாந்தியின் குரலில் கோபம் தொனித்தது.

“நீ அந்தக் கலவரத்தில் இறந்திருந்தால் உன் புகுஷன் சந்தியாசியாகி யிருப்பாரோ”

“அது வேறு விஷயம். மற்றது எங்களுக்கு நடந்தது விபத்து. அது எல்லோருக்கும் நடப்பதில்லை. இதைப் பொதுமைப் படுத்திப் பேசாதே”

“என் வாழ்க்கையிலும் இப்படி நடத்தால்... ஏன் நான் உன்னைப்போல் ‘றிஸ்க’ எடுக்கவேண்டும்?”

“நீயும் முதலில் அம்மாவிற்காக, எங்களுக்காக, சமூகத்திற்காகக் கட்டு. பிறகு என்னைப்போல் விபத்து வந்தால் நீ கூறியபடி ஆடித்திரியலாம்”

சாந்தி அவளோடு மேலும் வரட்டு விவாதம் நடாத்த விரும்பாதவளாகக் கதவைத்திறந்து வெளியே வந்ததும் தன் கோபத்தைக் காட்டுபவளாக கதவை வேகமாக மூடும் படி தள்ளிவிட்டு தன் அறைக்குள் சென்றாள். கட்டிலில்

குப்புறப் படுத்துக் கொண்டாள். சுந்தரியின் காரமான சில வார்த்தைகள் அவளது நெஞ்சைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தன.

சமுதாயத்தில் எதிர் காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய சமூக மாற்றங்களைப் பிரதிபலிப்பதாக சுந்தரியின் கருத்துகள் சில இருப்பதையும் எண்ணிப்பார்த்தாள்.

இவையெல்லாம் இவளது சொந்தக் கருத்துக்களா, இவள் சார்ந்திருக்கும் மாதரணியில் பேசப்படும் கருத்துகளா என்றோர் சந்தேகமும் சாந்திக்கு ஏற்பட்டது.

ஆயினும் சுந்தரியின் துணிச்சலையும் மாறி வரும் சமூக மதிப்புகளையும் அவளால் ஓரளவு உணர முடிந்தது. ஆனால் தாயார் போன்ற முன்னைய பரம்பரையினரால் இவற்றை எவ்வாறு ஜூரணிக்க முடியும், எனக்கே கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று சாந்தி எண்ணிக் கொண்டாள்.

அவ்வேளை செல்லம்மா வந்து கேட்டாள்:

“உவள் என்னவாம் பிள்ளை. உன்னை ஏதாவது திட்டி விட்டாளா? ஏதோ உள்ளே அவளது பேச்சுத் தான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது”

“ஒன்றுமில்லை அம்மா. இவளைத் திருத்திற்கு கொஞ்சம் கஷ்டந்தான். நீங்கள் பொறுமையாய் இருக்கவேணும்”

“இத்தனை காலம் இருந்தனான். இன்னும் கொஞ்சக் காலம் தானே வாழப் போகிறேன். பொறுமையாய் இருந்து செத்துப் போகிறேன், பிறகு என்னவும் நடக்கட்டும். எனக்குத் தெரியப் போகிறதா? சிவகுமாரைத் தங்கத்திடம் அனுப்பிப் போட்டன். அவனையும் கூப்பிடுவோம். நீயும் வந்து சாப்பிடு பிள்ளை. சிவகுமார் வந்ததும். அவனைக் கொண்டு இவளையும் சாப்பிடக் கூப்பிடுவோம்.”

செல்லம்மா கூறிவிட்டு சிவகுமாரை அழைத்துவரச் சென்றாள்.

சாந்தி சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்தபோதும் தூக்கம் வரவேயில்லை. சுமண் பற்றி சுந்தரி கூறிய கூற்றுகள் அவளது நெஞ்சைச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தன. அத்தோடு முருகன்டியில் நடந்த விபத்தும் அவளது நெஞ்சைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

43

இடையில் மேலும் பல சம்பவங்கள் பல்வேறு இடங்களில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. மூல்லைத்திடு மாவட்டத்தில் கொக்கிளாயில் நிறுவப்பட்ட இராணுவ முகாம் தாக்கப் பட்டது.

சிங்களப் பகுதியிலுள்ள மத வாச்சிய பொலிஸ் நிலையத்தை விடுதலை இயக்கம் சார்ந்தவர்கள் தாக்கினர்.

அதையொட்டி வவுனியாப் பகுதியில் தமிழர்கள் இராணுவத்தினரால் தாக்கப் பட்டனர். வீடுகள் கடைகள் திக்கிரையாக்கப் பட்டன.

இந்தியாவில் படகுகள் மூலம் சென்று தஞ்சம் புகுந்தவர் தொகை இருபத்திநாலாயிரத்துக்கு மேலாகி விட்டதென்றும் மொத்த அகதிகள் தொகை இதன் மூலம் ஒரு லட்சத்திற்கு மேலாகி விட்டதென்றும் இந்திய அரசு அறிவித்தது. இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைக்கும்படி தமிழ்நாடு முதல்வர் பிற கட்சிகளுடன் இணைந்து இந்தியப் பிரதமரிடம் முறையிட டெல்லிக்குச் சென்று வந்தார்.

அழுத் தேசிய விடுதலை முன்னணி என்ற அமைப்பின் கீழ் நாலு விடுதலை இயக்கங்கள் ஒன்று சேர்ந்த செய்தியை சென்னை வாணோவியின் மாநிலச் செய்தி அறிவித்தது. பத்திரிகைகளும் மறுநாள் இச்செய்தியை வெளியிட்டன.

தமிழ் புதுவருடத்தை ஒட்டிய விடுமுறையில் பள்ளி கள் அனைத்தும் மூடப்பட்டு விட்டன.

சுந்தரி வழுமை போல் வெளியே போய் விட்டாள்.

தாயாரைச் சமையலைக் கவனிக்கச் சொல்லி விட்டு கடைத்தெருப் பக்கம் போய் விட்டு வரலாம் என்ற நோக்கத்தோடு சாந்தி இரவு அணிந்திருந்த உடையை மாற்றிச் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு தாயாரிடம் சொல்லுவதற்காக அடுக்களைப் பக்கம் சென்றாள்.

அவ்வேளை படலையின் ‘கிரீச்’ சத்தம் கேட்டு வீட்டின் முன்புறம் சென்ற சிவகுமார் திரும்ப ஒடிவந்து தாயைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“அம்மா, அந்த கப்பன் மாமா ஒரு காரிலை வந்தி ரூக்கிறார்”

சாந்தியின் உடல் ஒருகணம் சிலிர்த்தது. நம்ப முடியாதவளாக வீட்டின் வராந்தாப் புறமாக ஒடி வந்தாள்.

சுமன்பாலாவே தான். சிரித்தபடி படிக்கட்டில் நின்று கொண்டிருந்தான். அதிர்ச்சியால் கலங்க இருந்த கண்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“என்ன சாந்தி ‘சொக்’காயிருக்கா”

“நிட்சயமாய். நான் ஏதோ எல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்”

அவளை அறியாமலே வார்த்தைகள் வெளி வந்தன. பேச்சில முன்னைய கற்பனை, பயமும் தானே வெளி வந்தது.

“உள்ளே வரலாமா?”

“எங்க வீடு எப்பொழுதும் உங்களுக்குத் திறந் திருக்கும்”

“சந்தோசம்...”

சுமண் உள்ளே வந்தான். செல்லம்மாவும் வந்து சொன்னாள்:

“வாதம்பி, பார்த்து எத்தனை மாதமாகிறது? கிட்ட இருந்துகூட பார்க்க முடியாத படியான காலமாகி விட்டது”

செல்லம்மாவின் வார்த்தையில் ஒலித்த சோகத்தை அவனால் உணர முடிந்தது.

“தவறுகள் கொடுமைகள் நீடிக்கப் போவதில்லை யம்மா. அவற்றிற்கு எதிராகவும் ஒரு பகுதியினர் போராடிக் கொண்டு தான் இருப்பர். யாழிப்பாணம் வரும் வேளைகளில் உங்கள் வீட்டிலேயே தங்கக் கூடிய காலமும் ஒன்று வரத்தான் செய்யும்”

செல்லம்மாவிற்குச் சமாதானம் கூறி விட்டு நாற்காலி யில் உட்கார்ந்தான்.

“அந்த நல்ல காலத்தை எதிர் பார்த்துதான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். தம்பி இருந்து பேசுங்கோ. இன்றைக்கு இங்கே தான் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போக வேணும்”

செல்லம்மா கூறிக்கொண்டே பதிலை எதிர்பார்க் காதவளாக அடுக்களையை நோக்கிச் சென்றாள்.

சுமண் சிவகுமாரை அழைத்து தான் கொண்டு வந்த சாக்கிலெட் பெட்டியைக் கொடுத்தான். அவன் ‘தாங்கு’ சொன்னான்.

“என்ன புலிக்குட்டி. என்னைச் சுட துப்பாக்கி வைச்சிருக்கிறாயா?”

சிவகுமாரைப் பார்த்துச் கமண் கேட்டான்.

“உங்களிட்டை இருக்கா?”

சிவகுமார் கேட்டான். சுமண் ஒரு தடவை எழுந்து நின்று கால்சட்டையின் இரு புறமும் தட்டிக் காட்டி விட்டுச் சொன்னான்:

“பார்த்தாயா, இல்லையே”

“அப்ப மாமா வந்தாலும் சுடமாட்டார்”

“ஏன்?”

“தமிழருக்கு எதிராக துப்பாக்கி வைத்திருக்கும் வரை தான் ஆமிகூட எங்க எதிரிகள். இல்லா விட்டால் நண்பர்கள் என்று தான் மாமா சொன்னார்”

சாந்தியும் சுமனும் சிரித்தனர்.

“பரவாயில்லையே, உன் மாமா பெரிய விஷயங்க ஜெல்லாம் சொல்லித் தந்திருக்கிறானே”

“பெரிய துவக்கெல்லாம் சுடக் காட்டித் தாறதாக வும் சொன்னார்”

சிவகுமாருடன் சுமண் பேசுவதை சாந்தி விரும்பிய போதும் அவளிடம் அமைதியின்மையே காணப்பட்டது. சிவகுமார் எந்த வேளையில் எந்தக் குண்டைத் தூக்கிப் போட்டு சங்கடத்தினை ஏற்படுத்தி விடுவானோ என்றும் அஞ்சினாள். அவள் பயந்தது போலவே நடந்தது.

“பெரிய துவக்கென்றால்...?”

“மெழின் கன், ஏகே போட்டி செவின், எம் சிக்ஸ் மன்”

சுமணபாலா சிவகுமாரின் பேச்சைக் கேட்டுத் திகைப் படைந்ததோடு, வாய்வட்டும் சிரித்தான்.

அவனது சிரிப்பைப் பாராட்டுப் போல் கருதிய சிவகுமார் சொன்னான்:

“இப்பவும் சுட்டுப் பழக ஒரு கன் வைத்திருக்கிறேன். மாமா பார்க்கப் போறீங்களா? ” என்று கூறி விட்டு பதிலை எதிர்பாரது ஓடிச் சென்று தன் நீண்ட பிளே கன்னை எடுத்து வந்து காட்டினான்.

“இது யார் வாங்கித் தந்தது? ”

“சின்னம்மா”

சுமண்பாலா மீண்டும் சிரித்தான்.

சிரிப்பு ஓய்ந்ததும் சாந்தியைப் பார்த்துக் கூறி ணான்:

“ஜே ஆரின் இனவெறியும் பாசிச் சர்வாதிகாரமும் நீடிக்கப் போவதில்லை. தமிழ் மக்களின் சுதந்திர வேட்கையை அவனால் இன்னும் புரிந்து கொள்ள முடிய வில்லை. அவனது ஆட்சியின் அழிவை உன் மகனே எனக்குச் சொல்லித் தருகிறான். எங்கே மற்றக் குட்டி?”

சிவகுமார் கூறியதை குழந்தையின் பேச்சாகச் சாந்தி கருத, சுமண்பாலா சிரத்தையாக எடுத்துக் கொண்டது அவனுக்கே வியப்பாயிருந்தது. சிவகுமார் மேலும் அங்கே நின்று வேறு குண்டுகளைப் போட்டு விடாது தடுப்பதற் காக அவனைப் பார்த்து சாந்தி சொன்னான்:

“நீ ஓடிப்போய் தங்கம் மாமி வீட்டிலை யிருந்து மோகனைக் கூட்டி வா. மாமா பார்க்க வேணும்”

சிவகுமார் சாக்கெட் பெட்டியை வைத்து விட்டு முன்புறமாக ஓடினான்.

சாந்தி சிரித்தபடி யிருந்த சுமணைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“இப்படியெல்லாம் அரசியல் பேசிக் கொண்டு எப்படி உங்களால் அந்த ஆழியிலை இருக்க முடியுது? ”

“அதை விட்டு வெளியேறுவதைப் பற்றி உங்களுக் கெல்லாம் சொல்லத்தானே இப்போது வந்தேன்”

சாந்தி அவனது பேச்சைக் கேட்டு வியப்படைந்தாள். அதே வேளை நேரடி எதிரியான நிலையிலிருந்து அவன் விடுபட்டது ஓரளவு மகிழ்வே தந்தது.

“உங்க ஆம் கொமிழன் முடிய இன்னும் இரண்டு மூன்று வருஷம் இருக்கெல்லா...”

“நீ நினைச்சபடியே என்னைப் போன்றவர் அந்த இடத்தில் நீண்ட காலம் இருக்க முடியாது என்பது உண்மையே. நான் இருப்பது அந்த அரசு சார்ந்துள்ள இனவெறியருக்குத் தொல்லையாக இருந்தது. நான் சட்டப்படியாக இறுக்கமாக நின்று நடவடிக்கை எடுப்பதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. சில இராணுவத்தினர் கண்ணி வெடியில் கொல்லப்பட்டதும் பதில் நடவடிக்கையாக அப்பாவி மக்களைக் கொல்வது, தீ வைப்பது, கொள்ளள அடிப்பதை நான் எதிர்த்து வந்தேன். அப்பாவியான இளைஞர்களை நீண்ட காலம் தடுத்து வைத்து பணம் பறிப்பது, தண்டிப்பதையும் எதிர்த்து என் அதிகாரத்தில் வந்தவர்களை விடுவித்தேன். இயக்கத்தைச் சார்ந்த பயிற்சி பெற்றவர்களை மட்டும் தடுத்து வைக்கும்படி கூறினேன். மேலதிகாரியாக இருப்பவர்களும் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவர்களும் என்னை ஒரு கருங்காவி யாகக் கருதி ஒன்று மாறி ஒன்றாக விதிகளை மீறுகிறேன், மேலதிகாரிகளின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிவதில்லை என் நெல்லாம் விளக்கம் கேட்டு ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்க முயன்றனர். நான் ‘கோட் மாஷலு’க்கு தயாரென என் முடிவைக் கூறினேன். இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி ‘கோட்மாஷல்’ முடியும் வரை கடமையிலிருந்து தடுத்து வைப்பதாகக் கூறினர். இந்தக் கசாப்புக் கடையினரிட மிருந்து வெளியேற வாய்ப்புக் கிடைத்ததாக என்னிக் கொண்டேன்.”

“கோட் மாஷல் என்றால்... அது எப்பொழுது நடைபெறும்?”

ஆவலோடு சுமன் கூறிக் கொண்டிருந்தவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சாந்தி முற்றும் புரியாத நிலையில் கேட்டாள்.

“கோட் மாஷல் என்பது இராணுவத்தினருக்காக மட்டும் உள்ள தனி நீதிமன்ற விசாரணை. அவர்கள் இப்போது அவ்விசாரணையை நடத்த மாட்டார்கள் நடாத்தினால் அவர்களது பல கொடுமைகள் அம்பலத் திறகுவரும். என்னிடமும் போதிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. ஆகவே விசாரணைகள், சாட்சிகள் சேர்க்க அவகாசம் வேண்டும். நெருக்கடியான காலகட்டம் எனச்சொல்லி ஓரிரு வருஷமே இழுக்கலாம்.”

“இக்காலத்திற்கு சம்பளமெல்லாம் தருவார்களா?”

“அரைச் சம்பளம் தருவார்கள். அது அல்ல முக்கியம். இதிலிருந்து விடுபட்டதே பெரிய நிம்மதி”

“உங்களைப் போன்றவர்களும் வெளியேறினால் கொடுமைகள் மேலும் அதிகரிக்குமல்லவா?”

“அப்படித்தான் அழிவு ஏற்பட்டு பின்னர் மக்கள் தலையெடுத்துத்தான் அதை நிறுத்துவர். இதுவே மனித வரலாறு. அரசியலாரே மிக மட்டமான முறை களிலேயே இன்று ஆட்சிக்கு வருகிறார்கள். நெருக்கடி ஏற்படும் வேளை பொலிஸ், இராணுவத்திடம் அதி காரத்தை வழங்குகின்றனர். இராணுவத்தினர் அரசிய வாரை மதியாது. கட்டுப்பாடின்றி தமது துப்பாக்கி ஆட்சியை நடாத்துகின்றனர். அதுவே இன்றைய நிலை. இது சர்வாதிகார நிலையே. இதை மக்கள் தலையெடுத்து வீழ்த்தும் வரை கெரடுமைகளும் அழிவுகளும் நடந்து கொண்டே ஆருக்கும். தமிழ் மக்கள் மட்டுமல்ல சிங்கள மக்களும் இக்கொடுமைகளுக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் ஆளாகவே நேரிடும். அதையே இன்று காண்கிறோம்.”

“நீதியும் நேர்மையும் என்றோ வெற்றி பெறும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் மனித இனம் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கிறது என்பது உண்மையே. ஆனாலும் அந்த வெற்றி கிட்டும்வரை நடைபெறும் கொடுமை களையும் அழிவுகளையும் பார்க்கும்போதுதான் வேதனையாயிருக்கிறது.”

சாந்தி உயர்மட்ட சமுதாய உணர்வை முன் வைத்துத் தன் கருத்தைக் கூறினாள்.

“இப்போராட்டம் கூட தொழிலாளி, விவசாயிகள் தலையெடுத்து தமது வர்க்க ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டும் வரை தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். அமெரிக்க ஏகாடிபத்தியத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதென்பது அத்தனை எனிதல்ல. எவ்வாறாயினும் இந்நீண்ட போராட்டத்தைத் தொடக்கிய பெருமை தமிழ் இளைஞர்களையே சாரும். எழுபத்தொன்றில் நாஸ்கள் ஆரம்பித்த போர்முறை, போராட்ட வடிவம் தவறானதால் நக்கக்கப்பட்டு விட்டது. அந்த அனுபவத்தோடு இன்று ஆரம்பித்திருக்கும் கொரில்லா போர் முறையை சிங்கள மக்களும் ஏற்று தென்பகுதிகளுக்குப் பரவியதும் நிட்சயம் வெற்றி தரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. இப்போராட்ட முறையைத்தான் சிங்கள இளைஞர்களும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.”

சமணபாலா நம்பிக்கையோடு அழித்தமாகக் கூறிய யாவையும் சாந்தியால் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை, ஆயினும் அவற்றை ஏற்பது போலக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அவ்வேளை சிவகுமார் தன் தமபியையும் கையில் பிடித்து அழைத்து வந்து சுமண்பாலா முன்னர் விட்டான். அவன் கை நீட்டியதும் மோகன் தயக்கம் சிறிதுமின்றி அவனது மடியில் ஏறி உட்கார்ந்தான். சிவகுமாரிடம் ஒரு பங்கு சாக்கெல்லை பெற்று அவனிடம் கொடுத்தான்.

அக்காட்சியைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி, ‘இதோ வந்து விடுகிறேன்’ என்று கூறிவிட்டு சாந்தி அடுக்களைப் பக்கம் சென்றாள்,

மோகன் மழலையாகச் சில சொற்களை மட்டும் பேசினான். சிவகுமாரின் அப்பாவித் தனமான வாய் மூலம் சுமண்பாலா பல செய்திகளையும் அறிந்து கொண்டிருந்தான். அவன் எதிர்பார்த்தபடி நாகராசாவும் பயிற்சிக்காக வீட்டைவிட்டு ஓடிவிட்ட செய்தியையும் அறிந்து கொண்டான்.

சாந்தி கோப்பியுடன் வந்தாள். ‘கப்ப’பைக் கொடுத்து விட்டு மோகனைத் தூக்கிக் கொண்டாள். எதிர் நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

‘கப்பன் மாமா உங்களை ஒன்று கேட்கலாமா?’

சிவகுமார் கேட்டான்.

‘ஓன்றென்ன ஒன்பதும் கேட்கலாம்’

‘நீங்க நல்லாய் தமிழ் பேசிறீங்களே, எங்கே படிச் செங்க?’

‘அதோ அந்த மச்சரிடம் தான்’

சாந்தியைக் காட்டிச் சிரித்தபடி கூறினான். சாந்தி தலை குனிந்தாள்.

“அம்மாவிடமா?” வியப்போடு கூறிவிட்டுக் கேட்டான். “அப்ப பாடம் சொல்லித் தரேக்கை பிழை விட்டால் தடியால் அடிப்பாவா?”

“இல்லை, விரலால் தோளில் கிள்ளி விடுவா”

சாந்தியைப் பார்த்துச் சொன்ன படியே தன் தோளைக் காட்டிச் சொன்னான்.

“சரியாய் நோகுமா?”

“இல்லை கொஞ்சமாய் நோகும்”

“அப்ப எனக்கு மட்டும் ஏன் தடியால் அடிக்கிறா, சரியாய் நோகத் தக்கதாக”

“எனக்கு தடியால் அடித்தால் நான் பறித்து வீசி விடுவேன்”

“இனிமேல் நானும் பறித்து வீச வேணும் இல்லையா?”

“நீ வளர்ந்த பின் தான் பறிக்க முடியும்.”

“அப்ப அம்மா உங்களைப் போல கிள்ளாம். இல்லையா”

“சரி இனிமேல் உனக்கும் அடிக்க மாட்டேன். மாமா போல கிள்ளி விடுகிறேன். இப்ப மாமாவின் கப்பைக் கொண்டு போய் பாட்டியிடம் கொடுத்துவிட்டு வா.”

மேலும் தன்னை அம்பலப் படுத்த விரும்பாத சாந்தி அவனை அனுப்பி விட்டாள்.

சாந்தியுடன் தனிமையாகப் பேச முடிந்ததையொட்டி அவனது பண்நிலைமை, கல்லூரி வேலை பற்றி அறிந்த தோடு கொழும்பில் ஏதாவது உதவி தேவையா என்பதை யும் கேட்டறிந்தான்.

கொழும்புக்குச் சென்று பின்னர் இரத்தினபுரிக்குச் செல்வதாகக் கூறி இரு இடத்து முகவரிகளையும் ஒரு தாளில் குறித்துக் கொடுத்தான்.

“இனிமேல் தயக்கமின்றி எழுதலாம் தானே”

சிரித்தபடியே கூறினான். பழைய சம்பவங்களைக் கிளரி தன் மனதையும் அவனது தவறுகளையும் கூட்டிக் காட்ட அவள் விரும்பவில்லை. ஆண்மகனே காதலல் உறுதியாக நின்று வெற்றி தேடியிருக்க வேண்டும் என்பதே அவளது கருத்து. சுமண்பாலா பழையவற்றை நினைவு கூர்ந்து விளக்கம் கூற முயன்றதை அவள் மறை முகமாகத் தடுத்துப் பேச்சை மாற்றி அரசியலுக்குள் ஈர்த்தாள்.

இலங்கை இந்திய வரலாறு பற்றியும் சிங்களவரிடை உண்மையான வரலாறு எவ்வாறு திரித்துக் கூறப்பட்டு, எழுதப்பட்டு வருவது பற்றியும் உரையாடினர். முன்னர் ஒரு தடவை அவை பற்றிப் பேசி ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகள் போல மீண்டும் இடையிடை ஏற்பட்டன.

வரலாற்றை வர்க்கப் போராட்டமாக, பொருளாதார வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் வைத்து சுமண்பாலா பேசுவதையும் சாந்தியால் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

கோசாம்பி, ரோமிலா தாப்பர் போன்றவரின் வரலாற்று நில்களைக் கற்கும்படி சுமண்பாலா வற்புறுத்திக் கூறினான்.

ஆரியர், திராவிடர் என மனித இன அடிப்படையில் பிரித்துப் பார்ப்பது தவறு எனவும் அவை மொழிக் கூட்ட அடிப்படையில் எழுந்த வேறுபாடு எனவும் சுமண்பாலா இவர்களை ஆதாரம் காட்டிக் கூறினான்.

“எப்படியும் மொழி சமூக அமைப்பில் முதன்மை பெறுகிறது என்ற முடிவுக்குத் தானே இறுதியில் நீங்களும் வருகிறீர்கள்”

“நீ ஒரு சோஷியோலிஸ்ட் என்பதை எப்பொழுதும் காட்டிக் கொள்கிறாய். முன்னரும் ஒரு தடவை இந்தப்

பிரச்சனை வந்து நாங்க இருவரும் சிறிது வேறு படுகி நோம் என்பதை ஒத்துக் கொண்டு விவாதிப்பதை விட்டோயல்லவா. எவ்வாறாயினும் இறுதியில் அடிப்படையாக அனைத்தையும் தீர்மானிப்பது பொருளாதாரமே. தமிழர் சிங்களவரிடை தந்போது ஏற்பட்டிருக்கும் முரண்பாட்டிற்கும் பொருளாதார அடிப்படையில் என்னால் விளக்கம் கூற முடியும்”

சுமண்பாலா கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது சிவகுமார் இடைமறித்துச் சொன்னான்:

“சின்னம்மா வந்து விட்டா”

45

உள்ளே நுழைந்த சந்தரிக்கு சுமண்பாலாவைக் கண்டதும் வியப்பாகவே இருந்தது.

“உங்க மாதரணி யெல்லாம் எப்படி இருக்கிறது?”

சுமண்பாலாவின் வினாவிற்கு சந்தரி பதில் கூற முனையும் முன்னர் அவளை நிதானப் படுத்தும் முகமாகச் சுருக்கமாக அவன் வந்த காரணத்தைச் சாந்தி கூறினார்:

“ஆம் வேலையை விட்டுவிட்டு நானைக்கு ஊருக்குப் போகிறார். அதுதான் பயணம் சொல்ல வந்திருக்கிறார்”

“நல்லது. எங்க மாதரணியைப் பற்றி நான் சொல்லியா உங்களுத்துத் தெரிய வேண்டும்?”

“உங்க மாதரணி பற்றிய ‘பைல்’ அடிக்கம் என்னிடம் வரும். எந்தெந்த இயக்கத்தவரெல்லாம் சேர்துள்ளார்கள் என்றால்லாம் எங்களுச்குத் தெரியுப் பூங்கள் வெளியீடான் பத்திரிகைகள், வெளியீடுச் சுட்டுரைகள் பலவற்றைப் படித்திருக்கிறேன். டெ

விடுதலை இயக்கம் சார்ந்த சில முற்போக்கான பெண் களும் அதில் இருப்பதைப் பார்த்துச் சந்தோசப் பட்டேன் ”

“இவனும் அவர்களில் ஒருத்தி”

அன்றொரு நாள் இரவு சுந்தரியோடு சண்டை போட்ட நிகழ்ச்சி நினைவு வந்ததும் இடைமறித்து சாந்தி சொன்னாள். சுந்தரி எதுவும் பேசாது சிரித்த படி அறைக் கதவோடு சாய்ந்தபடி நின்றாள்.

‘நீங்களெல்லாம் ஆயுதப் பயிற்சி ஆரம்பிக்க வில்லையா?’ என்று சுந்தரியைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே கூறிய சமணபாலா பேச்சைத் திருப்பி “நான் போன பிறகு மாதரணி மேல் அவர்கள் எவ்விதமும் சிறலாம். கொஞ்சம் விழிப்பாக இருப்பது நல்லது” என அறிவுரை கூறுவதாகச் சொன்னான்.

செல்லம்மா சாப்பாடு தயாராகி விட்டதைக் குறிப்பதாக சாந்தியை அழைத்தாள்.

சாந்தி சென்று மேசையில் பிளேட்டுகளையும் சோறு, காய்கறிகளையும் எடுத்து வைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டாள். எல்லாம் காய், கறியாக இருப்பதால் முட்டை, அப்பளம் பொரிப்பதற்கும் முனைந்தாள்.

சுந்தரிக்குத் திடீரென சுமணபாலா மேலிருந்த வெறுப்பு நீங்கி மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்பட்டது. பெண் விடுதலை இயக்கம் பற்றிய அவனது பாராட்டுதலும் புத்துணர்வு அளித்தது.

“ஜெயவர்த்தனா தமிழர் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பார் என நினைக்கிறீர்களா?”

சுந்தரி கேட்டாள். அவளை நாற்காலியில் உட்காரும்படி வேண்டியபடி பதில் சொன்னான்:

“ஜெயவர்த்தனா ஆட்சிக்கு வந்து ஏதாவது ஒரு பிரச்சனையை இந்த நாட்டில் தீர்த்திருக்கிறானா?

பிரச் சனைகளை வைத்துக் கொண்டு, தன்னால் மட்டுமே அவற்றைத் தீர்க்க முடியும் என்று கூறிக்கொண்டே தான் சாகும் வரை இந்த நாட்டை ஆஸ்வதுதான் அவன் அரசியல்.”

“அப்பொழுது அவன் அரசியல் கோட்பாடு என்ன?”

சந்தரி பொறுமையிழந்து இடைமறித்துக் கேட்டாள்.

“நாட்டின் ஜனாதிபதியாக இருப்பது மட்டுமே அவன் கோட்பாடு. முன்னர் கொழும்பு டென்னிஸ் விளையாட்டு ஆண்டு விழா விருந்து ஒன்றில் பேசம் போது அவன் தன் அரசியல் பற்றிக் கூறியது பத்திரிகையில் வந்தது. ‘டென்னிஸ் என்பது விதிகளுக்கு இணங்கும் விளையாட்டு’ அரசியல் என்பது அவ்வப்போது விதிகளை ஆக்கி அதன்படி விளையாடும் விளையாட்டு’ என்றான். நீ அதைப் படித்திருக்க மாட்டாய்”

“நல்லாயிருக்கு. நீங்கதான் அவனைச் சரியாக மதிப்பிட்டு வைத்திருக்கிறீர்கள்”

“நான் மட்டுமல்ல, பலசிங்கள் அறிஞர்களும் அவனைச் சரியாக மதிப்பிட்டுத் துணிச்சலாக வெளி நாடுகளிலும் கூறி வருகிறார்கள். இனவாதத்தை முதன்மைப்படுத்தும் பாசிச் சர்வாதிகாரத்திற்குச் சிங்கள மக்களும் இடமளித்துவிட்டு இப்போது எதுவும் செய்ய முடியாது துண்பப்படுகிறார்கள். ஜெயவர்த்தனாவையும் அவனது பாசிச் சர்வாதிகாரத்தையும் வீழ்த்தாது தமிழ் மக்களுக்கு மட்டுமல்ல சிங்கள மக்களுக்கும் விமோசனம் கிடையாது. இதைத்தான் சாந்தியிடமும் சொன்னேன்”

“எங்க நாட்டுப் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைந்து வருகிறதே...” சந்தரி கூறினாள்.

“இன்றைய பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் இதுவே அடிப்படைக் காரணம். படித்தவரின் வேலையில்லாத் திண்ண

டாட்டம், பணவீக்கம், உயர்கல்விக்கு வாய்ப்பின்மை முதலியவையே இன்று ஏற்பட்டுள்ள இனவாத பாசிசு சர்வாதிகாரத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளன. நாட்டின் அபிவிருத்தி வெல்லகள் தடைப்பட்டுவிட்டன. நிலைமை கள் மேலும் மேலும் மோசமடைய ஏகாதிபத்தியங்களின் காலில் விழுந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடன்களைக் கொடுத்து ஆயுதங்களையும் விற்று நாட்டைத் தமது வேட்டைக் காடாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆயுதப்படைகளில்கான் வேலை தருவார்கள். இன்றைய அழிவைச் சரி செய்ய இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகுமோ தெரியாது”

“இதற்கு விடிவேயில்லையா?” சுந்தரி கேட்டாள்.

“இந்நிலையில் புட்சி ஒன்றுதான் அனைவர்க்கும் புதுவழி காட்ட முடியும்”

சுமண்பாலாவின் உணர்ச்சியான், யதார்த்தமான பதில்களைக் கேட்டபோது சுந்தரிக்கு உற்சாகமாக இருந்தது. ஓவன் ஒரு புதிய மனிதன் என நெஞ்சில் வியந்து கொண்டாள்.

சாந்தி வந்து சாப்பிட வரும்படி சுமண்பாலாவைப் பிழைத்தாள்.

46

சுமண்பாலாவுக்குச் சாப்பாடு வழங்குவதில் தானும் உதவுவதாக சுந்தரியும் முன் வந்தாள். அனைவரையும் உட்கார்ந்து சாப்பிடும்படி அவன் வேண்டினான். சிவகுமார் மட்டும் முன் வந்தான்.

சாந்தியே யாவற்றையும் எடுத்துப் பரிமாறினாள்.

செல்லம்மா எதிரே நின்று சுமண்பாலாவின் வீட்டு வீஷயங்கள் பற்றிக் கேட்டறிந்தாள். அவர்கள் எல்லோ ரையும் விசாரித்தது பற்றிச் சொல்லும்படி வேண்டினாள்.

“நீண்ட காலத்தின் பின் நல்ல சாப்பாடு ஒன்று, அம்மாவின் சமையல் சாப்பிடுகிறேன்”

பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் விடுமுறை காலத்தில் அங்கு வந்து நீற்கும் வேளையில் அடிக்கடி சாப்பிடுவதை நினைவுடைக் கூறினான். அவனது பாராட்டும் பழைய பக்ஞம் நினைவும் செல்லம்மாவிற்கும் சாந்திக்கும் நெஞ்சில் பால் வார்த்தை போலிருந்தது.

“இரண்டு வாரத்திற்கு முன்னர் அப்பா கடிதம் எழுதும் போதும், ‘பிறகு உங்களைப்போய் பார்க்க வில்லையா’ என்று கேட்டு எழுதியிருந்தார். இங்குள்ள நிலைமைகள், எனது வேலை பற்றியது எதுவும் அவருக்குத் தெரியாது. கடைசியாகப் போகும் வேளை இங்கு வர வில்லை என்றால் நீங்கள் புரிந்து கொண்டாலும் அப்பா, அம்மேக்கு விளங்கப்படுத்த முடியாது”

“இன்றைக்கு இங்கே வராமல் போனால் நாங்க கூடுதலையாகத்தான் என்னியிருப்பது”

செல்லம்மா கூறியதைத் தொடர்ந்து சாந்தி சிறிது கோபத்தோடு சொன்னான்:

“பாரத்திஸ்களா அம்மா அவர் சொல்லதை. சொல்லாமல் போகவும் துணியு இருந்தது. நாங்களைல்லாம்...”

சாந்தியால் அதன்மேல் பேசமுடியவில்லை. அவன் உயிருக்காக எத்தனை நாளாக ஏங்கியிருந்ததெல்லாம் அவன் நினைவில் வந்து நெஞ்சு பொருமியது. அவனது உயர்வுகளைப் புரிந்தவனாகக் கூறினான்:

“உங்க பிள்ளைகள், அயலில் உள்ளவர்கள் நான் இங்கு வருவது பற்றி எப்படி எடுப்பார்களோ என்ற எண்ணமும் இருக்கத்தான் செய்தது அதுதான் சொன்னேன். இங்கே ஒரு புலிக்குட்டி வேறை இருக்கிறது”

சமணபாலா சமாளித்துப் பேசினான்.

“உண்மை என்ற ஒன்று இருக்குத்தம்பி. நீங்க எங்க அயலவர்களாக இருந்தவர்கள். அதை நாங்க மறக்க முடியுமா? கலவரத்தின்போது வத்தனையிலிருந்த சாந்தி

ணயயும் குழந்தைகளையும் காப்பாற்றி அனுப்பியதும் அயலவர்கள் தான். இதையெல்லாம் மறந்தால் நாங்க மனித ஜாதியில்லை. இவற்றை உணராது ஊர் உலகத்தில் எவர் என்ன பேசினாலும் நாங்க கவலைப்படப் போவதில்லை.”

செல்லம்மாவின் குரலில் அழுத்தமும் உறுதியும் இருந்தது. சாந்தி அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாது மௌனமாக ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு நின்றான்.

சமணபாலா பின்னர் பேச்சை வேறு திசையில் திருப்பி கலகலப்பாக்கினான். அயல் வீட்டில் வாழுத்த வேளை நடைபெற்ற சில சம்பவங்களை நினைவுட்டி னான். தந்தையார் தனிமையாக நோயுற்றிருந்த போது சாந்தி உதவீயது பற்றி அவர் பாராட்டிப் பேசியதையும் சொன்னான்.

“அதைக் கூட நினைத்து வைத்திருக்கிறாரா?”

சாந்தி கூறிக்கொண்டு தலைதுணிந்தான். “கஷ்டமான, துண்பமான வேளைகளில் உதவுவதை எவரும் மறந்து விடுவதில்லை”

பொதுமையாக அவன் கூறிய கருத்து சரியாகவே சாந்திக்கும் பட்டது.

சாப்பாடு முடிந்ததும் நன்றி கூறிக்கொண்டே சுமண் புறப்படத் தயாரானான். வராந்தாவை நோக்கி நடக்கும்போது சுந்தரி கேட்டாள்:

“விடுதலை இயக்கங்கள் பிரிந்து நின்று போராட்டம் நடாத்துவதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“அரசியல் வேறுபாடு, தலைமை வேறுபாடுகளால் விடுதலை இயக்கங்கள் ஒன்றினைந்து போராட்டம் நடத்துவது சாத்தியமாகாமல் போகலாம். பல நாடுகளில் இப்படித்தான் நடைபெறுகிறது. மேலும் பெரிய நெருக்கடி ஏற்படும் வேளை இவை ஒன்று சேரலாம்.”

சுமண்பாலாவின் குரலில் நம்பிக்கை தொனித்தது-
“போராட்டம் தற்காப்புப் போராட்டமாகத்தானே
இன்னும் இருக்கிறது?” சுந்தரி சூறினாள்.

“அது உண்மைதான். ஆயினும் போராட்டம்
தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும். இயக்கங்கள்
சூறுவதுபோல சிங்கள் இராணுவம் கூலிப்படைதான்.
இவர்களால் தாக்குப்பீடிக்க முடியாத காலகட்டம் ஒன்று
வரவே செய்யும். அதே வேளை சிங்கள் இடது சாரி
அணிகளையும் தோட்டத்தொழிலாளரையும் ஒன்று
திரட்ட வேண்டும். சில இயக்கங்கள் இவ்வேலைகளிலும்
ஈடுபட்டுள்ளன. இதுவே வெற்றிக்கு அறிகுறி. அமெரிக்க
ஏகாதிபத்தியம் சார்ந்த பாசிச் சர்வாதிகாரத்தை முதலில்
வீழ்த்த வேண்டும். அதன் பின்னர் தான் நாட்டிலுள்ள
பல்வேறு பிரச்சனைகளின் தீர்வுக்கும் ஏதாவது வழி
பிறக்க முடியும்”

படலை வரை சுந்தரியோடு பேசிக்கொண்டே வந்த
சுமண்பாலா அனைவருக்கும் விடை சூறுவதற்காகத்
திரும்பிப் பார்த்தான். சாந்தியைக் காண வில்லை.

சிறிது நேரம் மௌனமாக வீட்டை நோக்கியபடி
நின்றான்.

கையில் ஒரு சிறு பார்சலுடன் சாந்தி ஓடி வருவதைக்
கண்டான்.

அனைவருக்கும் நன்றி சூறிலிட்டுக் காரில் ஏறிக்
கொண்டான்.

சாந்தி காரருகில் சென்று, தன் பிரிவுக் கவலையை
மறைத்துச் சிரிக்க முயன்றாள். பின்னர் தான் கொண்டு
வந்த பார்சலை நீட்டினாள்:

“இது உங்கள் சாந்திக்கு—”

அதன்மேல் வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

நன்றி சூறிலிட்டு, முன் வாழ்ந்த அயல்வீட்டைப்
பார்த்தபடியே சுமண் காரை ஒட்டினாள்.

கார் மறையும் வரை அனைவரும் மௌனமாகப்
பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

அயலவர்கள்

ஜூலை 83ல் கொழும்பில் நடைபெற்ற இங்கொவரத்தில் தன் கணவனை இழந்த சாந்தி, சிறுவன் சிவகுமாருடனும் கைக்குழந்தையுடனும் யாழ் நகர் திரும்பிதங்கள் பழைய வீட்டில் குடியேறுகிறார்கள்.

ஆண் துணையாக இருந்த தம்பியர் இருவரும் விடுதலை இயக்கத்தில் சேர்ந்து பயிற்சிக்காகச் சென்று வீட்டனர். ஆதாரவான விதவைத்தாயுடனும், விடுதலை இயக்கங்களையும் மாதரணியையும் சார்ந்து பணியாற்றும் தங்கை கந்தரியோடும் இளம் விதவையாக அங்கு வாழ்கிறார்கள்.

பத்து ஆண்டுள்ள முன்னர் யாழ் கெசேரியில் பணி புரிந்த எக்கநாயக்கா அயல் வீட்டில் குடியிருந்தவர். அவர் மகன் சுமணபாலா சிங்கள மகா வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்கும் வேளை சாந்தி குடும்பத்தோடு நெருங்கிப் பழகி யிருந்தார். கல்வி முடித்து இராணுவத்தில் கப்டனுகப்பணி புரிந்த சுமணபாலாவின் தமிழ் மொழித் தேர்ச்சியை விசாரணைகளில் பயன்படுத்த மொசாட்ட உளவுப் படையினர் அவனைத் தேர்ந்தெடுத்து, யாழ் பலாவி இராணுவ முகாமுக்கு அனுப்புகின்றனர்.

பழைய பக்ஞம் நினைவுகளோடு சாந்தியின் வீட்டுக்கு வந்த சுமணபாலாவை அணைவரும் அன்போடு வரவேற்று உபசரித்தபோதும் சிறுவன் சிவகுமார், ‘மாமா கண்டால் கொன்றுவிடுவார்’ என பயமுறுத்துகிறார்.

சாந்தியும் அவனுடன் தனிமையில் பேசும்போது, ‘இனிமேல் எங்கள் வீட்டுப்பக்கம் ஒருபோதும் வரவேண்டாம்’ என எச்சரிக்கிறார்கள். ஆனால்...!